

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

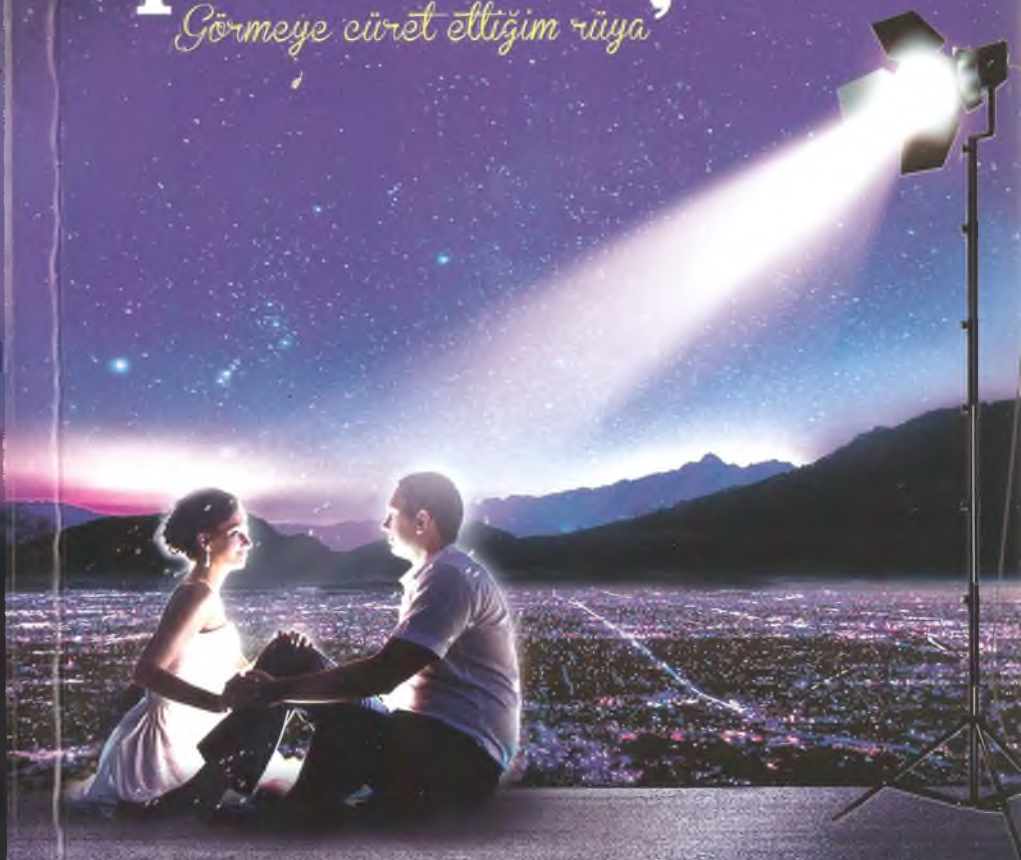
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BELLA ANDRE

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Yıldızlar Şehri

Görmeye cüret ettiğim rüya

“Yıldızlar Şehri harika bir okuma deneyimiydi. Kitabı bitirene dek yüzümden gülümsemem hiç eksik olmadı. Romantizm sizin olmazsa olmazınızsa, bu kitabı hemen alın derim.”

~ Buried Under Romance ~

“Kesinlikle inanılmaz!
Yıldızlar Şehri aklınızı başınızdan alacak! Bu seri daha iyiye gidemez derken, bu kitap yüzünden seriyi en baştan okumak istedim. Her yeni kitapta Sullivan ailesine daha çok bağlanıyor, Bella Andre’nin daha büyük hayranı haline geliyorum.”

~ Amazon

“Çağdaş romans severler Smith ve Valentina’nın aşkı ile tutkulu romantizmine bayılacak.

Ayrıca kitapta Smith’in senaryosundan bölümler okurken, adeta bir kitapta iki romans yaşıyorsunuz.”

~ Harlequin Junkie

Yıldızlar Şehri

Görmeye cür'et ettiğim yüzyıla

BELLA
ANDRE

Yıldızlar Şehri

© Bella Andre

Özgün Adı: Come A Little Bit Closer

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Novella Yayınları'na aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayınevi Sertifika No: 12330

1. Baskı: Şubat 2017

ISBN: 978-605-186-250-7

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Aslı Güçlü
Editör : A. Deniz Topaktaş
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Düzeltili : Elçin Kazancı
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

Baskı

MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 34191 Tel: 0212 674 85 28

NOVELLA YAYINLARI

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Novella Yayınları bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. A.Ş. markasıdır.

BELLA ANDRE Yıldızlar Şehri

Çeviren: Aşlı Güçlü

Bella’dan Not

Sullivan serisine başladığım andan beri Smith Sullivan’ın hikâyesini yazma fırsatını yakalamayı bekliyordum. O bir film yıldızı olarak efsanevi bir karakter, aynı zamanda sevgi dolu bir oğul ve kardeş. Serinin diğer kitaplarında kendini gösterdiğinde ve yer aldığı her sahnede dikkatleri üzerine çektiğinde, sonunda aşka kapılınca başına neler geleceğini merak ediyordum. Ve her adımını takip eden gazetecilerle kameralar düşünüldüğünde biriyle nasıl “normal” bir ilişki kurabileceğini.

YILDIZLAR ŞEHİRİ’ni kaleme alırken Smith ve Valentina’yla geçirdiğim her andan büyük keyif aldım. Smith kadar güçlü bir adam en az kendisi kadar güçlü bir kadına ihtiyaç duyunca... Onların seksi –ve duygusal– aşk hikâyesini okumanız için sabırsızlanıyorum.

Aynı zamanda kitaplarımı okuduğunuz için hepinize yeniden teşekkür etmek istiyorum! Sullivanlara benim kadar vurulduğunuzu, zaman ayırıp onları arkadaşlarınızla ve ailenizle paylaştığınızı bilmenin benim için ne kadar anlamlı olduğunu tahmin bile edemezsiniz. E-posta, Twitter, Facebook ve Goodreads üzerinden gönderdiğiniz mesajlar bir sonraki

*Sullivan kitabı üzerinde çalışırken yoğun geçen günlerimi
inanın çekilir kılıyor!*

*Smith'in kitabını okuduktan sonra sizden haber almayı
dört gözle bekliyorum. Özellikle de o sahnede... Tamam,
muhtemelen kitabı okumanız için size izin vermem gereki-
yor, öyle değil mi?*

*Keyifli okumalar,
Bella*

Birinci Bölüm

Smith Sullivan hayranlarına tapardı. Kariyerinin başından beri hayranları onu desteklemiş, filmlerinin dünya çapında neredeyse iki milyar dolar hasılat yapmasına yardımcı olmuşlardı. Onlar olmasaydı Smith bugün San Francisco'da bulunamaz, dahası kariyerinin en önemli filmini çekme noktasına gelemezdi.

İşte bu yüzden –çekimlerin başlayabilmesi için ilgilenmesi gereken onlarca mesele olmasına karşın– ekibinin Union Meydanı'na kurduğu bariyerlerin etrafında toplanan bir grup güzel kadına doğru ilerledi. Bazıları yanlarında çocuklarını getirmiş olsa da çoğu yalnız ve belirgin bir şekilde boştaydı.

Yanlarına yaklaşırken, “Günaydın,” dedi kalabalığı kendine çekecek şekilde gülümseyerek.

Bu tek ve basit kelime üzerine kadınlardan biri onun elini sıkmak için uzandı. Adı ile telefon numarasının yazılı olduğu bir kâğıdı onun avcuna sıkıştırdı. Meydana serin bir sis çökmüş olmasına rağmen V yakalı, dar bir üst ile kısa bir etek giymişti.

“Yeni filminle ilgili çok heyecanlıyım,” diye mırıldandı kadın ve elini onun koluna doğru kaldırırken birbirlerini tanıyorlarmış ya da Smith bu dokunuşa karşı gelmeyecek kadar onun kimliğinden haberdarmış gibi bir tavır takındı.

“Teşekkür ederim...” Smith bu sabahtan önce onu hiç görmediğini bilerek duraksadı ve kadının bu cümleyi kendi adını söyleyerek tamamlamasını bekledi.

“Brittany.”

Smith ona gülümsedi. “Filmi izleyeceğin anı dört gözle bekliyorum, Brittany.”

“Ah sabırsızlanıyorum,” dedi kadın boğuk bir sesle. “Ve çekimlerin devam ederken, dilediğin zaman uygun olduğumu bilmeni isterim, bu konuda konuşmak istersen ya da...” Dudaklarını yaladı. “San Francisco’dayken yapmak istediğin başka şeyler varsa...”

Britanny’yi peşi sıra izleyen diğer kadınlar da Smith’in elini sıkıp telefon numaralarını verdiler ve ona en sevdikleri aktör olduğunu, tüm filmlerini izlediklerini söylediler. Aynı sahne on beş yılı aşkın bir süredir yüzlerce kez tekrarlanmıştı ve gerçek şu ki Smith, hâlâ yirmili yaşlarda olsa, bu güzellerden birini bir geceliğine, bir haftalığına veya birlikte olurken sorun çıkarmayan bir tipse daha da uzun süreliğine mekânında ağırlamaktan mutluluk duyabilirdi.

Fakat otuz altı senelik ömrünün büyük kısmını azgın bir herif olarak geçirmiş ve adlarını bile hatırlamadığı, yüzünü hiç güldürmeyen, aileleriyle asla tanışmadığı tüm o kadınların yanında uyanmaktan yorgun düşmüştü. Aksi gibi kardeş-

lerinin çoğu yakın zamanda aşkı bulup evlenmiş ve çocuk yapmıştı. Telefonunun ekran koruyucusunu her hafta küçük yeğeni Emma'nın yeni bir fotoğrafıyla güncelliyordu. Ve yakın zamanda kız kardeşi Sophie ikizlerini kucağına aldığı anda, Sullivan üç yeğenini bir arada ekran koruyucusu yapmak için sabırsızlanıyordu.

Ayrıca, gerçek aşkın ne kadar etkili olabildiğine ve aşkın ne kadar şaşırtıcı şeylere yol açabileceğine tanıklık etmesine rağmen bu döngüyü durdurmak kolay değildi. Çünkü yatağında o yabancılar olmadığında yapayalnızdı.

Farklı bir otelde. Farklı bir ülkede. Farklı bir şehirde. Ailesinden ve arkadaşlarından uzakta. Etrafı ondan bir şeyler isteyen ya da ona bir erkek değil de tanrıymış gibi davranan insanlarla sarılıyken yapayalnızdı.

Evet, bu kadınlardan birini seçebilirdi ama onların istediği şeyi biliyordu: *Smith Sullivan*'la takılmak. Ve son birkaç sene acımasızca geçerken *bir tarafı* çarşafaların arasında ateşli birkaç saat geçirmenin ötesinde bir şey ifade eden, onu şöhretinden fazla arzulayan bir kadın bulup bulamayacağına düşünmeye başlamıştı.

Ne var ki o hâlâ bir erkekti. Kadınların her türlüşüne tapan, nefesine düşkün bir erkek. Bu da birkaç gecelik ateşli seksin uzun vadede hiçbir şeye dönüşmediğini bilmesine rağmen güzel kadınlara bağışıklık kazanamadığı anlamına geliyordu.

Aslında, diye düşündü Valentina Landon sabahın erken saatlerindeki soğukla mücadele etmek için üzerine geçirdiği uzun yünlü kabanıyla, adamın etrafına toplanmış kıkırdayan

kadınları kaşlarını kaldırıp süzerek yanından geçerken, içinin gittiği *tek bir kadın* vardı.

“Valentina,” dedi onu yolundan çevirme niyetiyle.

Valentina az önce konuştuğu, karşısında eriyen kadınların baştan çıkarıcılığından yoksun bir ifadeyle dönüp ona baktı. “Evet?”

“Tatiana’yla senin tüm ihtiyaçlarınız karşılandı mı?”

“Her şey yolunda,” dedi kadın canlı bir ses tonuyla. “Çekimler başlamadan önce bizden istediğiniz bir şey var mı?” Bileğindeki ince saate göz attı. “Bir saatten az kaldı.”

“Tatiana’yla bir sorun yaşarsanız ya da bir şeye ihtiyacınız olursa beni haberdar edin.”

Başını sallayıp, “Teşekkürler, ederiz,” derken güzel dudaklarıyla hafifçe gülümsedi. Aksi gibi Valentina, tam o anda adamın avcunun içine sıkıştırılan telefon numaralarının yazılı olduğu kâğıtları fark edince gözlerini nefretle kıstı.

Buna rağmen, dudaklarını belirgin bir kınamayla birbirine bastırırken bile çok güzeldi.

Smith hayranlarına dönüp onlara bir kez daha destekleri için teşekkür ettikten sonra çekimler boyunca ofisi olarak kullanacağı karavana yöneldi. Avuçlarına sıkıştırılan kâğıtları ikinci kez düşünmeden masasına fırlattı ve senaryosu ile dizüstü bilgisayarını alıp dışarı çıktı. Makyaj koltuğuna oturduğu sırada ceptelefonunun çekimlerin başlayabilmesi için halledilmesi gereken bir mesele hakkında onu uyararak titrediğini hissetti.

Bu yalnızca ne kadar yoğun bir gün geçirebileceğinin ha-

bercisiydi, kaldı ki bu kez set ona aitti. Smith günün devam edecek sorunlarından ilkiyle ilgilenirken kariyerini hiçbir şekilde mahvetmek istemediğinin bilincindeydi. Ne ağabeyi Marcus'un Napa Valley'deki şaraphanesinin güzelliğini, ne Ryan'ın Dünya Ligi'nde Hawks için yaptığı atışların verdiği heyecanı, ne de Zach'in arabalarının süratini düşünebilirdi.

Smith *Yerçekimi*'nin çekimlerine başlamak için sabırsızlanıyordu.

Kaldırımın ortasındaki genç kadın çok güzeldi ve tavırları, kıyafetleri, saçlarındaki pembe tutamlar, gözlerini buğulu gösteren ustaca yapılmış makyajı, yirmili yaşların başında tek başına koca bir şehirde olmasının yarattığı şaşkınlığı anında ele veriyordu. Kocaman açılmış gözlerle San Francisco'da etrafına bakınıyor, binaları, trafiği, etrafından akıp giden insan selini, körfezden yayılan yoğun sisi izliyordu. Bir an için dudakları neredeyse hafif bir gülümsemeyle kıvrılsa da korkuyu andıran yoğun bir duygu bu gülümsemenin önüne geçiyordu.

Bir sokak köpeği kırmızı lastik çizmelerine su sıçratarak yanına gelince perişan haldeki köpeğe uzanmak için çömelen kadının özlem dolu bakışları yerini hemen acı dolu bir ifadeye bıraktı. Kirli küçük köpek ona sokulmak yerine arkasına döndü ve aksi istikamete doğru olabildiğince hızla koşmaya başladı.

Kocaman yeşil gözlerinde yaşların sebep olduğu bir parıltı belirse de gözlerini kırptırınca bu ışık kayboldu. Mutluluğu, aşkı ve San Francisco'ya uğrunda geldiği diğer her şeyi bulmayı ümit etmemesi imkânsızdı.

Sokağın aşağısında, kusursuzca dikilmiş, oldukça pahalı görünen koyu renk takım elbise giymiş bir işadamı cepte telefonu konuşarak kaldırımında bulunan herkesten çok daha hızlı ilerliyordu. Tüm dikkatini telefon görüşmesine vermişti ve hattın karşı tarafında bulunan kişiye birbiri ardına emirler yağdırırken ifadesi amansızdı. Tavırları gücünü ve ne kadar kalpsiz olduğunu gözler önüne seriyordu.

Yüzünde öfkeli bir ifade belirmesinin hemen ardından adam telefonda yüksek sesle konuşmaya başladı ve dikkati görüşmede olduğundan etrafından geçip giden insanları önemsememeyi sürdürdü. Ona güvenme cüretini gösteremeyen köpeğin ardından yere çömelmiş halde bakan kadını tekmelerken, yürüyüşünde kısa süreli bir duraksama dahi olmadı.

Kadın binlerce dolarlık İtalyan ayakkabıların karnına yaptığı baskıyla acı içinde haykırmaya başladığında, adam sonunda telefonda lanet etmeye son verdi ve bakışlarını kaldırıma çevirip ne yaptığının farkına vardı.

Bu genç kadının ne kadar zor durumda kaldığının aşırıya kaçan bir göstergesiydi. Ve tam o an genç kadın korkudan sinmesi gerekirken tüm çaresizliği ve üzüntüsü yitip gitti.

Bu kez öfkeli olan kadındı, dahası adam ciğerlerindeki havayı kesecek kadar şiddetle bedenini tekmelemiş olmasına rağmen saniyeler içinde doğrulup adamla yüzleşecek kadar genç ve çevikti.

Ondan kısa olmasının hiçbir önemi yoktu. Adamın kıyafetlerinin, yaşadığı şehirdeki dondurmacı dükkânında bir sene

boyunca çift vardiya çalışmasına bedel görünmesinin hiçbir önemi yoktu.

Kaldırımda duran insanların karşılaştıkları bu manzarayı seyretmelerinin hiçbir önemi yoktu.

“Bu dünyada bir tek sen mi varsın?” diye bağırdı ona. “Telefonla konuşurken insanları görmezden gelip yoluna çikanları tekmeleyebileceğini mi sanıyorsun?”

Adamın yanıt vermesine fırsat bırakmadan biraz daha yaklaşıp onu göğsünden dürttü.

“Ben de buradayım!” Dudakları belli belirsiz titriyordu ama bir şekilde sözlerini tekrarlarlarken kontrolünü kaybetmemeyi başardı. “Ben de buradayım!”

Bu süre boyunca adam kulağında hâlâ telefonunu tutarken ona uzun uzun bakmıştı, ne düşündüğü gözlerinden anlaşılmıyordu. Görünen o ki olup bitenler yüzünden açıkça şaşkıındı. Sadece ona takıldığı için değil, aynı zamanda kadının hızla yerinden sıçrayıp bağırmaya başlaması yüzünden de.

Bu öfkeyle ilgisi olmayan, sadece –gözlerindeki ateş ve yanaklarının kızarmasıyla daha da yoğunlaşan– kadının akıl almaz güzelliğiyle ilgili bir farkındalıktı.

İkisinin etrafını çevreleyen her şey yitip giderken kadın bir tepki bekleyerek işadaminin yüzünü inceledi, ancak ifadesini okumak imkânsızdı, bu yüzden kadın onu iterek kendinden uzaklaştırmasının ardından kaldırımda aşağı doğru ilerlemeye başladı.

Fakat kadın kalabalığa karışamadan geniş, güçlü bir el onu kolundan kavrayıp durdurdu. Kadın bu dokunuştan kurtulmaya çalışarak hızla döndü. “Sen ne hakla...”

“Özür dilerim.”

Adamın sesi samimi bir pişmanlıkla yüklüydü. Sesi onunla çalışan insanların bile “hissedebilme yeteneğine sahip olduğunu” düşünebilecekleri kadar derin ve gerçektir. Muhtemelen adam da aynı şeyi düşünüyordu.

Meydan okuyan tavrı bu zamana dek kadını ayakta tutmuştu. Ve an itibariyle, hayatı boyunca hiç kimseden, hiçbir konuda özür dilememiş olan bir adam karşısında dururken, zar zor sağlamaya çalıştığı kontrolünü yitirdi.

Gözyaşlarına boğulmak üzereyken kolunu adamın elinden sıyırdı ve af dilemesi içine dokunan adamdan uzaklaşma niyetiyle kalabalığın arasına doğru koşmaya başladı.

Adam derinden gelen sesiyle peşinden pembe saçlı kıza seslenerek kalabalığın arasına daldı, ancak genç kadın ufak tefek ve hızlı olduğundan onu Union Meydanı’nın işlek dört yol ağzında kaybetti.

Dünyanın geri kalanı etrafında dönerken, çoğu kişi telefonu konuşup mesajlaşıyor ve orada öylece donup kalan adam kimsenin dikkatini çekmiyordu.

O yapayalnız adam.

Valentina Landon, “Kestik!” sesini duyduğunda zorlukla nefes alıp veriyordu. Saniyeler sonra, sahnenin büyüüne kendini kaptıran ekipten alkış ve tezahürat sesleri yükseldi.

Ne yapıp edip harekete geçerek ellerini alkışlamak üzere bir araya getirse de gördüğü şey onu çok duygulandırmıştı.

Yerçekimi'nin çekimlerinin ilk gününün ilk sahnesiydi, ancak hikâye anında içine işleyip sersemlemesine neden olmuştu. Bir sonraki sahnede neyle karşılaşacağını beklerken tedirgindi. Smith Sullivan yalnızca senaryoyu yazmamıştı, aynı zamanda filmin yapımcılığıyla yönetmenliğini üstleniyor, dahası bir de başrolde oynuyordu.

Valentina'nın kız kardeşi Tatiana Landon, on senelik deneyimi olan, çok yetenekli bir oyuncuydu. Onlarca televizyon dizisinde yer almış, yıllar içinde deneme niteliğinde olan bir çift durum komedisi çekmiş ve yakın geçmişte iki uzun metraj filmde kayda değer yardımcı roller üstlenmişti. Fakat *Yerçekimi* onun sinemada kendini ön planda ilk kez gösteriydi.

Valentina kız kardeşiyle her zaman gurur duymuştu, ancak az önce beraberce şahit oldukları sahnede Tatiana öylesine şaşırtıcı şekilde iyi iş çıkarmıştı ki Valentina hâlâ nefesini düzene sokmakta zorlanıyordu. Ve bunun nedenini biliyordu.

Smith Sullivan, kız kardeşinin yeteneğinin her zerresini gün yüzüne çıkarmıştı.

Tam o sırada Tatiana kaldırımın aşağısından Smith'e doğru ilerlemeye başladı. Valentina kız kardeşinin içinden geçenleri yüzünden okuyabiliyordu, diğer oyuncuların ve ekipten yükselen tezahüratlara gülümseyerek karşılık vermesine rağmen Tatiana'nın yorumunu merak ettiği tek kişi Smith'ti.

Oynadığı çoğu karakterdeki gibi adamın ifadesini okumak kolay değildi, ta ki ellerini Tatiana'nın omuzlarına koyup herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Sen. Gerçekten.

Harikasin,” deyip genişçe gülümseyerek genç kadının alnına bir öpücük kondurana dek.

Tatiana gözlerini kırıştırtarak Smith’e baktı ve mutlulukla gurur karışımı bir ışıltıyla gözlerinin parıldamasının ardından kendi muhteşem gülümsemesini takındı.

Dehşet verici bir an, kız kardeşi ve film yıldızı arasındaki etkileşimi izlerken, kardeşinin iyiliği konusunda duyduğu tüm korkular gün yüzüne çıkınca Valentina dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti.

Adamın sabahın erken saatlerinde setin dışında onu görmek için bekleyen kadınlarla flört etme şeklini unutamıyordu. *Klişe film yıldızı!* Kadınlar etrafını sarmışlardı ve Valentina adamın gördüğü ilginin her zerresinden keyif aldığından emindi, özellikle de avcunda tuttuğu telefon numaralarının yazılı olduğu kâğıtlar düşünüldüğünde. Ve Valentina adamın orada bulunan kadınların arasından gece yatağını ısıtacak olanı seçmeyi düşündüğünü hayal etmekte de hiç zorlanmamıştı.

Tabii bu kadın kendi kız kardeşi olmazsa.

Bu yüzden Smith ilk sahnenin kaydını izlemeye giderken Valentina tavrının akla yatkın olup olmadığını düşünmeksiz ekibin arasından geçerek onun yanına doğru ilerledi.

“Konuşmamız gerek. Özel olarak. Hemen.”

Alçak sesle konuşmuş olmasına rağmen, saniyeler içinde setten ayrıldıktan sonra Smith Sullivan’a hangi konuda sızlanabileceğini merak eden herkesin bu küstah tavrının muhabbetini çevireceğinden emindi.

Valentina çekimlerin ilk günü için Smith'in Union Meydanı'na park edilen karavanına yöneldi ve cevabını beklememiş olmasına rağmen her adım atışında adamın gerçeküstü varlığını ardında hissetti.

İkinci Bölüm

Yerçekimi Smith'in kariyeri boyunca anlatmayı beklediği hikâyeydi. Hasılat rekorları kırarak yüksek bütçeli bir film ya da kusursuz kıyafetler ve aksanlarla inceleme altına alınacak bir dönem filmi değildi. Bunun yerine aşk, aile ve gerçekten önemli olan şeyleri konu alan saf, içten bir konusu vardı.

Smith tüm şöhretini bu basit hikâyeye bağlamıştı.

Eğer odaklanmak, yoğunlaşmak için doğru bir zaman varsa işte *bu*, an itibarıyla çekimlerin süreceği sekiz haftalık süreci kapsıyordu. Hayatının en iyi filmini çekerken hiçbir şeyin ve hiç kimsenin dikkatini dağıtmasına izin vermeyi göze alamazdı.

Ne var ki Valentina'yı karavanına doğru takip ederken, kadının vücudunu saran kalem eteğinin vurguladığı muhteşem bacaklarını, kalçasını ve belini süzerken, bunun o kadar da kolay olmayacağının farkındaydı.

Valentina Landon'ın soğuk ve ciddi tavırlarıyla etkisini azaltmaya çalıştığı egzotik görünümü en başında onu etkilemişti.

Sesindeki o baştan çıkarıcı tınıyı ya da saf, şehvetli kokusunu asla kaçıramazdı. Üzerindekilerle, basitçe atkuyruğu yaptığı yumuşacık altın rengi saçlarıyla ve sözleşmeleri incelerken taktığı kalın çerçeveli gözlüğüyle etrafındakileri başından savmayı düşünüyorsa, kesinlikle yanlış yoldaydı.

Onun gibi bir adamın, tüm bu özenle tercih edilen gösterişsiz unsurların ardında, derinlerde ne gibi tutkular barındırdığını merak etmesine sebep olduğunu bilmiyor muydu? Özellikle de bunları saklamaya bu kadar hevesliyken. Hayır, bilmiyordu, tabii ona sorunun cevabını öğrenme izni vermenin yakınından bile geçmiyordu.

Provalar boyunca ya her zaman kız kardeşinin yanında olmuş ya da Smith içeri girdiği an odadan dışarı çıkmasını bilmişti. Smith geçen haftalar boyunca onun kişisel bir seviyede kız kardeşine gösterdiği özen kadar Tatiana'nın kariyerini gözeten iş zekâsından da etkilenmişti. Valentina etrafta boş boş gezinmiyor, aksine kız kardeşi ne zaman ona ihtiyaç duysa yanında oluyordu.

Sekiz çocuklu bir ailenin iki numarası olarak Smith kız ve erkek kardeşlerini gözetmenin, dahası bunu yaparken onlara karışmaksızın kendi kanatlarıyla uçma, kendi hayatlarını yaşama izni tanımanın ne kadar zor olduğunu biliyordu. Aile ona göre dünyalara bedeldi, ancak bağımsızlığına ve işine de öncelik tanıması gerekiyordu. Bu sürekli dengede tutması gereken bir durumdu, yine de bunu hiçbir boş zamana, sessiz ve huzurlu bir ana değişmezdi.

Üniversiteden sonra bulabildiği ufak tefek rollerle kari-

yerine başlayıp üzerine koyarak devam etmişti. İnsanların kariyerini kolay yoldan elde ettiğini, yakışıklılığının yolunu altın taşlar ve Hollywood yıldızlarıyla donattığını düşündüğünü biliyordu. İşin özü, yakışıklılığı onu ciddiye almamalarına sebep olmuştu ve ilk birkaç yıl boyunca katıldığı sayısız seçmenin ardından neredeyse teklif edilen onlarca iç çamaşırı reklamından birini kabul edecek noktaya gelmişti. Ta ki sonunda yaşlı bir aktör ona güzel yüzünden çok daha fazlasına sahip olduğunu kanıtlama şansı tanıyana kadar. Smith bu fırsata iki elle sıkı sıkı tutunmuş ve film kapalı gişe yaptığında nihayet diğer kapılar da açılmaya başlamıştı.

Tatiana Landon'la çalışmasının nedenlerinden biri de buydu. Evet, Valentina'nın genç kız kardeşi güzeldi. Kuşkusuz öyle ya da böyle bir yıldız olacaktı. Fakat çalışırken tanımladığı ve hayran olduğu birkaç özelliği vardı. Kararlılık. Konsantrasyon. Ve neşe.

Evet, diye düşündü Valentina'nın karavanın kapısını açıp izin alma gereği duymadan içeri girmesini izlerken, Landon kadınları hayranlık uyandırmaktan çok daha fazlasına sahipti. Özellikle de iki ay önce ilk oyuncu seçimlerinde tanıştığından beri aklından çıkaramadığı Valentina Landon.

Kararlılık ve konsantrasyondan bahsetmişken... Valentina açıkça kız kardeşine bildiği her şeyi öğretmişti. Ve Tatiana'yla birlikteyken, birbirine epey yakın kardeşlerin yaptığı gibi aralarında gülüşürlerken, kendi neşesi de açık ve net olarak seçiliyordu.

Smith karavana adım atıp kapıyı arkasından çekince Valentina hemen söze girdi.

“Kız kardeşim senin küçük oyuncaklarından biri olmayacak.”

Anlık bir sersemlemenin ardından, “Oyuncaklarım mı?” diye yineledi adam.

Kız kardeşinin aksine Valentina’nın sıradan bir güzelliği vardı, ama yine de Smith’e göre yüzünü asarken bile çok alımlıydı. Bir adam Valentina’yla birlikteyken yüzeyin altına bakmak zorundaydı, ancak Smith bunu yapar yapmaz, çıkık elmacıkkemiklerinin hatları, uzun ve boyasız muhteşem kirpikleri, köşelerinden hafif çekik gözleri, ne kadar büzerse büzsün seksle sıcaklık vaadi sunan dolgun dudaklarının üst çizgisi karşısında sersemlemişti.

Aslında dudakları şu an tam olarak bir aşk tanrısının yayı gibi görünüyordu.

“Tatiana’yla on senedir bu işin içindeyiz,” dedi kadın buz gibi bir ses tonuyla. “Bu dünyanın nasıl işlediğini harfiyen biliyorum, Bay Sullivan.”

Smith kendini araya girmek zorunda hissetti, sadece *Bay* ifadesini dile getirme şeklinden nefret ettiği için değil, bu aynı zamanda aralarına mesafe koyduğu için. O sette bulunan lanet olası herhangi biri değildi. Valentina’nın aralarına mesafe koymak isteme nedenleri her ne olursa olsun, bunu yapmasına izin veremezdi

“Bana Smith de. Lütfen.”

Başını sallayarak oldukça yumuşak bir ses tonuyla, “Smith,” derken dudakları daha da gerildi ve gözleri bir kez daha öfkeyle parıldadı. İnce, uzun parmaklarını kenetleyerek ona dik dik baktı. “Yetişkinsin. Başarılısın. Kesinlikle yakışık...”

Kelimenin ortasında durunca kendine hâkim olması imkânsız hale gelen Smith sırtımdan ve “Teşekkür ederim, Valentina. Böyle düşünmenden memnun oldum,” demeden edemedi.

İsminin dile getirilme şekliyle hafifçe kızaran kadının gözleri kocaman açıldı. Smith’in ilgisini bekleyen bir kadın onun bunu çoktan kazandığını fark edebilirdi. Tabii Valentina hiçbir zaman böyle bir beklentiye kapılmamıştı, aksine bundan kaçınmak için elinden geleni yapıyordu.

Valentina onun Hollywood’da tanıdığı kadınlardan farklıydı. İlgiyi üzerine çekmeye çalışmak yerine uzağında tutmaya uğraşıyordu. Smith kariyeri boyunca çok sayıda karaktere bürünmüştü, bu yüzden saçında, kıyafetlerinde, makajında birkaç basit değişiklikle onun tam karşısında dikilen bedeninden yayılan “geri çekil” mesajının “sokul yanıma”ya dönüşebileceğini gayet iyi biliyordu.

O çok zeki bir kadındı. Ne var ki buna rağmen gizemli tarafının Smith’i ne kadar çektiğinin, adamın onun aslında nasıl biri olduğunu ve erkeklerin ilgisinden –özellikle de onun ilgisinden– sakınmasının nedenini keşfetme isteğini ne kadar tetiklediğinin farkında değildi. Ve kendini *Smith Sullivan*’ın kucağına atmaya hazır, dahası sabırsız görünmeyen bir kadınla sonunda karşılaşmanın ne kadar canlandırıcı bir etki yarattığının da. Özellikle de dünya üzerinde Smith’in şöhretinden ve onun getirdiği tüm o parlak şeylerden ötesini görebilecek bir kadının olmadığından endişelenmeye başlamışken.

Şu an, kadının öfkesini dizginlemeye çalışmasını izlerken, onun ne kadar muhteşem bir aktris olabileceğini düşünüyordu. Derinlerde türlü hislerle kaynıyor olsa da muazzam bir sakinlikle örülmüş gözleri, dudakları, teni en yakın gözlemciyi bile kandırabilirdi. Ortak bir aile özelliği... Kız kardeşi bu özelliği kameralar karşısında icra ederken Valentina bunu gerçek hayatta sergiliyordu.

Bir kardeş kendini açarken, diğeri tamamen kapatmıştı.

Smith düşünmeden edemiyordu: Kız kardeşi bu kadar özgür olabilsin diye mi Valentina kendi özünü feda etmişti?

Kadın üstdudağı hafifçe kıvrılarak masanın üzerine fırlatılmış olan bir yığın kâğıdı işaret etti. “Etrafında etkilediğin çok sayıda kadın var zaten. Bir erkeğin zaman geçirmekten hoşlanabileceğinden de fazlası.”

Sabahın erken saatlerinde acelesi olmasaydı Smith masasının üzerine fırlatmak yerine o kâğıtlardan çoktan kurtulmuş olurdu. Ve karşısında başka biri olsaydı da muhtemelen bu şekilde bir açıklama getirirdi. Fakat kendini Valentina karşısında savunmak zorunda kalmaktan hoşlanmayacağına karar verdi, özellikle de yanlış bir şey yapmadığı düşünülürse.

“Bir sorun yaşarsanız beni bundan haberdar edin derken, bunu kast ediyordum,” dedi düz bir ses tonuyla. “Kendini beni bir kenara çekecek kadar rahat hissetmenden memnunum, fakat canını sıkın şeyi anladığımı sanmıyorum.”

“Sana canımı tam olarak sıkın şeyin ne olduğunu söyleyeyim: Her ikimiz de güce sahip bir adam olduğunu biliyoruz. Kız kardeşimin bu filmde harika oynadığını bildiğimiz gibi.”

Bu sözleri onaylarcasına başını salladı. “Az önce ona harika olduğunu söylediğimi duydun.”

“Ve bu onun için dünyalara bedel bir övgü.” Fakat bu yüzden mutlu görünmek yerine Valentina’nın yüzüne endişeli bir ifade yerleşmişti. “Tatiana sana hayran. Bu zamana dek hiçbir yapıma kendini bu denli adamamıştı. Tek istediği senin için en iyisini başarmak ve bunun için elinden geleni ardına koymayacağını biliyorum.” Gözlerini kırpmaksızın doğrudan sözlerini sürdürdü. “Bunun karşılığında profesyonel sınırı aşmayacağınıza dair bana söz vermeni istiyorum.”

Lanet olsun, Tatiana’yı filmine alçakça şehvet planları kurarak dahil etmemişti. Aksine, kendini giderek daha da geliştiren muhteşem bir aktris olduğu için onunla sözleşme imzalamıştı.

Dakikalar içinde hakkında iki asılsız suçlamada bulunulmasaydı Valentina’ya daha temkinli bir cevap verebilirdi. Ancak kadın, kız kardeşiyle tanıştığı andan beri onun itibarını sorguluyordu. Sessizce, muhtemelen, sürekli.

İtibarı onun her şeyiydi, Smith sırf bu yüzden, uzun bir sopayla pek çok kez dürtülen ve ininden aksi bir şekilde dış göstererek dışarı çıkmaya zorlanan bir ayı gibi hissediyordu kendini. Kadına yatıştırıcı değil de kıskırtıcı bir yanıt vermesinin nedeni de buydu.

“Kız kardeşin sözleşmeyi çoktan imzaladı.”

Çoğu kişinin bir uyarı olarak yorumlayacağı bu sözler üzerine Valentina geri çekilmek yerine ona yaklaştı, öyle yakındı ki Smith lavanta aromalı şampuanının kokusunu alabiliyordu.

“Sözleşme imzalanmadan önce seni etrafıca soruşturdum. Herkes bana senin *farklı* olduğunu söyledi.” Bakışları masanın üzerinde duran telefon numaralarına kaydı, sonra yeniden ona odaklandı. “Ama sen de diğer herkes gibisin, değil mi?” Sözlerine devam ederken gözlerindeki alev daha da hararetlendi. “Kardeşimin imzaladığı şey umurumda değil. Onu incitecek bir şey yaparsan, hislerini ya da bedenini kullanmaya kalkarsan seni...”

“Kahretsin, Valentina,” dedi Smith yüksek sesle araya girerek. “Kız kardeşini baştan çıkarmaya falan kalkışmaya-
cağım!” Bu noktada sesini alçaltmaya çalıştı. “Tatiana genç ve güzel bir kız, filmimde sergilediği performansla Oscar’ı kazanacağından emin olmak için elimden geleni yapacağım. Ama onu *istemiyorum*.”

Hal böyle olunca, kız kardeşine olan yaklaşımı konusunda onu temin etmeye çalışırken, aralarında havada asılı kalan *seni istiyorum* sözlerini dile getirmesinin imkânı yoktu.

“Sahne bitiminde onu kollarının arasına alıp öpme şeklini gördüm. Ve —sırlar evreninin anahtarını elinde tutuyormuşsun gibi— onun sana nasıl baktığını da,” derken kadının geri çekilmesinin nedeninin bu olduğundan emindi.

Sevdiği ve değer verdiği iki kız kardeşe ve anneye sahip bir adam olduğu için Valentina’yla işleri nasıl berbat ettiğinin farkına varabilmişti. İmzalı sözleşmeyi dünyanın geri kalanını hiçe sayan erişilemez sert bir film yıldızı gibi kadının suratına fırlatıp kendini savunmak yerine, yapması gereken tek şey onu Tatiana’nın güvenli ellerde olduğu konusunda ikna etmektir.

“Kız kardeşinin ilk sahnede böylesine harika bir iş çıkarması karşısında heyecanlandım ve birlikte çalışmamızdan ne kadar memnun olduğumu bilmesini istedim. Yine de, açık konuşmak gerekirse, sergilediği performans konusunda onu şevklendirmemi senin gibi yorumladığını sanmıyorum.”

Valentina’nın hâlâ tedirgin olduğunu görebiliyordu, buna karşın kadın derin bir nefes alarak, “Umarım öyledir,” dedi sonunda.

Smith onun gözlerinin kız kardeşininkilerden daha derin bir yeşil tonunda olduğunu düşünmüştü ama şu an kenarları çevreleyen kahverengiden ela ve berrak yeşil tonuna geçişi de seçebiliyordu. Smith hiçbir zaman mükemmeliyete ilgi duymamıştı, özellikle de insanların, kız kardeşlerinin çocukken oynadıkları oyuncak bebekler gibi görünmek uğruna kendilerini parçalayıp yeniden toparlamaları için doktor kiraladığı Hollywood’da geçirdiği yılların ardından.

Ayrıca sonunda, kadının gözlerinin hemen altında, hassas teninin yüzeyine yerleşen belli belirsiz siyah lekeleri görebilecek kadar ona yakındı.

“Kız kardeşinin tam zamanlı bekçiliğini yapmak yorucu olmalı.”

“Ben onun bekçisi değil ablasıyım ve onu seviyorum. Ben...” Bir an için bitkinliğini ortaya koyarcasına iç çekti. “Yalnızca onun güvende olduğunu bilmek istiyorum. Her zaman.”

“Kız kardeşin sana, kendisini koruyup gözetken bir ablaya sahip olduğu için çok şanslı, Valentina. Peki ama seni kim koruyup gözetiyor?”

Valentina'nın gözleri şaşkınlıkla kocaman açılarak yenisinden onun gözlerine odaklandı. İç kısımlardaki yeşil ton gözbebeklerine dek yayılıp kenarlardaki kahverengiliği emerken bu kez cevap verme arzusunu açıkça dizginleyemedi.

Çenesini kaldırırken ve gözleri bir kez daha öfkeyle parıldarken Smith onu o güzel dudaklarından öpmek için neler vermezdi.

"Kimsenin beni koruyup gözetmesine ihtiyacım yok."

Arkasına bakmaksızın karavandan çıktı.

"Val, işte buradasın!"

Valentina kız kardeşinin gösterdiği muhteşem performans ve Smith'in övgüsüyle hâlâ ışıldadığını görebiliyordu, tıpkı menajer ablasının ilk sahnenin ardından yeni filminin yapımcısı ve yönetmenini karavanına çekmesinin onu endişelendirdiğini görebildiği gibi.

"Olağanüstüydün," dedi Valentina kardeşine sarılırken.

Kendisi cılız, kız kardeşi ise biçimliydi. Kendisi uzun, kız kardeşi ufak tefekti. Hiçbir zaman Tatiana kadar güzel olmamıştı, buna karşın Valentina hiçbir zaman bunu istememişti de. Özellikle de güzelliğin ne gibi sorumluluklar getirdiğini, ön planda olmanın ne kadar zorlayıcı olduğunu bildiği için.

"Yakın çekimlerden önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, kendimi çok iyi hissediyorum," dedi Tatiana ve ekledi: "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Valentina gülümsedi. "Elbette."

Öyleydi, tabii Smith'in kız kardeşine göz dikmesi konusundaki endişelerini saymazsa. İsteddiği en son şey kız kardeşinin bir Hollywood ilişkisinin ortasına düşmesiydi. Mu-cize eseri şimdiye dek çalıştığı hiçbir adamla bir sorun yaşamamıştı ama Smith kız kardeşinin başrolü paylaştığı diğer oyuncularından bin kat daha karizmatikti.

Ne var ki gücüne, görünümüne ve cazibesine rağmen Valentina, kız kardeşini baştan çıkarmayacağını söylediğinde ona inanmıştı. Evet, o insanı hayrete düşüren bir aktördü ama Valentina'nın içgüdüleri o sözleri sarf ederken adamın rol yapmadığını söylüyordu.

Ne yazık ki bu içgüdüleri ona aynı zamanda başka şeyler de söylüyordu.

Onunla aynı yerde bulunmasının, serseme dönen bir er-gen gibi kalbinin hızla çarpmasına sebep olması gibi.

Dudaklarının arasından çıkan tam isminin tınısını duyun-ca –herkes ona Val diye hitap ederken Smith her seferinde *Valentina* diyen dünya üzerindeki tek kişi olmak zorunda mıydı?– adamın hassas tenini öpmeden hemen önce boyun kıvrımına adını fısıldamasının özlemini hissetmişti.

Valentina ona bu sebeple kızgın değildi. Nasıl kızgın ola-bilirdi ki? Hayatı boyunca aklından geçirmediği kadar güç-süz davrandığı için kendine kızıyordu. Çünkü karavanda ona yaklaştığında ve gözlerinin içine bakma hatasına düştüğün-de hissettiği yoğun arzu, nefesinin kesilmesine yol açınca sersemlemişti.

Smith Sullivan sahnede muhteşem görünüyordu ama yüz yüzeyken çekiciliğin de ötesindeydi. Valentina gözleri

kapalı halde bile onunla aynı yerde olduğunu bilebilirdi, zira varlığı öylesine yoğundu.

Her bakışı, her hareketi özündeki şehveti barındırıyordu. Smith insanları kendine çekmeye çalışmıyordu. Bu kendiliğinden oluyordu. Çenesinin erkeksi kıvrımından, başını çevirirken boynunda beliren damarlara kadar her şeyiyle şüphesiz insanı şok edecek kadar yakışıklı bir adamdı.

Aynı zamanda Valentina onun güzel yüzüyle yıldızının parladığını düşünecek kadar aptal değildi. Şüphesiz doğuştan yetenekli bir aktördü. Valentina onun provalarda tek bir sahnenin üzerinden geçerken bile ne kadar sıkı çalıştığını tekrar tekrar gözlemlemişti.

Her şeyin yolunda olduğuna dair aldığı cevapla açıkça rahatlamış görünen Tatiana sete geri dönerlerken ablasının koluna girdi. Smith çoktan oradaydı ve görüntü yönetmeniyle bir şeyler tartışıyordu.

“Bu sabah çekimlere başlamadan önce bana benimle çalışmaktan ne kadar heyecan duyduğunu yeniden söylediğini biliyor musun?” dedi Tatiana. “Ve rahatsızlık duyduğum bir şey olursa onunla konuşmam gerektiğini?”

“Bu harika.” Ve bu şimdiye kadar kız kardeşinin çalıştığı hiçbir aktör ya da yönetmende görülmemiş bir nezaketti.

Valentina, yıllar içinde birden fazla kez, kız kardeşine neden bir aktris olmak istediğini sormuştu. Tatiana her seferinde entelektüel hislere dayanan nedenler –insanları eğlendirmeyi, mutlu edip bir süreliğine de olsa kendi hayatlarını unutmalarını sağlamayı seviyordu– öne sürmüştü, ne var ki

Valentina hâlâ birinin hayatını mercek altında yaşamayı seçme nedenini anlayamıyordu. Çünkü Tatiana günün birinde Smith gibi gerçek bir film yıldızına dönüştüğünde hayatı tam olarak böyle olacaktı: Her adımı dikkat çekecek, yüzlerce kamera tarafından izlenecek ve gazetelere, dergilere, bloglara taşınacaktı.

Böyle bir hayatı yaşama düşüncesi dahi Valentina'nın korkudan ürpermesine yetiyordu.

Tatiana hayranlığını ortaya koyarak iç geçirdi. "İnanılmaz biri değil mi? Onurıla çalıştığım hâlâ inanamıyorum."

Valentina onun bu basit açıklamasının altında profesyonel beğeninin ötesinde bir şey olup olmadığını çözmeye çalıştı. Çünkü *gerçekten* aksi nasıl olabilirdi ki? Smith muhteşem, yetenekli, nazik...

Kendini bu noktada durdurdu. Görünümü ve oyunculuk yeteneğini kabullenmek bir şey, kısa bir süredir tanıdığı adamın ne kadar harika olduğuna dair methiyeler düzmek başka bir şeydi.

Neyse ki kız kardeşi onun Smith'in ne kadar inanılmaz olup olmadığına dair bir cevap vermesini bekleyecek zaman bulamadan yeniden kameraların önüne çağırıldı.

Sonraki birkaç saat boyunca Valentina kız kardeşinin işini yapmasını derin bir gururla izledi. Bu zamana dek bir aktörün kız kardeşini incitmesine izin vermediği gibi insanların Tatiana'ya güzel bir sersemmiş gibi davranmasına da asla müsaade etmemişti. Rol seçerken mali tekliflerin ötesinde özenli davranmalarının nedenlerinden biri de buydu.

Valentina alğının Hollywood'da *her şey* anlamına geldiğini biliyordu. Ve hiç kimse Landon kadınlarının kuş beyinli ya da kolay olduğunu fısıldama şansı bulamayacaktı.

En azından şimdiki jenerasyonda, diye düşünürken cebindeki telefonunun titrediğini hissetti ve bakışlarını sahnedeki telefonuna çevirdiğinde arayanın annesi olduğunu gördü. Ava Landon'ın seti ne zaman ziyaret etmek isteyeceğini merak ediyordu zaten.

Ya da daha önemlisi, Smith Sullivan'la ne zaman tanışmak isteyeceğini.

Valentina telefonu cebine geri koyarken derin bir iç çekti. Annesi kötü biri değildi, sadece hayatlarını kameraların önünde geçiren yakışıklı, ünlü erkeklere karşı zaafı vardı.

Valentina annesinin çikolatalı dondurma, sahilde günbatımı ve ellili yaşlardaki şarkıcı sevgisini paylaşıyor olabilirdi... Fakat genetiğinin onu erkeklerle aynı yola sokmasını kesinlikle reddediyordu.

Bir gün, Tatiana'nın kariyeri biraz daha oturduğunda, Valentina hoş bir adamla tanışıp ona âşık olmayı planlıyordu. Ve bu adam güçlü elleri, güler yüzüyle yakışıklı, zeki biri olacaktı.

Ve kesinlikle eğlence sektörüyle ilgisi olmayacaktı. Bir cumartesi gecesi patlamış mısır ile şekerleme aynı tabakta ne kadar alakasızsa, gelecekteki kocasının da filmlerle arasında böyle bir uçurum olacaktı.

Üçüncü Bölüm

Valentina bir hafta sonra Smith'in evine uzanan basamaklarda durdu ve çiçek kokularıyla bezeli havadan içine derin bir nefes çekti. Güzel ve yetiştirilmesi her zaman kolay olmayan inciçiçekleri geniş park alanına serpiştirilmişti. Böylesine erkeksi bir adam için beklenmedik yumuşaklıkta bir dokunuştu bu.

Son on yılı bu gibi görüşmelere –film yıldızları evlerinde boy göstermeye bayılırlardı– katılarak geçirmişti, bu yüzden kendini bu kadar gergin hissetmesi için ortada hiçbir sebep yoktu. Bununla birlikte, kız kardeşi kısa sürede burada olacaktı, o nedenle Valentina, Tatiana'nın başrolü paylaştığı oyuncuyla uzun süre boyunca baş başa kalacak gibi görünmüyordu.

Çekimlerin son birkaç gününde Smith'i *Tatiana'nın başrolü paylaştığı oyuncu* kimliğinde düşünmenin en iyisi olduğuna karar vermişti. Bu onu nesnelleştiriyor ve neredeyse bir kalıba sokuyordu.

Geçen hafta kendini birkaç kez bunu yaparken yakaladığında olduğu gibi, bu fikri unutup onu bir erkek olarak düşünürse, vay haline! İki gün önce çektikleri, üstsüz ağırlık çalıştığı sahnede bunu hatırlasaydı sete gözücuyla dahi bakmayacağından emin olurdu. Bronz, kaslı omuzlarını, karın kaslarını gördüğü an ağzı açık kalmıştı. Bu muhteşem erkeksi güzellikten gözlerini almakta zorlanmıştı. Aslına bakarsanız öylesine zorlanmıştı ki bakışlarını ondan açıkça kaçıraramamıştı.

Ne yazık ki kaydı izlemek için ağırlıkları bırakıp monitörlerle yönelirken bakışlarında beliren ifade düşünülecek olursa, ne hale düştüğünün Smith'in de gözünden kaçırmadığından oldukça emindi.

Deri çantasını sıkıca kavrayan Valentina sonunda kapının zilini çaldı. Neşe saçan hoş bir kadın gülümseyerek kapıyı açtığı anda ise şaşkına döndü.

"Selam, içeri girsene. Ben Nicola. Sen de Valentina olmalısın. Smith her an burada olacağından bahsetmişti." Valentina istemsizce kadının elini sıktı. "Çocuklar mutfakta kutlama margaritalarını hazırlıyorlar."

Nicola'nın aslında şarkıları tüm radyo kanallarında çalan pop yıldızı Nico olduğunu algılaması Valentina'nın sıkıntı verici birkaç saniyesini aldı.

Nico neden buradaydı?

Çocuklar derken kimlerden bahsediyordu?

Ve neyi kutluyorlardı?

Smith görüşmelerini mi birleştirmişti? Ve Valentina ünlülerin bir tür seks partisine mi dahil olmak üzereydi?

Ne var ki Nico'yu –ya da kendini tanıttığı şekilde Nicola'yı– takip edip mutfağa girerken kadın kesinlikle bir seks partisi için giyinmişe benzemiyordu. Üzerinde dar bir pantolon ve kalça boyunda bir kazak vardı.

Smith çırpıcının ardından başını kaldırıp ona gülümsediğinde Valentina kalp atışlarının daha da hızlandığını hissetti.

“Valentina,” dedi adam onu rahatsız edecek kadar ismini uzatırken. “Mükemmel zamanlama. Nicola'yla çoktan tanıştığını görebiliyorum. Bu da benim ağabeyim, Marcus.”

Smith'ten başkasını gözü görseydi onun hemen yanında ayakta duran adamı çoktan fark edebilirdi. Smith'ten biraz daha büyük görünmesine karşın Marcus da göze çekici gelen bir adamdı. Nicola onun kolunun altına sokulduğunda Marcus sanki kadın onu durmaksızın hoşnut ediyormuş gibi onun yüzünü okşadı.

Valentina özlem duymayı reddettiği bir şey yüzünden göğsünün sıkıştığını hissetti. Bu manzaraya uzun uzun bakmamaya çalışsa da böylesine derin –ve saf– bir yakınlığa karşı koymak oldukça zordu.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi, diğerlerinin üzerinde kot pantolon ve kazak varken, o tüm gün sette giydiği takımla bu küçük aile toplantısına dahil olmuştu, kendini tuhaf ve uygunsuz hissediyordu. Ve Smith ayakkabılarını çıkarmıştı, onu çıplak ayakla bile seksi bulduğunu fark edince aklından geçenlerden tiksindi. Smith uzanıp çırpıcıyı çalıştırdığıdaysa kollarındaki kas ve kemiklerin esnemesini izlemenin yarattığı belirgin şehvet onu bir an için büyüledi.

Kalbinin çılginca çarpıp karnına böylesi bir sıcaklığın yapılması için kollarında görünen birkaç santim açıklıktan çok daha fazlasının olması gerekirdi.

Cidden, bir erkeğin kollarını bu denli seksi bulması gülünçtü.

Bir erkeğin çıplak kollarını daha önce hiç görmemiş, tutucu bir ailede yetişmiş gibi tam anlamıyla kendisiyle çelişiyor olması ise daha da gülünçtü.

“Ben de tanıştığımıza memnun oldum, Valentina,” derken Marcus’un gülümsemesi içtendi.

Valentina yanaklarının kızarığını bildiğinden Smith’in dikkatinin margaritada olmasından memnundu. Bu akşam bir şeyler içmeyi planlamamıştı, zihninin bulanmasını istemesi bir yana, aynı zamanda her neyi kutluyorlarsa keyif kaçıran bir misafir gibi görünmeyi de arzu etmiyordu.

Smith dikkatini ağabeyiyle Nicola’ya vererek onun yanına geçti. “Nişanınız şerefine kadeh kaldırmaktan mutluluk duyuyorum. İkiniz adına bundan daha mutlu olamazdım.”

Neye dahil olduğunu fark eden Valentina’nın gözleri kocaman açıldı. Bu bir seks partisi değil bir nişan kutlamasıydı. Marcus ve Nicola arasında böylesine belirgin bir sevginin olmasına, her ikisinin de açıkça mutluluktan ışıldamasına şaşmamak gerekiyordu.

Nicola hoş bir gülümsemeyle, “Teşekkür ederim,” dedi. “Ne de olsa Smith, Marcus’la ilk gecemizi birlikte geçirmemiz için bize kapını açan sendin. Her ne kadar...” dedi ve hınzır bir ifadeyle nişanlısına göz atarak devam etti: “Ağabe-

yin o gece bana, ne kadar yalvarırsam yalvarayım, küçük bir öpücükten fazlasını vermemiş olsa da.”

Valentina içinde bulunduğu duruma rağmen gözlerinin daha da açıldığını hissetti. Nicola birlikte geçirdikleri ilk gecede Marcus’a bir öpücükten daha fazlası için yalvarmış mıydı? Ve Marcus buna karşı mı koymuştu?

Smith saf bir merakla Nicola’dan ağabeyi hakkında daha fazla şey koparmaya çalışarak, “Gerçekten mi?” dedi. “Bize biraz detay ver.”

Ama kadın bunu yapamadan Marcus eliyle onun ağzını kapadı. Sonunda ayrıldıklarında, “Neyse ki seni minik küçük öpücüklerimle nasıl sessiz tutacağımı biliyorum,” diye mırıldandı.

Şüphesiz, diye düşündü Valentina, çünkü Marcus’un öpücüğü Nicola’nın söyleyeceklerini açıkça unutmaması için yeterliydi. Aralarında titreşen kıvılcımlar mutfak masasının karşı tarafından neredeyse Valentina’nın tenini yalıyordu. İkisinin birbirini ne kadar çok sevdiğini görebiliyordu.

Birbirlerini buldukları için ne kadar şanslı olduklarını bildiklerini umdu.

“Tebrik ederim,” dedi. “Sizin adınıza çok mutlu oldum.”

Dördü birlikte kadeh kaldırıp tokuştururken Nicola’nın gözleri buğuluydu. Valentina o an onlarla birlikte olmanın bu kadar rahat hissettirmesine şaşırmıştı. Ve bu kadar normal. Özellikle de mutfakta bulunan iki kişinin gerçekten ünlü olması hesaba katıldığında.

Hatta öyle normaldi ki içkilerini yudumlarken ve Nicola’nın parmağındaki renkli mücevher parıldarken Valentina, “Yüzüğün çok güzel,” demeden edemedi.

Nicola nişan yüzüğünü ona göstermek için mutfak masasının etrafından dolandı. Standart bir tek taş değildi, aksine emsalsiz bir dövme altın üzerine baş döndüren rengârenk taşlar yerleştirilmişti.

Genç kadın yüzüğüne hayran hayran bakarken Valentina, Sullivan erkeklerinin açıkça yarım yamalak iş yapmadıklarını, hiçbir şeyden kaçınmadıklarını aklından geçirdi.

Onlardan birine ait olmanın, güçlü ve yakışıklı bir Sullivan'ın onun için her zaman orada olacağını bilmenin nasıl hissettireceğini merak ederken buldu kendini birden.

Nicola'yla yeniden erkeklere katılırlarken bu gibi saçma düşünceleri aklından uzaklaştırmakta epey zorlandı. Kadehine yeniden uzanırken içkisinden birkaç yudum daha içmenin aklını başından almayacağına karar verdi.

Ne var ki kadehini yudumlarken Smith'in koyulaşan gözlerini fark edince aklını başından alacak şeyin içki olmayacağını anladı.

Aklının başından alacak şey *bu adamdı*.

Tam kadehini bırakıp hazırlıksız yakalandığı bu aile toplantısından kendini korumak adına ayrılmak için izin isteyecekken, "San Francisco'yu nasıl buldun?" diye sordu Nicola.

Bu oldukça basit, cevaplaması kolay olması gereken bir soruydu. Ne var ki Smith'le arasında yalnızca birkaç santim varken ve adam bakışlarını üzerine odaklamış cevabını beklerken basit kelimesi anlamını yitiriyordu.

Valentina kalbinin, bileklerinin iç kısmındaki ve boynundaki nabız noktalarında kanat çırpışını hissedebiliyor, Smith ya-

kınında olduğu zamanlarda her daim duyumsadığı sıcaklıkla teninin kızarmaya başladığını biliyordu.

Onun ilgisini hissetmek istememiş, dikkatini üzerine çekmek istemediğini kendine söyleyip durmuştu, fakat bir hafta önce karavanında konuşmalarının ve aç bakışlarını birden fazla kez yakalamasının ardından artık bunu inkâr edemiyordu. Ayrıca göze çarpmayan kıyafetleri ve sıkıca topladığı saçlarının ötesinde onu görmeye çalışıyormuş, görmesini istemediği kadar derinlerine bakmayı arzu ediyormuş gibi bir duyguya kapıldığını da yok sayamıyordu.

“San Francisco’yu seviyorum. Beklediğimden daha sıcak olmasına rağmen.” Güneş henüz batmıştı, ancak Smith’in mutfağında kendini birden çok sıcaklamış hissettiğinden düğmelerini çözüp ceketini çıkarmak zorunda kaldı.

“Kardeşinle güneşi beraberinizde getirmiş olmalısınız, çünkü geçen ay hepimiz kalın sis tabakasının içinden posta kutularımıza ulaşmak için kayak takımlarımızı giyiyorduk,” dedi Nicola güzel yüzünü parıldatan bir kahkaha atarak.

Smith’in ağabeyinin bu kadına tutulmasına şaşmamak gerekiyordu. Nicola sadece yetenekli değil, aynı zamanda açıkça hoş bir kadındı.

“Sisi candan destekliyorum,” dedi Marcus nişanlısının yanağına bir öpücük kondurarak. “Özellikle de bu seni sıcak tutmam anlamına geldiği için.”

Valentina müzik sektörüyle ilgili fazla bilgi sahibi değildi ama yine de Nicola’nın pop yıldızı düzeyini tahmin ediyordu, bu muhtemelen bir film yıldızı olmaktan çok da farklı değildi.

Ve genç kadın, bir şekilde, ondan *kendisinden başka hiçbir şey* istemeyen bir erkeğe âşık olmayı başarmıştı.

Valentina düşünmeden edemedi. Neden annesi görüştüğü aktörlerden hiçbirinde bu şansı yakalayamamıştı? İçlerinden biri altın gibi bir kalbe sahip olsaydı her şey çok daha farklı gelişebilirdi. Ve daha güzel.

Ne yazık ki bu adamların tek altını, annesinin fark etmediğini sandıklarını alyanslarıydı. Valentina yirmili yaşların başında basit ama etkili, savunma amaçlı birkaç hareket öğrenmişti. Hiç olmazsa kendini ve kız kardeşini nasıl koruyacağını biliyordu.

“Şimdiye kadar şehrin hangi kısmını görme fırsatın oldu?” diye sordu Marcus.

Valentina aklından geçen düşüncelerden sıyrılırken gülümsedi. “Yalnızca dünya üzerindeki en iyi filmin setini gördüm.”

“Smith bu şehri hepimizden daha iyi biliyor,” dedi Marcus ona. “Muhteşem bir tur rehberi olabilir.”

“Söylesene, Valentina,” dedi Smith, sesi öyle yumuşak çıkmıştı ki Valentina üçünün bu sahneyi o gelmeden önce yazıp yazmadıklarını düşünmeden edemedi. “San Francisco’nun en çok neresini görmek isterdin?”

Valentina son birkaç dakikadır, onu ailesinin yanında bu kadar rahat ve sakin görmesinin asıl sorun olduğunu fark etmiş, bu yüzden neredeyse ona karşı kuşandığı zırhı indirecek noktaya gelmişti. Adamın bu hali ona kız kardeşiyle arasındaki ilişkiyi hatırlatıyordu.

Neyse ki uzun zaman önce kalbine aktörlere karşı sıkıca

kilit vurmuştu. Ve zihnindeki maksimum güvenli hapishane-nin etkisiyle onu verebileceği tek kelimelik yanıtla cevapladı.

“Alcatraz.”

Ne var ki Smith, Valentina’nın cevabındaki açık imayı al-gılayıp geri çekilmek yerine kahkahalara boğuldu. Nicola ve Marcus da kahkahalarını dizginleme konusunda pek iyi iş çıkaramadılar.

Sonunda Valentina bile gülümsemesini bastıramadığını fark etti.

Bir an önce buradan gitmesi gerektiğini biliyordu. Çün-kü Smith ve ailesiyle rahatça takılmaya, onlarla birlikteyken kendini samimi ve keyifli hissetmeye başlamıştı.

Marcus ve Nicola’ya gülümseyerek, “Beni de kutlamanı-za dahil ettiğiniz için teşekkür ederim,” dedi. “Ama gitsem iyi olacak. Tatiana’ya toplantımızı ertelediğimizi söyleyece-ğim, Smith.”

Ancak çantasını kaldırıp omzuna takamadan Marcus araya girdi. “Aslında biz Smith’e bu güzel haberi vermek için birkaç dakikalığına uğramıştık. Annem bizi akşam yemeğine bekliyor.”

Valentina’nın bildiği bir sonraki şey, mutlu çiftle el sıkış-ması, her ikisinin de Smith’e iyi akşamlar dileyerek sarılması ve Smith onları geçirirken mutfakta bir başına kalmasıydı. Ön kapının kapandığını duyunca kalbi bir kez daha yerinden çıkacak gibi çarpmaya başladı.

Yalnız kaldıkları için paniğe kapılması anlamsızdı. Adamın ai-lesine bu denli yakın olması ve ağabeyinin mutluluğunu paylaş-ması biraz yumuşamasına yol açsa da bununla başa çıkabilirdi.

Bunu yapabiliirdi, öyle değil mi?

Dördüncü Bölüm

Setin ilk gününde Valentina, Smith'i ofisi olarak kullandığı karavanına çekip kız kardeşine bulaşmaması konusunda uyardıktan sonra, adamdan uzak durmuş ve Tatiana'nın programı, gardırobu ya da diyaloglarıyla ilgili bir konuyu tartışmak için bir grup insanla bir araya geldiklerinde de tamamen nazik davranmıştı. Onları bir sahneyi çektikleri sırada izlerken bile kusursuz bir biçimde Tatiana'ya odaklanmayı başarabilmişti.

Fazla kusursuzca.

Ne var ki planı Smith'in görüş alanından çıkmaksa, bu kadın işte bunda başarısız olmuştu. Smith kendisine filminden başka bir şeye zaman ayırmayacağını kaç kez anımsatmak zorunda kaldığını sayamıyordu bile.

Valentina'yı aklından çıkaramıyordu.

Bunun nedeni kadının olağanüstü bacakları ya da egzotik güzelliği değildi. Hollywood'da muhteşem bir vücut ve güzel bir yüz her zaman dikkat çekerd. Fakat onu Nicola'yla gör-

dükten sonra Valentina'nın nefes kesen nişan yüzüğü ve genç çiftin "sonsuz kadar mutlu" durumlarından gerçekten mutluluk duyması Smith'in *ailenin* onun için ne kadar kıymetli olduğunu hatırlamasını sağlamıştı. Sette hep meşguldü, fakat kız kardeşi tamamen duygusal bir şeye ihtiyaç duyduğunda bile menajerlik işini hızla bırakıp ona derin bir sevgi besleyen ve bu sevgiyi saklayamayan bir ablaya dönüşüyordu.

Mutfağa dönüp kadını elinde kadehi orada öylece dikilerek pencereden şehrin ışıklarını izlerken gördüğünde, "Ağabeyim cidden çok mutlu bir adam," dedi.

"İkisi de öyle," dedi kadın güzel gözlerini ona çevirirken. "Çok tatlılar."

"İlk başlarda bundan emin değildim," diye itiraf etti Smith, ağabeyinin ilişkisinin ilk günlerinde onları tamamen cesaretlendirmediğini hatırlamıştı. "Ama bir şekilde aralarındaki yaş farkının ve kariyer taleplerinin üstesinden geldiler."

"Marcus da eğlence sektöründe mi?"

"Hayır." Alakası bile yoktu. "O Sullivan Şaraphanesi'nin sahibi."

"Vay canına, keşke en sevdiğim Cabarnet şaraplarının ardında onun olduğunu bilseydim. Bana sunduğu keyif dolu saatler için ona teşekkür etmek isterdim."

Marcus'un mesleğini öğrendiğinde kadın açıkça şaşırılmıştı. Smith, hayranları kız ve erkek kardeşlerinin isimleriyle mesleklerini ezbere bilirken Valentina'nın, hayatı hakkında hiçbir şeyden haberi olmamasına ve –her ne kadar bunda ağabeyinin payı büyük olsa da– "keyif dolu saatler" benzetmesine bayılmıştı.

“Kariyer talepleri derken ne kastettiğini şimdi anlıyorum,” dedi kadın. “Gerçekten farklı dünyalara aitler, öyle değil mi?”

Smith kadehleri tazeleyip oturma odasına yöneldi. “Nicola’nın turneleriyle ağabeyimin bağdaki yoğun sezonunu dengelemelerinin kolay olduğunu sanmıyorum, ama ilişkilerini yürütecek kadar birbirlerini seviyorlar.”

Kadehleri sehpanın üzerine bırakırken kadının yarısı tamamlanmış yapboza şaşkınlıkla baktığını görebiliyordu.

“Yapbozlara bayılırım,” dedi kadın heyecanla. “Bu kadar yoğun olmadan önce Tatiana’yla birlikte sürekli yapboz yapardık.”

Lüks kanepeye hızla oturdu ve eline bir yapboz parçası alıp yerine yerleştirdi. Smith onun yanına geçti ve bir köpeğin kulağının köşe parçasını yerine koyarken kadın da bu sırada köpeğin burun kısmını tamamladı. Smith, Valentina’nın aralarındaki mesafeyi koruma çabasını unutmamasından memnundu.

Üç sersem köpeğin yarısı tamamlanmış yapbozun bulunduğu sehpa doğru kadını çekmesinin nedeni de bu basit arkadaşlıktı. Bu arada bu yapboz Gabe’in yakında üvey kızı olacak Summer’a duyduğu sevginin kaynaklarından biriydi. Sekiz yaşındaki kız kulakları rüzgârda bükülmüş oturan bu üç köpeğin fotoğrafını çekmiş ve Smith için bir yapboza dönüştürmüştü. Sekiz yaşındayken ikiz kardeşleri de böyle muhteşemlerdi. Kahretsin, her yeni yaşlarında muhteşemlerdi, “Afacan” Lori ile “Sevimli” Sophie her geçen yıl gidecek daha da baş belası haline gelmelerine rağmen Smith onlardan asla vazgeçmezdi.

“Fotoğrafi nasıl buldun?”

Valentina’nın kahkahasının tınısına bayıldı. “Kesinlikle çok iyi. Nereden geldi bu?”

“Köpeklerden ikisi kardeşim Zach ve nişanlısı Heather’a ait. İri olan...” Danua cinsi köpeği işaret etti. “Ve minik olan...” Yorkshire Teriyeri’nin omuz kısmına yapbozun bir parçasını yerleştirdi. “İlk görüşte birbirlerine âşık oldular. Zach ve Heather da onlardan geri durmadı.”

“Peki ya kaniş yavrusu?”

“Kaniş yakında yeğenim olacak Summer’a ait. Summer sekiz yaşında ve dul annesiyle kardeşim Gabe’i ustaca bir araya getirdi. Yılbaşı gecesi Tahoe Gölü’nde evlenecekler. Orası geçen sene birbirlerine âşık oldukları yer.”

“Ah,” dedi Valentina hafif bir iç çekerek. “Ne kadar güzel.” Gerçekten duygulanırken gözleri ve dudakları yumuşak görünüyordu.

Smith şömineyi daha önce harlamıştı ve şu an, yan yana oturmuş önlerinde duran yapbozla ilgilenirlerken, bu zamana dek bir kadınla ilk kez böylesine sıcak ve tatlı bir şeyi deneyimlediğini hissediyordu. Kahretsin, buna kafa yorarken aklına geldi, yapbozu aslında ikinci kez bir araya getirmeye çalışıyordu. İlk seferinde, zamansızca eve attığı kadın, Smith onu sehpanın üzerinde becerebilsin diye tamamlanmamış yapbozu yere fırlatmıştı. Kısa süre sonra, kadın evine bırakılmadan önce saçıyla kıyafetlerini düzeltmek için banyoya girdiğinde, Smith hemen yapbozun parçalarını toplamıştı.

Bir Hollywood etkinliğinden seçtiği bir kadını evindeki

sehpanın üzerinde becermek, ancak bir film yıldızının yapacağı şeydi.

Şömine karşısında yapboz tamamlamak ise çiftlerin yapabileceği bir şey.

“Ailen muhteşem görünüyor,” dedi Valentina, diğer bir yapboz parçasını alıp yerine yerleştirirken sesi kulağa hüzünlü geliyordu. “Annenle babanın kusursuz bir evlilikleri olmalı.”

“Öyle görünüyorlar, annemin babam hakkında, babamın parlak dönemleriyle ilgili anlattığı bazı hikâyelere rağmen.” Jack Sullivan’dan her bahsettiğinde olduğu gibi göğsü sıkınca hafifçe yüzünü buruşturdu. Smith babasını her gün özlemiyordu, ancak *özlediğinde* kayıp hissi iç parçalayıcı olabiliyordu. “Babam ben on üç yaşındayken öldü.”

Hayatının tek bir anını bile onun hakkında dergileri karıştırarak ya da internette gezinerek harcamadığını daha da ortaya koyarcasına kadının gözleri bu bilgi üzerine kocaman açıldı.

“Üzgünüm,” dedi. “Bilmiyordum.”

Smith içinde bulundukları durumdan, biriyle *aynı noktadan* ilişkiye başlama fikrinden, bu sayede ortak hikâyelerini yazarken her iki tarafın yaşadıklarını ortaya çıkarıp keşfedebilme ihtimalinden etkilenmişti.

“Benim babam da...” dedi kadın usulca, gözlerini yumup derin bir nefes alarak, öyle ki Smith onu anlayabilmek için dudaklarına odaklanmak zorunda kaldı. “Benim babam da öldü.”

İstemsizce *avcunu* kadının elinin üzerine koydu. “Kaç yaşındaydın?”

“Yirmi iki. Biliyorum, bu durumu şimdiye kadar çoktan atlatmış olmam gerekirdi ama yine de...” derken sesi hafif titredi.

Elini tutmak yeterli gelmediğinden Smith onu kollarının arasına almaya ihtiyaç duydu. Cılız bedeni kendi vücuduna kusursuzca uyum sağladığındaysa buna hiç şaşırmadı.

“Bir gün bunu atlatmış olarak uyanacağımı düşünmeye alışkınım. Acı çekmeksizin babamı düşünebileceğimi.” Bir elini kadının sırtından çekip acısını dindirmek istercesine kalbine götürdü. “Ama bu henüz gerçekleşmedi.”

Kadın onu rahatlatmak için elini adamının üstüne kapadığında, bu içten dokunuş ne kadar güzel hissettirirse hissettirsin göğsü gerildi.

“Babamı çok özlüyorum,” diye itiraf etti kadın. “O öldükten sonra her şey değişti.”

“Ne demek istediğini biliyorum.” Onun için de aynı şey geçerliydi. Çünkü annesi tek başına sekiz çocuğu büyütürken elinden gelenin en iyisini yapmasına ve kardeşleri birbirini gözetmek için tek yürek olmasına rağmen babasının yokluğu hâlâ yüreğini parçalıyordu. “İlk sene, dokuzumuz da...” Jack Sullivan’ın ardında bıraktığı dokuz kişi de... “Normal olmayı denedik. Ama hiçbir şey doğal değilken nasıl normal olabilirdik ki?”

“Normal.” Valentina bu kelimeyi buğulu bir sesle tekrarladı. “Normal olmak için neler vermezdim. Özellikle de Tatiana için.”

“Kız kardeşin ve annen, babanın ölümüyle nasıl başa çıktılar?”

“Tatiana güzel ama metanetli bir kardeş,” dedi ona. “Tıpkı filminde canlandığı karakter gibi. Kibar ve kırılgan görünüyor, fakat aslında hepimizden daha güçlü.”

Smith, yazdığı karakteri çözümlemesinden etkilenerek ona, “Kız kardeşim Sophie sevimli, tatlı dilli bir kütüphaneci,” dedi. İnsanların sevimli kardeşini sürekli hafife aldığını düşünürken başını salladı. Özellikle de yakın zamanda kocası olan adamın. Jake’in onun karşısında asla şansı olmayacağını bilmesi gerekirdi. “Aynı zamanda bir savaşıycıyı kışkındıracak kadar da güçlü biri. Tatiana’nın karakterini yazarken onu sık sık düşündüm. O zamanlar Sophie’nin hamile olmasının da buna yardımı dokundu, bu sayede ihtiyaç duyduğumda onu kolayca o rolde gözümün önüne getirebildim.”

Kız kardeşinden bahsederken Valentina ona karşı yumuşamıştı. Smith onun anlık hassasiyetinden faydalanmasının muhtemelen adil olmadığını bildiği için elinin üzerinde duran eline hâlâ dokunmamıştı.

“Tatiana dışında başka kardeşin var mı?”

“Hayır.” Eklemeden önce duraksadı. “Her zaman sadece o ve ben vardık.”

Bu durumun arka planında bundan çok daha fazlası vardı şüphesiz. “Peki ya annen? Kocasını kaybetmekle nasıl başa çıktı?”

Valentina eli yanmış gibi birden irkilerek geri çekildi. Bir rüyadan yeni uyanmış gibi koltuğun karşı tarafından ona gözlerini kırıştırarak baktı. Bu soru onu serseme çevirmiş ve aynı oranda dehşete düşürmüştü.

Ona yeniden uzanacakken Smith bunu yapamayacağını fark etti. Tabii kaçıp gitmesini istemiyorsa. Fakat dikkatini yeniden yapboza verip bir yapboz parçasını eline alması o kadar da kolay olmadı.

Yetişkin hayatı boyunca istediği bir şeyi gördüğünde ona sahip olmuştı. Birçok durumda ulaşmaya çalışmadan istediği şey ona sunulmuştu. Buna karşın Valentina'nın bu zamana dek istediği hiçbir şeye benzemediğinden de kesinlikle emindi: Bu kadının güvenini kazanmak istiyorsa bunu adım adım yapmak zorundaydı.

"Herkes annemin babamın ölümüyle ne kadar iyi başa çıktığını söylüyor," dedi usulca. "Öyle de yaptı. Buna mecburdu." Önündeki fotoğrafa gerçekten bakmaksızın bir diğer yapboz parçasını yerine yerleştirdi. "Ama kendine asla başka birini sevmeye izni tanımadı. Aradan geçen onca sene boyunca bildiğim kadarıyla başka bir erkekle asla birlikte olmadı."

Valentina kadehini alıp içkisini uzun bir yudumda kafasına dikince Smith şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Komik," dedi kadın. "Benim annemse tam aksini yaptı. Ona ilgi duyup güzel olduğunu söyleyen her adamla, her *aktörle* yattı." Sert kelimeleri artık saklama gereği duymadığı bir acıyla yüklüydü. "Ama en komiği ne biliyor musun?" Doğruca adamın gözlerine baktı. "Aralarından birini bile sevdiğini düşünmüyorum."

Güzel gözlerinde beliren acıyı görünce Smith ona uzanmadan edemedi.

Kapı ziline çalmasıyla Valentina bu kez ayağa fırladı. Ona ve boşalan margarita kadehine bakarken suçluluktan yüzü kızardı.

"Özür dilerim, sana bunlardan bahsetmemem gerekiyordu. Özellikle de annemden. Lütfen Tatiana'ya bir şey söyleme ki..."

Smith kadının elini avuçları arasına almak için gecenin son şansını değerlendirdi. “Kız kardeşini ve seni incitmeyeceğime dair sana söz veriyorum.”

Valentina ona uzun uzun baktı, gözbebekleri yeniden büyüyünce gözleri bir an için tamamen yeşil tonuna büründü ve bu yüzden Smith kadının ona inanıp inanmadığından emin olamadı. Belki de inanmamakta haklıydı çünkü Smith onun mesleğinde birine güvenme konusunda temkinli davranmasının sebebini tahmin edebiliyordu. Hâlâ o kadar kolaydı ki... Tatlı dille kandırıp onu üst kattaki yatak odasına götürmesi, kıyafetlerini teker teker çıkarması, saçını parmaklarına dolaması ve gecenin kalanında onu keşfetmesi. En hassas kıvrımlarını öğrenmesi, daha fazlası için yalvarana dek ona dokunup tadına varması...

Kapı zili yeniden çalınca Smith kendini zorlayarak Tatiana’yı karşılamak üzere harekete geçti. Fakat gecenin devamında, üçü birlikte reklam planı ve röportaj talepleri üzerinde çalışırken, Valentina kız kardeşini endişelendirmeksizin olabildiğince uzağında otururken Smith ona duyduğu arzudan ya da onu şöminenin karşısında kollarının arasında tutmanın nasıl güzel hissettirdiğinin hatırasından, birbirine kenetlenmiş ellerinde çarpan kalp atışlarının anısından sıyrılamadı.

Beşinci Bölüm

Valentina kız kardeşinin temsilcisini arayıp ceptelefonunu kulağına götürürken *Yerçekimi* setinde bulunan karavandan bozma ofisinin küçük penceresinden dışarı baktı. San Francisco'da kış aylarının soğuk olacağını ummuştu, fakat güneşin sabah sisini silip süpürmesine bakılırsa hava bugün de mükemmel olacak gibi görünüyordu.

Bir kayıkla nehre açılmak ya da çalıştıkları muhteşem şehri seyretmek için yürüyerek dağlara tırmanmak için işi birkaç saat unutmak istiyordu. Son birkaç senedir Tatiana dünyanın dört bir yanından, güzel şehirlerden rol teklifleri alsa da Valentina o şehirlerden hiçbirine gitmeyi asla düşünmemişti. Şimdiye dek. Bunda bir süreliğine kiralanan Neo Valley'deki evlerinin çok sevimli olmasının payı büyüktü tabii. Sete ne kadar erken gelirse gelsin ya da eve ne kadar geç dönse de her zaman dışarıda köpeğiyle yürüyüşe çıkmış veya bisikletle dolaşan birileri oluyordu. San Francisco, büyük bir şehir olmasına rağmen hem bir kozmopolit hem de küçük bir kasabanın kusursuz bir bileşimiydi.

George Kauffman telefonu açtı. “Val, senden haber almak çok güzel. Hadi bana her şeyden bahset. Özellikle de emsalsiz Smith Sullivan’dan. Son gördüğümdeki gibi hari-kaysa insanlar sette nasıl zaman geçiriyorlar, tahmin bile edemiyorum.”

Valentina kız kardeşinin temsilcisinden hoşlanıyordu. Gerktiğinde çok kurnaz olmakla birlikte görüşme ayarlamada bir numaraydı ve sürekli temsilci gibi davranma zorunluluğu da duymuyordu. Tatiana’nın başarılarını kutlarken ikisi birden fazla kez çakırkeyif olmuştu. Aslında eşcinsel olmasının bunda payı büyüktü, zira Valentina bu zamana dek onunla birlikteyken kız kardeşinin güvende olup olmadığı konusunda endişelenmeye gerek bile duymamıştı.

Ama Smith ne zaman yakında olsa gardımı biraz daha kuvvetlendirmem gerektiğini hissediyorum, diye düşündü dudaklarını büzerek.

Valentina tüm kadınlar gibi tensel zevklere düşküncü ve zaman bulduğunda doğru adamla sevişmekten keyif alırdı ama hiçbir zaman bu düşkünlüğünü işine taşımamıştı. Asla. Ne var ki Smith’le ne zaman baş başa kalsa işine odaklanmakta zorlanıyor, adam onun adını her söylediğinde kalbinden başlayıp ayakkabılarının içindeki parmak uçlarına dek yayılan coşkun farkındalığa engel olamıyordu.

“Çekimler fevkalade gidiyor,” dedi ona. “Smith’le çalışmak Tatiana için bir rüyaydı.”

George hattın diğer ucundan onaylayıcı bir ses çıkardı. “Elbette öyle. O adam insanın hayallerini süsler, net. Biliyorsun...”

Düşünceli bir ses tonuyla sözlerini sürdürdü. “Kötü bir seçim olmazdı.”

“Ne için?”

“Yalnızlığına son vermek için.”

Telefon neredeyse elinden düşüyordu. “Sen delisin.”

Ama bu itiraz fazla hızlı ve zorlamaydı. Aksi doğruymuş gibi.

Konuşurken George’un gülümsediğini gözünün önüne getirebiliyordu. “Kadınlar konusunda her zaman zevk sahibiydi. Bu benim için kötü,” diye mırıldandı hınzır bir tavırla Smith’in cinsel eğiliminden bahsederken. “Senin için iyi bir şey. Ve oyuncu seçimi görüşmelerimizde hatırladığım kadarıyla bakışları *sana* kayıp duruyordu.”

“Gülünç olma,” dedi Valentina asla gerçekleşmeyecek, hayatta olmayacak bir konuda şaka yapıyorlarmış gibi kayıtsız bir ses tonuyla.

“Tamam,” dedi George onu rahatsız edecek kadar uzun bir süre duraksadıktan sonra. “Yakışıklı, yetenekli, çok zengin Smith Sullivan ellerini eteğinin altına kaydırmaya çalışacak kadar zekiye, hiç şansın olmayacağını her ikimiz de biliyoruz sanırım.”

Valentina arkadaşının ve meslektaşının haklı olduğunu bilmekten nefret etti. Hatta bundan öyle çok nefret etti ki masasından bir yığın kâğıt alırken onun saçma sapan sözlerine son vermeye çalışarak en amansız ve ciddi ses tonuyla, “Smith Sullivan’ın elini eteğimin altına ya da vücudumun herhangi bir kısmına kaydırmaya çalışıp çalışmayacağını –ya da ona karşı koyacak kadar güçlü olup olmadığımı– tar-

tışmak yerine Tatiana'nın son reklam teklifinin detaylarının üzerinden geçebiliriz," dedi.

Ofisinin kapısı gıcırdayınca başını çevirdi ve... Smith'in alaycı bakışlarıyla karşılaştı.

Ah Tanrım.

Ah hayır.

Az önce söylediği şeyi duymuş olabilir miydi? Eteği, elleri ve...

Evet, kalp atışları hızlanarak cevabı aldı. Söylediklerinin her kelimesini duymuştu elbette.

Yoksa adam neden bu kadar alaycı ve halinden memnun görünüyor olabilirdi ki?

"George, seni birkaç dakika sonra ararım."

"Ah sesin gergin geliyor. Ve soluk soluğa. Odana bir film yıldızı girmiş olmalı." George açıkça taşkınlık yapıyordu. "Neden telefonu hoparlöre almıyorsun, bu sayede onun sesini duyabilirim... Yani her ikimizin de umduğumuz tüm o hınzır şeyleri söylerse diye."

Telefonu kapattı ve Smith'le aynı hizaya gelmek için hızla ayağa kalktı. Tabii topuklularla bile adamla arasında on beş santim ya da üstü bir fark hâlâ mevcuttu.

"Benim yüzümden telefonu o kadar hızlı kapatman gerekmiyordu," dedi adam çekici olmaya çalışmayan ama düpedüz seksi bir ses tonuyla.

"Ne kadar yoğun olduğunu biliyorum," diye cevap verdi Valentina. Ve bu doğrudu. *Yerçekimi*'nin yıldızı, yönetmeni, yapımcısı ve senaryo yazarı olarak adamın çekimler

başladığından beri uykusunu nasıl aldığından emin değildi. Buna karşın biraz olsun yorgun görünmüyordu. Aksine her zamankinden daha da yakışıklıydı.

Açıkça, haddinden fazla kibirli giyinmişti. Valentina onun az önce duyduklarının ardından kendini ne kadar beğenmiş hissettiğinden de emindi.

Daha da kötüsü, yanakları hâlâ utançtan alev alev yanıyor olmasına rağmen, "Bu öğleden sonrası için sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorarken ellerini önünde sıkıca kenetlemek zorunda kaldı. Ya parmaklarını sıkıca birbirine kenetleyecek ya da pes edip ona uzanacak ve çenesindeki hafif sakalın görüldüğü kadar seksi olup olmadığını parmak uçlarıyla keşfedecekti.

Adam karavanın kapısından içeri adım atınca alan gözüne birden küçücük görünürken Valentina zihnine dolan –Smith'in onu masaya yaslayıp eteğini sıyırmadan önce bacaklarını araladığı– görüntüyle serseme döndü.

"...Telefon numaranı istedi, bu sayede sana bizzat teşekkür edebileceğim."

Sesi sonunda kurduğu canlı hayale nüfuz edince Valentina kendini gözlerini kırıştırtarak ona bakarken buldu.

Ne ara bu kadar yaklaştı?

Adamın yakınlığı karşısında kalp atışları hızlandı ve ciğerlerine biraz oksijen çekmeye çalışarak derin bir nefes alırken istemeyerek onun kokusunu aldı. Saf, temiz ve muhteşem erkeksi kokusu kalbinin daha da hızlı çarpmasına yol açtı, öyle ki dikkatle bakarsa adamın nabız noktalarından bunu fark edebileceğinden emindi.

Ve birden adamın, boynundaki nabız noktasına doğru baktığını gördü. Evet, tam olarak yaptığı şey buydu.

Dışarıdaki sis karavanın penceresinden içeri süzülüp bey-nine çöreklenmiş gibi hissetti. Neden bahsettiklerini anımsayamıyordu ve adamın ne dediğini de tam olarak duymamıştı. Yine de çok geçmeden bir şey söylemezse –özellikle de adam bu kadar güzel kokarken– konuşamayacaklarını sezebilecek kadar kendindeydi.

“Biri telefon numaramı mı istedi?” diye sordu hal böyle olunca takınabileceği en düz ses tonuyla.

Erkeklerin aklına cinselliği getiren bir sesle –bazı kadınlar sırf bu yüzden kendilerini kutsanmış sayabilirdi– lanetlenmişti, hem de gösterişsiz dış görünümü nadiren bunu sağ-larken. İngiliz oyuncuların Amerikan rollerini oynamak için aksanlarından kurtulma çabaları gibi sesindeki boğuk tını-dan arınması okulda senelerini almıştı. Ama gergin –ya da heyecanlı– olduğunda bu boğukluk ortaya çıkabiliyordu.

“Nicola aradı. Nişan armağanı olarak şaraphaneye gönderdiğin mor lale aranjmanı ellerine henüz geçmiş. Doğru-dan seni arayıp teşekkür etmek istiyor. Numaranı ona verebilir miyim?”

“Elbette verebilirsin.”

Adama bakmaya devam ederken ifadesini çözemiyordu. “Sonsuz aşk...” Adamın gözlerinde öylesine ateşli bir ifade belirdi ki Valentina karavanın alev almamasına şaşırdı. “O çiçek bu anlama geliyor.”

Valentina kalp atışlarının birden hızlanmasını göz ardı et-meye çalıştı. “Onlar için uygun görünüyordu.”

“Öyle.” Smith onunla sohbet etmek için dünya kadar vakti varmış gibi bir kolunu karavanın duvarına dayayıp bir ayağını bileğinden bükerek diğer ayağına doğru sardı. “Onlara nişan armağanı gönderdiğini duyduğumda şaşırdım.”

“Her zaman koşulsuz şartsız gerçek aşkın kutlanması gerektiğini düşünmüşümdür.”

Bu da nereden çıkmıştı? Smith Sullivan’la aşk üzerine bir tartışmaya girmek istemiyordu. Özellikle de içinde nasıl biri olduğuyla ilgili ona ufacık bir ipucu verdiğinde adamın bir yolunu bulup bunu bir avantaja dönüştüreceğini bilirken.

“Sana katılıyorum,” dedi adam. “Özellikle de bu sektörde birbirine bağlanmaya çalışan insanların koşulları ve şartları düşünüldüğünde. Bu filmi çekmemim nedenlerinden biri de bu, insanların bunu basit bir aşk hikâyesi olarak değersizleştireceklerini bilmeme rağmen.”

Valentina bir noktada ne kadar iyi anlaşılabildiklerini görünce şaşırdı. Şaşırdı ve açıkça, şans verilirse başka pek çok konuda anlaşılma ihtimalleri karşısında korktu.

Kendisine dışarıdan bakınca, eğer aşk nasıl olmalı ya da olmamalı konusundaki fikirlerini ortaya sererse, kendini durduramayacağını fark ediyordu. “Aşkın neden karmaşa ve çatışmalarla yüklü olduğunu hep merak etmişimdir. Aşk neden basit olamıyor? Neden sadece birlikte mutlu yaşayabildiğini fark eden iki insan kadar saf olamıyor?”

Dile gelen bu sözlerle gözlerinde daha da yoğun bir ifade beliren Smith, Valentina sonunda çenesini kapatmayı başardığında, “Az önce etkili bir biçimde ifade ettiğin şeyin özünü

keşfedebilmeden önce *Yerçekimi*'nin senaryosunu yazmak için aylarca mücadele ettim. Aşk zor olmamalı. Arzu bir tartışmanın zıtlıklarından bağımsız var olabilmeli. Aşkı bulan kız ve erkek kardeşlerimi görüyorum, birbirlerine aynı zamanda hem güven hem de arzu duyabiliyorlar.”

Sözleri öyle içten ve şefkatliydi ki aralarında hâlâ birkaç adımlık mesafe olmasına rağmen Valentina onun güçlü kollarına doğru çekiliyormuş gibi hissetti.

“Kendimi bu filmi çekmek zorunda hissetmemin nedenlerinden biri de Marcus ve Nicola. Çünkü az önce dediğin gibi *koşulsuz şartsız aşk* kutlanmalı.” Gülümsemesinin güzelliği Valentina’yı ona doğru daha da çekiyor gibiydi. “Nicola aynı zamanda senin ne kadar muhteşem biri olduğunu bildiğimden de emin olmak istedi, bunu gözden kaçırarak kadar aptalca davranmayayım diye.” *Gülümsemesi şehvetli bir hal aldı.* “Onu tüm kusurlarıma rağmen aptalca davranmayacağım konusunda ikna ettim. Benimle bir randevuya çık, Valentina.”

Valentina bir an için panikledi, *bu* bir “ilişkinin” sabah izlediği çekimlerin herhangi bir sahnesine açıkça yerleştirebilecekleri kadar kilit bir anıydı. Kendine bu randevuyu kabul etme, sonra da onun yatağına girme (bir kadının sevişmek için yalvarmaksızın Smith’le çıkma ihtimali olabilir miydi?) izni verirse sahne ışıklarından, medyadan, şöhretten ve onun hayatının getirdiği tüm o diğer şeylerden nefret etmesine karşın kuşkusuz ona aptalca gönlünü kaptırabilirdi. Ta ki adam *yalnızca* bir sonraki filmine, bir sonraki sete, bir sonraki kadına geçmeden önceki zamana dek.

Cevabının adamın sorduğu soru kadar doğrudan olması-
nın nedeni de buydu. “Hayır.”

Herhangi bir adam bu cevabı tek bir şeye yorabilirdi: De-
ğişime hiçbir şekilde niyeti olmadığını ortaya koyan olumsuz
bir tepki.

Tabii Smith bu zamana dek tanıştığı hiçbir adama benze-
miyordu. Bu yüzden ona incinmiş bir yanıt verip karavandan
çıkma yerine pencereye yapışmasına sebep olacak kadar
yakınına yaklaştı.

“Tanıştığımız ilk andan beri aramızda bir şeyler var.”

Valentina onunla tartışacak kadar aptal değildi. Özellikle
de adamın ifadesi, aralarındaki o belirgin kıvılcımların kalbi-
ni küle çevirmesine izin verecek kadar aptalcayken.

“Sen oldukça çekici bir erkeksin,” dedi Valentina. “Ama
on milyon kadının seni çekici bulduğu düşünülürse, bu me-
seleyi sorun etmemizin anlamı yok.”

“Sadece on milyon mu?” diyerek takıldı adam.

Valentina kabalığı yüzünden onu tokatlamalı mı, yoksa
kahkahalara mı boğulmalı, gerçekten bilmiyordu. Şu an ye-
rinde olan çoğu kadının yapacağı gibi kendinden geçerek
üçüncü –ve en belirgin– seçeneği de tercih edebilirdi tabii.

Neden reddedilen normal bir erkek gibi deliye dönmüyor-
du? Bu esprili tavrı sadece Valentina’nın da ona aynı şekilde
karşılık vermek istemesine yol açıyordu. “Tamam, muhteme-
len yüz milyondan fazlası vardır. Ama yanıtım aynı.” Adamın
onu bu kez açıkça anladığından emin olmak için duraksadı.
“Seninle bir randevuya çıkmakla ilgilenmiyorum.”

“Neden olmasın?”

“Oyuncularla çıkmam.”

Mantıklı bir kararmış gibi başını salladı. “Ben de öyle.”

Valentina şaşkınlığını saklamakta zorlandı. Dergilerde düzenli olarak hakkında yazılanlar düşünöldüğünde şaşkınlıktan öte şok olmuştu.

Peki ama dergilere yansıyan çoğu haberin halka gerçekmiş gibi yansıtıldığını bilecek kadar uzun bir süredir bu sektörde değil miydi?

“Şöyle düşünmeye ne dersin?” dedi onu rahatlatacak kadar makul bir ses tonuyla. “Seninle birlikteyken bir yönetmen olacağım. Hatta mütevazı bir senaryo yazarı, tabii bu seni mutlu ederse.”

Valentina’nın listelenen tüm bu başlıklara gülmemesi gerekirdi ama aksi nasıl olabilirdi ki? Ve Smith Sullivan’ın bir oyuncudan çok daha fazlası olduğu da bir gerçektir.

Yine de bu hiçbir şeyi değıştirmezdi.

“Peki pozisyonumu açıklığa kavuşturmama ne dersin?” dedi onun makul ses tonunu takınarak. “İşten kimseyle çıkmam.”

İşte bu. Şimdi onunla nasıl tartışabilirdi ki?

Fakat adamın geri çekilmeye niyeti olmadığını görünce midesi kasıldı. Bunun ihtiyaçtan ya da arzudan veya aralarında titreşen kıvılcımlardan kaynaklanmadığını söyledi kendi kendine.

“Ben aynı zamanda bir kardeşim.” Ona biraz daha yaklaştı. “Bir oğul.” Daha da yaklaşıncı Valentina nefesinin yüzünü yaladığını hissetti. “Bir arkadaş.” Valentina gözlerine bakınca,

mavinin neredeyse siyaha döndüğünü fark edip sersemledi. “Ve umarım, günün birinde bir baba olacağım.”

Adam onu en hassas noktasından vururken Valentina nefesinin kesildiğini hissetti. Kendini kibirli, seksi ya da cüretkâr biri karşısında koruyabilirdi.

Ama aile karşısında nasıl gard alabilirdi ki?

“Neden ben?” diye sordu. İltifat beklemiyordu, sadece gerçekten kafası karışmıştı. “Setten herhangi bir kadını tercih edebilirsin. Sokaktan. Herhangi bir yerden, herhangi birini tercih edebilirsin.”

“Zekisin. Güzelsin. İşinde muhteşemsin. Kız kardeşine kendini adanmış durumdasın. Yapbozda beceriklisin. Ve senden hoşlanıyorum, Valentina.” Devam etmeden önce duraksadı. “Ve seni istiyorum. Çok istiyorum.”

Valentina onun açık sözlülüğü karşısında şaşkıındı. Ama seneler boyunca, babasının ölümünün ardından onlarca aktör de annesine aynı şeyi söylememiş miydi? Ve her seferinde bu sözlerle kanalı annesinin elinde kırık bir ruh ve kalp dışında ne kalmıştı?

“Bana sahip olamazsın,” dedi Valentina, hissettiği kadar net söylemişti bunu.

Çünkü gerçekten Smith’le çıkacak kadar aptalca davranırsa, kendini ona âşık olacak kadar aptal bir duruma düşürürse, son derece duygusal bir çöküşe sürükleneceğini biliyordu.

Tipik bir örnek vermek gerekirse: Smith ve Tatiana birkaç hafta içinde beraber bir sevişme sahnesi çekeceklerdi. Kız kardeşini kameralar önünde o şekilde çıplak görmek

onun için zaten yeterince zor olacaktı. Ama film boyunca Smith'in yatağına ve kalbine girmesine izin verecek kadar aptalca davranırsa onun başka bir kadını öpüp okşamasını, başka bir kadına dokunmasını izlerken sessizce arka planda durmanın ne kadar zor –ve ne kadar imkânsız– olacağını hayal edebiliyordu. Özellikle de Smith'in oturma odasında, şöminenin karşısında ailelerinden bahsettikleri zaman birkaç dakikalığına da olsa onun kolları arasında olmanın nasıl hissettirdiğini unutamamışken.

Pencereden ve Smith'ten uzaklaşırken ürperdi. Kafasını toparlamak için aralarına yeterli mesafeyi koyduğunda, "Önümüzdeki birkaç ay boyunca birlikte çalışacağız. Bunun sette kimsenin işini zorlaştırmasını istemiyorum, özellikle de kız kardeşim için, aramızda bir sorun olduğunu düşünmesin," dedi. "Sadece arkadaş olamaz mıyız?" Ona takılmıyor ya da karşı koyamayacağı bir meydan okumada bulunmuyordu.

Sonunda adamın karavana yayılan hüsrânını hissetti ve çok geçmeden Smith her zamanki gibi kendine hâkim olmayı kusursuzca başarıyormuş gibi göründü.

Ah, o kısa süreli kontrol kaybı onu daha da çekici yapmak zorunda mıydı? Ve Valentina neden o anı, az konuşup çok öpüşürlerken, yeniden yaşamak istiyordu?

Smith yumuşacık bir ses tonuyla, "Elbette arkadaş olacağız," dedi ki bu Valentina'yı bir dokunuş gibi okşadı. "Zaten arkadaşız."

Bu sözler üzerine Valentina damarlarına hızla bir memnuniyet dalgasının yayıldığını hissetti. Adamın bu kadar ko-

layca pes etmesinin yarattığı anlık bir hayal kırıklığı da cabasıydı. İsteddiği şey elbette arkadaş kalmalarıydı. Yine de bir yanı açıkça bundan daha fazlasını ummuştı.

Ne var ki adam karanlık bakışlarını üzerine dikerken hissettiği memnuniyet de hayal kırıklığı da yitip gitti. “Ama arkadaşım olman seni arzulamayı bırakacağım anlamına gelmiyor.”

Daha da beteri, diye düşündü Valentina adam Oscar almış kadar havalı bir tavırla karavandan çıkarken, aynısı onun için de geçerliydi.

Valentina ofis sandalyesine otururken hatasının boyutunu –çok geç– fark etti.

Cazibe ve tutkuya iki elle sarılması gerekirdi.

Cazibe bedenine dokunacaktı. Tutku iki insanın yatakta birbirini memnun etmesini sağlayacaktı. Bir sevişmeyi atlayabilirdi.

Ama *arkadaşlık* kalbini kapsıyordu.

Başını ellerinin arasına alırken aklından geçen tek bir şey vardı: *Neden akıllılık edip onunla sadece yatmadım ki?*

Altıncı Bölüm

Çekimler hızla devam ederken setteki çalışma saatleri herkes için giderek uzuyordu. Koreograf ve ezber için aksiyon sahneleri yoktu. Dönüştürülecek dijital sahneler yoktu. Makyaj ya da kostüme ayrılan saatler de yoktu.

Sadece hisler söz konusuydu.

Birbirini seven ve kaybeden, sonra yeniden nasıl âşık olacağını öğrenen iki karakteri canlandıran Smith ile Tatiana'dan öyle bir his aktarımı yapılıyordu ki geçen hafta boyunca onların sadece canlandığı rolleri izlemek bile Valentina'yı içinde bulunduğu durum düşünülürken bitkin düşürüyordu.

Bunu nasıl yapıyorlar, diye yüzüncü kez merak ediyordu.

Böyle olsa da bir tarafı, bir iş günü içinde haykırma, kahkaha atma ve ağlama özgürlüklerini kısıkanıyordu. Çünkü setteki zor görevine rağmen Tatiana yönetmenin "kestik" demesiyle her zaman o keskin hislerden sıyrılıyor, günü bir terapi seansındaymış gibi geçiyordu.

Geçen haftalarda Valentina içini kemiren hislerle başa çıkmak adına kendi gizli projesine gitgide dikkat kesilmişti. Bir gün uyanıp kendini yazdığı hikâyeyi yaşarken bulan ve yarattığı hayali karaktere âşık olan bir kadın yazarla ilgili senaryo çalışmalarını bilen tek kişi Tatiana'ydı.

Tatiana aylardır senaryosunu iletişim halinde oldukları bazı yerlere göndermek için onu ikna etmeye çalışıyordu. Valentina bunun, hikâyeleri seven ama ilgi odağı olmaktan hoşlanmayan birinin Hollywood kariyerinde mantıklı bir sonraki adım olduğunu biliyordu. Ancak aynı zamanda senaryosunun hazır olmadığına da bilincindeydi. Tatiana'yla birlikte Smith'in senaryosunun en az on kez üzerinden geçmesinin ardından Valentina, sonunda kendi işindeki boşlukları şaşırarak fark etmişti. Ve yaptığı değişikliklerin yerinde olduğunu biliyordu. Gerçekten. Çünkü tamamen duygusal ve etkili bir filmin nasıl olması gerektiğini Smith'ten öğrenecek kadar şanslıydı.

Ve ekiple oturmuş rahatsız, dahası suçlu görünen işadamı rolünü etkileyici bir şekilde oynayan Smith'i izlerken kalbinin sıkıştığını hissetti. Film vizyona girdiğinde seyirci bütün hisleri onun gözlerinden, dudaklarının kıvrımından ve alnındaki çizgilerden okuyacaktı. Ve adamın tekmeleyip yere serdiği kızın her geçen gün aklına daha da yerleştiğini şüphe duymaksızın kabul edeceklerdi.

Adam tekrar tekrar onu görmek, onu beklemek için Union Meydanı'na gitmişti. Birçok kez akıp giden kalabalığın

ortasında dikilirken ceptelefonuna kız ve erkek kardeşinden, annesinden arama gelmiş, ama hiçbir telefona çıkmamıştı.

Tıpkı genç kadın o şekilde yeniden karşısına çıkmadığı gibi.

Aylar geçerken adamın omuzları genişliğini, yüzü yakışıklılığını korumuş, şirketi her zamankinden daha fazla kazanç sağlamıştı. Fakat adam tek gecelik ilişkilerle, meslektaşlarının ve arkadaşlarının düzenlediği hiçbir şey ifade etmeyen çılgın partilerle giderek daha da boşluğa sürüklenmişti. Umurunda olmayan kadınlar ve pek bir şey ifade etmeyen işinden artakalan saatlerde sabah beş koşuları yapıp gece yarısı yüzmelerine giderek kendini bitap düşürmüştü.

Ama yine de kadının gözlerini unutamamıştı.

Ya da kaçmadan önce ona bağırarak söylediği şeyleri.

Ta ki sonunda onu bir kahve dükkânında çalışırken bulana dek. Önce onun pembe saç tutamlarını gördü, birkaç ay öncesine nazaran daha koyuydular, ardından hatırladığından da güzel olan yüzünü fark etti.

İşadaminin yüzünden türlü hisler geçti. Sarsılmaz, durduramaz bir niyetle birlikte rahatlama ve umut.

Genç kadın bir müşteriye yardım ediyordu ve sokakta ona çarptığı günün aksine solgun değildi, teni ısıldıyor ve saçları parlıyordu. Bir an için adamın dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmaya başladı. Uzun, çok uzun zamandır ilk defa gerçek bir gülümsemeyle.

Ve tam o an kadın kasadan uzaklaşınca... Onun karnını gördü.

Hamileydi.

Bronz teninden tüm renkler çekilirken artık solgun olan adamdı. Dengesini sağlamak için bir sandalyenin sırt kısmını kavramıştı ve kahve dükkânının ortasında donup kalmışken birden fazla müşteri ona endişeli bakışlar atıyordu.

Onu tekmelediğinde, ayağı karnına isabet ettiğinde hamile olup olmadığını hesaplamaya çalıştı bir an için.

Ona, taşıdığı cana o gün yapabileceği şey karşısında boğazı düğümlendi.

Gözlerini bir an için sıkıca yumarken elleri karnına gitti. Kadın bebeğini onun yüzünden kaybetmiş olabiliirdi.

Pek çok insana kendini affettirmesi gereken pek çok şey yapmıştı. Ama şu an odak noktası kadındı.

Yaptığı hatayı telafi edebilirdi.

Onu ve bebeğini koruyabilirdi.

Ve kadının bir daha asla incinmeyeceğinden emin olabiliirdi.

Ona yöneldiği sırada genç kadın bir iş arkadaşının söylediği şeye kahkahalarla güldü. Adamın eli bu kez karnının yukarısına, tam kalbine doğru kaydı.

Kadın tam o an onunla göz göze geldi ve bakışları birbirine kenetlenirken ışıldayan teni bembeyaz kesildi.

Adamdan uzaklaşmaya çalışırken elindeki karton bardağı yere düşürdü, buharı tüten süt zemine çarparken ayakka-bılarına ve pantolonuna sıçradı.

Kadını sıcak içeceğin yere dökülmesi hayata geri döndürmüş gibiydi. Gözlerine varmayan canlı bir gülümsemeyle yanıp yanmadığından emin olmaya çalışan iş arkadaşlarının

endişesini geçiştirerek yarattığı dağınıklığı temizlemek için yakında bir yerden bir paspas kaptı.

İşadamı ona doğru gitti ve genç kadının sakince paspas işini bitirip temizlik malzemelerini kaldırmasını izleyerek tezgâhın öbür tarafında sessizce bekledi.

Sonunda kadın çenesini kaldırıp güzel gözlerini kaçırarak ona doğru döndü. "Bugün size ne ikram edebilirim, bayım?"

İşadamı aylardır onu kırılgan bir kadın olarak gözünün önüne getirmişti. Şimdiyse onun ne kadar güçlü olduğunun farkına varıyordu, hem cevabını beklerken dudaklarının aldığı şekilden, hem de içinde taşıdığı can sebebiyle anlıyordu bunu.

İkisine de yardım edecekti. Ne olursa olsun.

"Seninle konuşmak isterdim."

Dudakları gerildi ve gözlerinde adamın net olarak hatırladığı öfkeli bir parıltı belirdi. "Denemek isterseniz ayın özel kahvesi Jamaika'dan."

Başını salladı. "Tamam." Fakat kadının omuzları derin bir rahatlamayla gevşerken eklemekten edemedi. "Bir sonraki molana dek burada bekleyeceğim."

Sonraki yarım saat boyunca kadının rahatsızlığı hareketlerine yansdı. Önlüğünü çözerken iç çekti. Uzun ve bol üstü şiş karnını daha az belirgin kılıyor, onu daha genç gösteriyordu.

Adamın beklediğini biliyordu ama onunla uğraşmaya hiç niyeti yoktu. Bir tarafı adamın ne hakkında konuşmak istediğini merak etmesine rağmen. Özellikle de kaldırımda çarparak onu tekmelediği o korkunç güne kıyasla şimdi çok daha hoş görünürken.

Ona hiçbir şey borçlu değildi.

Döndü ve çalışanların kilitli dolaplarının bulunduğu arka taraftaki dar alanda gözden kayboldu. Umduğu en son şey bir an sonra adamın peşinden gelmesiydi.

Kalbinin hızla çarpmasını umursamamaya çalışan genç kadın, "Buraya yalnızca çalışanlar girebilir," dedi.

"Joe'nun benim için buna göz yummaktan memnun olacağına eminim." Şaşkın ifadesine bakarak açıkladı. "Şirketim patronunun kahve dükkânlarını genişletmesine yardımcı oluyor."

"Tamam," dedi kadın onun istemediği kahveyi kabul ederken takındığı ses tonunu taklit ederek. Konuyu uzatmak istemeyerek kısaca sordu: "Ne istiyorsun?"

Doğrudan bir yanıt vermek yerine adamın bakışları kadının karnına kaydı. Genç kadın iki eliyle kendini örtmeye çalışma isteğini zorlukla bastırdı.

"Hamilesin."

"Açıkça görüldüğü gibi."

Adamın yüzünü bir an için acıyla buruşturduğunu görünce bunu neredeyse hayal ettiğini sandı genç kadın.

"Sen..." Kadın onun bir an için olsa da bocaladığını görünce şaşırdı. "Bebekle ilgili her şey yolunda mı?"

"Evet, bebeğin durumu gayet iyi."

"Nerede yaşıyorsun?"

Kadın ona açıkça deli biriyle konuşuyormuş gibi baktı. "Daha adımı bile bilmiyorsun. Gerçekten sana nerede yaşadığını söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?"

“Jo.” Kadının gözleri kocaman açıldı. “Adın önlüğündeki etikette yazıyordu. Benim adım da Graham.”

Genç kadın bileğini saran ucuz saate göz attı. “Yeniden kasanın başına geçmeden önce yarım saatim var ve bebek yüzünden acilen tuvalete gitmem gerekiyor.”

Bedensel işlevleriyle ilgili konuşarak adamı rahatsız edeceğine –ya da adamın sonunda olup biteni kavrayıp gideceğini– düşünseydi hayal kırıklığına uğrardı. Fakat gerçekten işini halletmesi gerektiği için hemen tuvalete gitti. İhtiyacını giderip ellerini yıkadıktan sonra aynada kendine baktı ve adama ne söylemesi gerektiğini düşündü. Graham’a.

Olacaklara kendini hazırlayarak derin bir nefes aldı, ardından adamın hâlâ beklediğinden emin olduğu dar kısma adımını attı.

Adam küçücük alanda kocaman görünüyordu.

Ve huzurunu kaçırarak kadar yakışıklıydı.

“Ben iyiyim.” Adamın onu ve şiş karnını görebilmesi için ellerini bedeninden çekti. “O gün yaşananlar bir kazaydı.” Bir yabancıya bağırarak kadar çileden çıkmasına neden olmuş bir kaza. “Sana o kadar sert çıkmamam gerekirdi.” Adam sessizce onu izliyordu. “Şimdi, bu meseleyi hallettiysen işe geri dönmem gerekiyor.”

Fakat onun yanından geçmeye çalıştığında adam, “İki yatak odalı bir dairem var ve henüz kiraya veremedim. İyi bir muhitte ve apartmandaki kadınlardan biri zemin katta küçük bir kreş işletiyor,” dedi.

“Bir dairede yaşıyorum zaten.” Doğacak bebeğini düşündüğünde hoşlanmadığı berbat bir muhitteydi.

“Lütfen, Jo, bunu sizin için yapmama izin ver.”

Lütfen dese de kadın onun cevap beklemediğini ortaya koyan sert ses tonunun farkındaydı.

En az adaminki kadar sert bir ses tonuyla karşılık verdi.

“Teklifin için teşekkürler, fakat kendine başka bir kiracı bulman gerekiyor.”

Hayır cevap olarak kabul etmeyen Graham gibi kararlı bir adam karşısında neredeyse hiç şansının olmadığını düşünürken bunun yalnızca geçici bir zafer olduğunu bilerek dar alandan çıkıp işinin başına geçti.

Kameralar hareket etmeyi keserken Valentina yanaklarının ıslandığını fark etti. İzlediği şey gerçek değildi, fakat etrafının ışıklar ve kameralarla sarılmış olması bunu hatırlamasını neredeyse imkânsızlaştırıyordu.

Gizlice başını eğdi ve bu duygusal sahneye kendini kattığı için sersem gibi hissetmemeye çalışarak iki parmağının ucuyla gözyaşlarını sildi. Buna karşın, kimse ona dikkat etmiyordu, ekip güzel bir hikâye çekiyordu.

Fakat başını kaldırdığında yanıldığını anladı.

Smith ona dikkat kesilmişti ve gözlerinde öyle içten bir ifade belirmişti ki Valentina ondan bir bakıştan fazlasını almaya da bedeninin buna verdiği yanıtı bastıramadı.

Ofisine gelip onun telefonda George’a eteğinin altına kayan elleri hakkında söylediği utanç verici sözleri duymasının üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti. Konuşmalarının ardından geçen ilk birkaç gün boyunca Valentina onun

bir sonraki hamlesinin ne olacağını heyecanlanarak tahmin etmeye çalışmıştı.

Fakat günler geçip giderken, pes etmeyeceğiyle ilgili söylediklerine rağmen Valentina *sonunda* adamın ona birlikte olmayacakları konusunda sözlerini kabullenmeye karar verdiğine ikna olmuştu.

Bu yüzden mutluydu. En azından mutlu olmaya çalışıyordu, adamın ilgisinin gelip geçici olmasından mutluluk duyması *gerekiyordu*. Bu rahatlayabileceği, kendi iyiliği için dikkatini aşırı şehvetli, aşırı cüretkâr bir adamda değil de olması gerektiği yerde –kız kardeşinin üzerinde– tutabileceği anlamına geliyordu.

Bir saat sonra, ertesi sabah kız kardeşinin *Elle* moda çekimleri için ihtiyaç duyduğu her şeyin ayarlandığını ikinci kez kontrol etmesinin ardından Valentina, dizüstü bilgisayarını almak için esneyerek ofisine yöneldi. Tatiana fotoğraf çekimi için ertesi sabah gün doğumunda sahilde olacaktı. Neyse ki kimse Valentina'nın fotoğrafını çekmiyordu, bu da ertesi sabah gözümlerindeki halkaları kimse eleştirmeyeceği için geceyi evinde birkaç saat bilgisayarının başında geçirebileceği anlamına geliyordu.

Karavanının kapısını açınca burnuna dolan hoş bir kokuyla sersemledi.

Bilgisayarının üzerinde bir adet inciçiçeği duruyordu. Sap kısmına doğru sarkan küçük beyaz çiçekler o kadar güzeldi ki nefesi boğazında düğümlendi.

Herhangi bir not yoktu... Ama bu, durumu kavramasına

engel olmadı zira çiçeğin Smith'in ön bahçesinden geldiğinden emindi.

Sapın ucunun pütürlü olması ve alt kısımdaki birkaç çiçeğin iri eller tarafından ezilmiş dokusu Smith'in bunu kendisi için bizzat dalından kopardığını ortaya koyuyordu.

Yerçekimi'nin kadın kahramanı Jo bir çiçekçi dükkânı açmayı hayal ediyordu, bu yüzden Smith'in filminde çiçeklerin dilinden yeterince bahsediliyordu ve Valentina inciçiçeğinin ne anlama geldiğini biliyordu.

Tatlılık.

Smith'in ona gelişigüzel bir çiçek verdiğine dair kendini ikna etmeye çalışarak zaman kaybetmedi. Hayır, daha sonra kendine yalan söylemek için yeterince zamanı olacaktı ve şu an bunu bir kez daha yapamayacak kadar bitkindi.

Smith, diye düşündü göğsüne bir sıcaklık yayılırken, kesinlikle ne yaptığını biliyordu. Adam çiçeklerin dilini kullanarak ona herhangi başka bir mesaj yollayabilir, ona *arkadaşlığı* temsil eden sarı bir lale ya da *tutkuyu* temsil eden pembe bir gül de verebilirdi. Ya da sabrının tükendiğini ortaya koyan kırmızı bir gül.

Bunun yerine ona gerçekleşmesine izin vermeyi bile düşünmediği umutlarla hayalleri ifade eden bir çiçek vermişti.

Çiçeği çöp kutusuna atıp temizlik görevlilerinin almasına izin vermek, kuşkusuz uzun vadede daha güvenli olacaktı.

Çiçeği dikkatle eline alıp kokladı. Daha önce kimse ona çiçek vermemiştir.

Ve bu kadar güzel bir şeyi çöpe atması mümkün değildi.

Yedinci Bölüm

Ertesi gün Tatiana'nın fotoğraf çekimi sona erdiğinde Valentina kız kardeşinin gelecek Asya turnesinin son ayrıntılarının üzerinden geçmek için George ve Japon parfüm firmasıyla görüşmek üzere uçakla Los Angeles'a gitti.

George açıkça Smith'le ilgili onu kışkırtmaya çalışmış, fakat kadının oldukça yorgun olduğunu görünce uzatmayıp konuyu işe getirmişti. Dört saat çalışarak geçmiş ve havaalanı limuzinine doğru ilerlerken George bir koluyla ona sarılmıştı.

"Setin raporları olağanüstü."

"Tatiana filmde ısıldıyor, George. Bu kesinlikle onun çıkış yakalayacağı bir yapım." Adama bakarak gülümsedi. "Kendini daha da sıkı çalışmaya hazırla."

"Bana sen çoktan yeterince sıkı çalışmaya başlamışsın gibi görünüyor."

Valentina, "Sadece dün gece iyi uyuyamadım," diye karşılık verdi.

George kaşlarını kaldırdı. "Ateşli film yıldızıyla ilgili bana anlatmak istediğin bir şey mi var yoksa?"

“Elbette yok!” dedi Valentina hararetli hararetli.

“Berbat bir yalancısın, biliyorsun, Val.”

“Onu cesaretlendirmemek için elimden geleni yapıyorum ama yine de...”

George’un şüphelerini onaylarcasına dile getirdiği sözleri fark edince dudaklarını birbirine bastırdı.

“Bana soracak olursan, o adamı *kesinlikle* cesaretlendirmen gerekiyor. Yerinde olsam bunu yapardım, biliyorum.”

Valentina ağzını yeniden açmaya korkuyordu: Bu kez neyi itiraf edecekti kim bilir?

“Tatiana’yı yetiştirmede muhteşem bir iş çıkardın,” dedi usulca. “Hatta o kadar iyi bir iş çıkardın ki kız kardeşin nazik ve güçlü bir film yıldızı haline geldi.” George aile durumlarını bilen birkaç kişiden biriydi. “Ama artık kendine de biraz zaman ayırman gerekiyor.”

Valentina bu sözlerin hislerini ne kadar sarstığını itiraf edemezdi. Kız kardeşinin iş ilişkilerini yönetmeyi bir fedakârlık olarak görmüyordu, bunu aklından bile geçirmemişti. Bununla birlikte son günlerde beyni her boş kaldığında Smith’e kayıyordu. Kahkahasına, kalabalıklar arasındayken bile ona odaklanan yoğun bakışlarına, kameramandan temizlik elamanlarına kadar setteki herkesle kolayca anlaşmasına...

“Aslına bakarsan...” dedi usulca. “Kendime zaman ayırıyorum.” Sözlerini sürdürmeden önce derin bir nefes aldı. “Bir senaryo yazıyorum. Ve...” Ah bu düşündüğünden daha zordu. Reddedilme korkusu yaşayacağını hiç düşünmemişi, belki de korkuyordu, biraz.

“Ve?” George’un bastıramadığı heyecanı sesine yansıtıyordu.

Valentina arkadaşına gülümsedi. “Ve okumanı çok isterdim.”

Mutlu bir çocuk gibi el çırpı. “Sonunda!”

Tek kaşını kaldırdı. “Sonunda derken?”

“Tatiana’ya aramızda kalacağına söz vermiştim, ağzımdan kaçırdığımı öğrenirse canıma okur.” Yavru köpek bakışlarını takındı. “Lütfen ona bundan bahsetme. Ayrıca bir tek bana söyledi çünkü seni çok seviyor. Senaryonun muhteşem olduğunu söyledi ve...” Sormak için zaman kaybetmedi. “Yanında mı?”

Valentina ona senaryoyu verdiği an, buna hazır olsun ya da olmasın, bir şeylerin değişeceğinin farkındaydı.

Kendine zor da olsa hatırlatma gereği gördü: Senaryosunun hazır olduğuna *sonunda* inandığı için ona bundan bahsetmişti. “Eve varır varmaz e-postayla sana gönderirim.”

Deri çantasını kavradı ve havaalanı limuzinin arka koltuğundan kayarak dışarı çıkmadan önce onun yanağına bir öpücük kondurdu. “Ve her zaman bu kadar muhteşem bir arkadaş olduğun için sana teşekkür ederim.”

Neyse ki San Francisco’ya uçuşu boyunca Smith’le ya da senaryosunun dünyaya açılmasıyla ilgili karışık hisleri yüzünden endişelenemeyecek kadar yorgundu. Görüşü ve zihni bulanık olarak eve vardığında kıyafetlerini çıkarıp yatağına uzanmadan önce senaryosunu George’a göndermeyi başardı.

Ertesi sabah mümkün olan son ana dek kendine uyuma izni verdi, sete adım attığında kendini daha iyi hissediyordu. Midesi guruldadı, şeker ihtiyacını gidermediği için günü aksi bir şekilde geçireceğini biliyordu, fakat yarım gününü yolculuk yaparak harcadığı için bir şeyler yemeden önce daha öncelikli işlerini halletmesi gerekiyordu.

Yarım saat hızla üç saate yayılırken, e-posta ve telefon görüşmeleri derken, kahvaltıyı tamamen unuttu. Japon parfüm firmasıyla kritik son planlamaları görüşürken o uzun sabahlardan birini daha geçireceğini hissediyordu. Bilgisayarının karşısına oturmuş zihnindeki yapılması gereken şeylerin listesine öylesine odaklanmıştı ki masasında duran tabakla fincanı zor fark etti.

Yeşil tabağa şekerlemesi damlamış kabarık tarçınlı çöreği görünce midesi yeniden guruldadı. Kendi kendine, *bu kadar güzel sunulan böyle güzel bir ikrama kimse karşı koyamaz*, diyerek çörekten bir parça koparıp ağzına attı.

Şekerin ve kusursuzca kullanılmış tarçının etkisiyle gözlerini yumarken dudaklarından bir zevk inlemesi çıktı. Bu şımartıcıydı. Besin değerinden yoksundu.

Ve tam da buna ihtiyacı vardı.

Şimdiye kadar taze demlenmiş kahvenin kokusunu nasıl almadığına inanamıyordu, fakat fincana uzanıp hâlâ sıcak olduğunu anlayınca kahveyi hemen yudumladı. Bir önceki gece setin mutfağında bulduğu cam vazoya yerleştirdiği inciciçeğinin güzelliğine hayranlıkla baktı.

Fincanı bırakırken sonunda notu gördü.

Valentina,

Fincanın ve tabağın rengi aklıma ela gözlerindeki yeşili getirdi. Dün sette gözlerim gözlerini –ve seni– aradı.

Kahvaltının tadını çıkar.

Smith.

Valentina uzunca bir süre yazılanlara baktıktan sonra notu dikkatle katlayıp çantasına koydu. Ve sonra, uzun bir zamandır kendine izin vermediği kadar keyif alarak tarçınlı çöreği son lokmasına dek yedi.

Çiçek ve kahvaltı için Smith'e teşekkür etmek için sonunda ofisinden çıktığında, onun filmin yatırımcılarıyla set dışında bir görüşmesi olduğunu anımsayarak hayal kırıklığına uğradı. Adamın bu gibi ayrıntıları onunla ve Tatiana'yla paylaşma zorunluluğu yoktu ama görünüşe bakılırsa Smith açıkça bilgi sahibi bir ekibin gelişmelerden habersiz bir ekipten daha iyi iş çıkaracağına inanıyordu. Bu da onu diğerlerinden ayıran başka bir özellikti.

"Tatlım!"

Valentina şaşırarak arkasına döndüğünde güzel annesinin kollarını iki yana açarak üzerine doğru geldiğini gördü. Ava Landon'dan yirmi santim kadar uzun ve çocukluğunu çoktan geride bırakmış olmasına rağmen Valentina o pahalı parfüm kokusuyla tanıdık kollara sokulurken birden kendini yirmi yaş daha genç hissetti.

"Bugün buraya uğrayabildiğim için çok memnunum. Sette zaman geçirmeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Valentine, Ava'nın San Francisco'ya ani bir ziyaret gerçekleştirme nedenlerinden tedirgin olmayı unutacak kadar annesine bayılıyordu. "Muhteşem görünüyorsun anne."

Ava Landon bu övgüyle her zamanki gibi ışıldayıp dik ba-

kışlarını kızına çevirdi. “Kilo vermişsin. Biraz daha dolgun olduğunda ne kadar iyi göründüğünü biliyorsun.”

Valentina iç çekti. “Sete yeniden çağrılmadan önce Tati-ana’nın bir süreliğine uygun olacağını düşünüyorum. Seni onun karavanına götürüyüm.”

Ama annesi omzunun üzerinden bakıyordu. “Buradayım bebeğim!”

Valentina’dan çok da genç görünmeyen yakışıklı bir adam yanlarına doğru geliyordu. Ava kızına doğru eğilerek, “Çok yakışıklı değil mi? Ona çok âşığım,” dedi.

Valentina onun *aşk* kelimesini bu kadar kolayca söylemesi üzerine yüzünü buruşturmamaya çalışarak ve sorduğu sorunun sadece *laf olsun diye olduğunu* bilmekten memnuniyet duyarak adamın elini sıktı.

“David, bu büyük kızım Val.”

Adamın gözlerinde, onun annesinden ve kız kardeşinden ne kadar farklı göründüğünü ortaya koyan şaşkın bir ifade belirdi.

“Val, bu da David, kendisi *oldukça* yetenekli bir aktör.”

Unuttuğu tedirginliği birden bedenini ele geçirirken Valentina dudaklarının gerildiğini hissetti. Annesi bu zamana kadar David gibi çok sayıda aktöre ne kadar *çok âşık olduğunu* hatırlamıyor muydu?

“Ne güzel,” dedi adama gülümseyerek.

Bu adam diğer yakışıklı aktörlerin yaptığı gibi annesinin kalbini kırdığında *bu* onun da kalbini kıracaktı, fakat flört etmek için seçtiği adamlardan onu korumaya çalışmasının hiçbir fayda sağlamadığını erken yaşta öğrenmişti. En azın-

dan David arkası dönükken annesinin poposunu kavramaya çalışacak tipte biri gibi durmuyordu.

Valentina bu küçük şeyle yetinmekten memnun olmayı denedi.

Ne yazık ki beklenmedik bir anda karşısında belirmişlerdi ve bugün ilgilenmesi gereken şeylerin yanında, Valentina'nın başına bir de annesinin David'in oyunculuk kariyeri için kurduğu büyük planlarıyla setteki kimseyi rahatsız etmemesini sağlamak çıkmıştı. Tanrı'ya şükür Smith bu öğleden sonra sette olmayacaktı. Aksi takdirde felaket kaçınılmaz...

"Tünaydın Valentina."

Smith'in alçak ve sıcak sesinden her seferinde etkilenmeydi korkunç şansına homurdanabilirdi. Saliseler içinde ruhunda kabaran beklenti –ve asla etkilenmemesi gerektiğini bildiği arzu seli– temkinli olmayı yine unutmasına neden oldu.

Smith ve diğer her şey arasında yeterince mesafe olmaması yüzünden şaşkındı.

"Smith." Adını söylerken muazzam bir keyif aldı. "Seni annemle tanıştırmak istiyorum."

Smith onun annesinin elini tutup dudaklarına götürürken gülümsedi. "Dikkate değer iki kızınız var, Bayan Landon," dediğinde kadın neşeli bir ses çıkardı.

"Bana Ava de," dedi kadın, yakışıklı erkeklerle birlikteyken takındığı boğuk bir ses tonuyla konuşmuştu. "Sizin anneniz de hiç de fena bir iş çıkarmamış, Bay Sullivan."

Valentina içten içe ne yapacağını bilemezken adamın, "Smith deyin lütfen," dediğini ve tam o sırada beklenti dolu

bakışları David'e kayan annesinin, "Bu da David," diyerek araya girdiğini duydu, devamında ne diyeceğini duymasına gerek yoktu. "O bir oyuncu."

Smith'in ifadesi yanlarına geldiği zamanki gibi içtendi. "Tanıştığımıza memnun oldum," diyerek adamın elini sıktı.

"Sizin büyük hayranınızım," dedi David, sesi ciddiydi, bir film yıldızına yaltaklanıp aile bağlantıları sayesinde iş bula-bilmeyi umut ediyormuş gibi çıkmıyordu.

"Teşekkürler," dedi Smith samimi bir minnettarlıkla ve dikka-tini yeniden Valentina'ya verdi. "Tatiana'ya selam vermeye gi-derken sizin peşinize takılmamda bir sakınca yoktur umarım?"

Bunu içlerinden biri bu teklifi reddedebilirmiş gibi söy-lemişti, tabii Ava Landon hemen onun koluna girdi, kusur-suzca şekillendirilmiş manikürlü pembe tırnakları adamın bronz teninde zıtlık oluşturdu.

"Bu kesinlikle harika olur, Smith. Kızımın başrolü paylaştığı oyuncuyu tanımaya çalışmak çok eğlenceli. Hadi bana kendinden bahset."

Annesi adamı çekerek uzaklaştırırken Valentina kendini –her zaman endişelendiği tek kişiyle ilgilenme konusunda yardımını esirgemediği için– Smith karşısında hem mahcup hem de minnettar hissetti.

Ava Landon sevgilisiyle birlikte setten ayrıldıktan sonra Valen-tina, "Kusura bakma," dedi Smith'e. "Annem aslında kimseyi incitmek istemez. Sadece sevgililerinden biriyle birlikteyken,

başkalarının nasıl hissedebileceğini unutupor bazen. Bir sürelğine tek görebildiği onlarmış gibi.”

Bazen, aslında istemez, bir süredir ve tüm o niteleyici ifadelerin tümünde Valentina’nın yalnızca nazik olmaya çalıştığının farkındaydı. Annesi hoş bir kadındı ve açıkça kızlarını seviyordu. Ancak Smith kadının onları kırdığını da görebiliyordu. Özellikle de Valentina’yı.

Onu rahatlatma ihtiyacı duyarak uzanıp yanağını okşadıktan sonra parmaklarını çenesinin altına yerleştirip başını kaldırdı.

Teni yumuşaktı. İnanılmaz yumuşak. Smith onu böylesine arzuladığı için şaşkına döndü bir kez daha.

Bu zamana dek bir kadının dikkatini işinden başka yöne çekmesine asla izin vermemişti, ayrıca herhangi bir kadının kendine çizdiği sınırı aşmasına da engel olmakta hiç sorun yaşamamıştı. Özellikle de *şu an* içinde bulunduğı durum düşünöldüğünde bir kadın yüzünden odak noktasını kaybetmemesi çok önemliydi. Ne var ki kafasının içinde yankılanan tüm o hatırlatıcılara –*Buna zaman ayıramazsın. Ona zaman ayıramazsın. Bu filmi çekmek dışında hiçbir şeye zaman ayıramazsın*– karşın bir bakış, bir gülümseme ve *şu an* parmak uçlarına temas eden yumuşak ten dışında hiçbir şey dikkate değeri değildi.

“Annen seni seviyor. Ve sen de onu seviyorsun. İlişkiniz mükemmel olmasa da herhangi biri bile bunu görebilir.” Bu sözler üzerine kadının dudakları şaşkınlıkla hafif aralanırken, başparmağıyla onun yumuşacık tenini okşamaya devam etti. “Aşkın bir savaş alanı olmaması gerektiği konu-

sundan bahsederken haklıydın. Doğru insanla birlikte aşkın doğal, tatlı ve kusursuz olacağını biliyorum.”

Bu zamana dek hiçbir kadını onu şu an öpmek istediği kadar tutkuyla öpmeyi arzulamamıştı. Tek bir öpücükle Valentina annesinin ziyaretini unutabilirdi ve Smith neredeyse bunu başarmak üzereydi.

Ne var ki onu daha önce hiç bu kadar savunmasız görmemişti, sanki her sabah sete gelmeden önce üzerine özenle geçirdiği zırh annesinin beklenmedik ziyaretiyle bir köşeye fırlatılmıştı.

Onun savunmasızlığından faydalanmak dünya üzerindeki en kolay şey olabilirdi.

Kolay ama *yanlış*.

Neyse ki Smith onu bir öpücük kadar işe geri dönmekten de annesiyle ilişkisinden kaynaklanan karmaşık hisleri unutmamasına yardımcı olacağını bilecek kadar tanıyordu.

“Birkaç dakikan varsa Tatiana ve benim için henüz önerilen bir fotoğraf çekimiyle ilgili görüşebilir miyiz?”

Konuyu hızla değiştirmesiyle kadın açıkça şaşırarak birkaç saniye gözlerini kırıştırarak ona baktı. Ama sonra, Smith’in birkaç ay önceki ilk görüşmelerinden aklından çıkmayan o soğuk ve sakin iş kadınına dönüşüverdi.

“Elbette. Detaylar nedir?”

Düşüncelerini annesinden uzaklaştırmaya öylesine odaklanmıştı ki onunla bu meseleyi tartışmanın en doğru şey olmadığını çok geç fark etti. Geçştirmemiş olsa belki de Valentina itiraf etmek istemediği gerçek hisleriyle ilgili ona sonunda içini dökebilecekti.

“İkimizin sahne dekoru, makyaj, kostümler dahil filmdeki karakterlerimizi canlandırmamızı istiyorlar.”

“Kulağa hoş geliyor,” dedi kadın açıkça konuyu neden bu kadar hızlı değiştirmek istediğini merak ederek. “Başka detay verdiler mi?”

Smith rahat ses tonunu koruyarak ona açıkladı. “Fotoğraf editörü bir çift olarak karakterlere odaklanma arzusunda.”

Kadının, “Ne gibi?” demeden önce sersemlediğinden emindi.

“Bir çiftin *yakınlığını* betimlemek istiyorlar.”

O keskin korumacı tavrı geri gelirken yanakları kızardı. “Tatiana’nın çekici bir seks bombası gibi giyinip poz vermesini onaylamıyorum.”

Smith onun dudaklarının kenarında beliren derin çizgileri silmek istedi. Parmak uçlarıyla değil dudaklarıyla. Olabildiği kadar iyileştirici bir öpücükle.

Kolayca, kahretsin. Onu arzularken aklını tamamen kaybetmeden önce buna ihtiyacı vardı.

“Ben de,” dedi usulca ve konuyu açıklığa kavuşturdu. “Fotoğraf editörüyle görüşmemizden anladığım kadarıyla amaçlarının seks unsurlarını değil, romantizmi vurgulamak olduğuna inanıyorum. Onları yönlendirmek istediğim taraf da bu... Cinsellikten çok romantizm. Magazin dergilerinde ve televizyonda her gün seks unsurlarıyla karşılıyoruz. Ama bu kez romantizm dikkat çekecek.”

Yutkunurken kadının uzun ve pürüzsüz boynunu izledi. “Romantizm.” Bu kelime dudaklarından özlem ve inanmayan bir ifadeyle çıktı. “Kulağa...”

Kısa süre önceki gibi duraksadı, bunun nedeni az giymiş kız kardeşinin fotoğraflarının çekilmesiyle ilgili endişelenmesinden ziyade –Smith’in umduğu gibi– Tatiana’nın onunla romantik görünmesinden hoşlanmamasıydı. Bu canını sıkabilecek tek sebebi: Tabii Smith’i kendine istiyorsa...

Sonunda kelimeleri topladı. “Siz ikiniz magazin dergilerinde birlikte muhteşem görüneceksiniz.”

Bundan etkilenmiyormuş gibi görünme çabasından memnun olmasına rağmen Smith, Valentina’yı bir şekilde incitmekten nefret etti.

“Valentina, bu konuda bir çekincen varsa bana açıklamak zorundasın.”

Fakat o duygusal kadın yerini çoktan ciddi işkadınına bırakmıştı. “Bu çekim harika sonuç verebilir. Fotoğraflarınızı gören insanlar siz ikinizi beyaz perdede birlikte izlemek için sinemalara akın edecekler. Ve hayal kırıklığına uğramayacaklar.” Karavanına yönelmek üzere arkasına döndü. Ama sonra birden dönüp yeniden onunla yüzleşti. “Annemle sevgilisine öyle kibar davrandığın için teşekkür ederim.”

Smith içi içini kemirerek kadının karavanına dönmesini, basamakları çıkmasını ve kapıyı ardından kapatmasını izledi. Gerçekten *uzun bir zamandır* istediği şeyi istediği zaman elde etmeye alışkındı. Sadece bir film yıldızı olduğu için değil. İsteddiği her şeyi satın alacak kadar varlıklı olduğu için de değil.

Yalnızca *hep* böyle bir adam olduğu için.

Smith işine nasıl odaklanacağını, enerjisinin her zerresini işine nasıl yönlетеceğini biliyordu. Ve bu zamana dek ilk kez,

zamanlama bundan daha kötü olamazdı, ilgisini bir kadına vermeyi ciddi ciddi düşünüyordu.

Kahretsin, biri onunla dalga mı geçiyordu? Bu mantıklı kararlar almasına mani olarak onu içine çeken saf bir arzuydu. Çünkü gerçek şu ki Valentina'yı öyle çok arzuluyordu ki bu arzu, bu ihtiyaç içini parçalıyordu. Ve ona *çoktan* sahip olabileceği, onu kolayca soyup zevk için ofisindeki pencerenin altında duran küçük deri koltuğa yatırabileceği bilgisiyle bu arzu sadece daha da yoğunlaşıyordu.

Eskiden olsa kadının güzel vücudu ona yeterli gelebilirdi. Ve Smith daha genç olsaydı, cazibesıyla görünümünü kullanarak onu kısa süreliğine takılmak için ikna edebileceğine, bu sayede hissettiği arzuyla baş edebileceğine inanabilirdi.

Ne var ki *bir şey* ona bunun yeterli gelmeyeceğini söylüyordu. Sadece onun geri kalanıyla ilgili daha fazlasını bilmek isteyeceği için değil, aynı zamanda ona dokunma riskine girerse kadının kalbini tamamen gözden çıkaracağını bildiğinden.

Lanet olsun, ona neler oluyordu böyle?

Bir elini saçından geçirirken diğer eliyle telefonunu cebinden çıkardı. Hızlı arama listesinin başındaki isme tıkladı. Annesinin sadece sesini duymak bile yeniden gülümsemesini sağlayacaktı.

"Selam anne."

"Smith, tatlım, nasılsın?"

"Çekimler gayet iyi gidiyor."

"Bunu duyduğuma sevindim." Bir an için duraksayınca Smith kendinden değil de filmde bahsederek onu kandırmadığını anladı. "Peki ya diğer her şey?"

Mary Sullivan'ın, aileden birinin canı bir şeye sıkıldığında bunu fark eden bir radarı vardı, Smith kendini bildi bileli böyleydi bu. Onları asla dürtmez, kışkırtmazdı, fakat sonunda yardım ve tavsiye almaya ihtiyaç duyduklarında her zaman yanlarında olurdu. Ve Smith *tam olarak* neyle uğraştığını kabullendiği için annesini aramıştı.

“Bir kadın var.”

“Duydum,” dedi annesi usulca. “Marcus ve Nicola, Valentina’nın oldukça güzel olduğunu söylediler. Ve oldukça tatlı.”

Smith birden önceki gün Valentina’nın yanaklarından süzülen yaşları anımsadı. Yazdığı aşk hikâyesi kadını öyle çok duygulandırmıştı ki verdiği tatlı tepkiyi görünce Smith’in kalbi sıkışmıştı. Ona çiçekle tarçınlı çöreği vermesinin nedeni de buydu, çünkü her ikisi de tatlıydı ve her ikisi de ona Valentina’yı hatırlatıyordu.

“Tatlı biri,” diyerek annesine katıldı. “Ve güzel, zeki, güçlü.” Derin bir nefes verdi. “Aynı zamanda çıkma teklifimi reddetti.”

Tanrım, bu yeniden on beş yaşında olmak ve mutfakta parça çikolatalı kurabiye yerken annesine içini dökmek gibiydi. Smith kız ve erkek kardeşlerine bayılırdı, ama ölçüsüz şöhretin onun için ne kadar zor olduğunu yalnızca annesi biliyordu, özellikle de şöhret onu istediği hiçbir yere artık gidemeyeceği bir noktaya sürüklediğinde ve gittiği her yerde kendini büyüteç altında incelenirmiş gibi hissettiğinde. Bununla baş etmeyi öğrenmesi, bir yandan hayranlarının ve medyanın taleplerini yerine getirip diğer yandan hayatını kendi istekleri doğrultusunda yaşadığından emin olması

yıllar sürmüştü. Mary Sullivan, tıpkı bugün olduğu gibi o zamanlar da biriyle bir şeyleri görüşmek istediğinde arayabileceği tek kişiydi.

“Sana sebebini söyledi mi?”

“Oyunculara güvenmiyor.” Bunu kabul etmek zorundaydı. “Ve bu yüzden onu suçlamıyorum. Sektörde çok sayıda pislik var.”

“Onlardan biri olmadığını bilecek kadar uzun süredir seninle birlikte sette zaman geçirdi,” dedi annesi kesin bir ifadeyle. “Ama bazen, aşksız bir hayat sürmektense âşık olarak yaşamayı arzu ettiğimizi kendimize itiraf etmemiz daha zordur.”

Smith birden Valentina’yla arasındaki durumun filmindeki Jo ve Graham’ın ilişkisine ne kadar benzediğini fark etti. *Yerçekimi*’ndeki her iki kahraman da diğer her şeyden kolay olması gerektiği halde *aşkın* zorluğuna inatla razı geliyordu.

Lanet olsun, bu filmi yazan oydu, ama âşikâr olanı annesi sayesinde görüyordu: Yerçekimine –ayaklarını yerden kesen bir güce– karşı koyamıyorsa, o halde bu uğurda mücadele etmesinin vakti gelmişti.

“Sana daha önce ne kadar zeki olduğunu söylemiş miydim?” diye sordu ona.

“Sen de öyle,” dedi annesi, Smith onun gülümsediğini duyabiliyordu. “Tanıdığım en zeki adamlardan birisin. Bir şeye inandığında, her neye mal olursa olsun bunun peşini bırakmayacak kadar zekisin.” Sesi bu zamana dek hiç olmadığı kadar ciddi geliyordu kulağa. “Ve onun doğru insan olduğuna inanıyorsan, her ne olursa olsun, bazen kendini bu uğurda

mücadele eden tek kişi gibi hissetsen bile, ne uğruna mücadele ettiğini sakın unutma.”

Yetmiş yıl ona bilgelik kazandırmıştı, bu yılların yirmisini tüm kalbiyle sevdiği bir eşle paylaşmış, kırkını da sekiz çocuğuna dayanak olarak geçirmişti. Smith kayda değer her şeyi ondan öğrenmişti ve özellikle Valentina’yla Tatiana’nın anneleriyle olan ilişkisine tanık olduktan sonra, tek bir saniyeliğine bile Mary Sullivan’ın kıymetini bilmemezlik edemezdi.

“Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun değil mi anne?”

“Ah evet, tatlım,” dedi annesi sesi daha da kalınlaşarak. “Biliyorum. Ama bunu bir kez daha duymak gerçekten çok güzel.”

Sekizinci Bölüm

Valentina gece yatağına uzanırken içini burkan aynı hisle sabaha gözlerini açtı. Smith ve kız kardeşinin bir dergiye –giyinik halde tamamen karakterlerini yansıtacak şekilde bile olsa– “romantik” pozlar vereceğı düşüncesiyle öylesine aklı başından gitmişti ki çiçekle kahvaltı için teşekkür etmeyi unutup adamın yanından kaçarcasına ayrılmıştı. Ve annesinin ziyaretinden böylesine etkilenmesinin profesyonelliğine yakışmaması da cabasıydı.

Yerinden doğrulup yatağın kenarına otururken başını ellerinin arasına gömdü. Uzun bir süredir bu hislerle baş edebiliyordu. Peki neden şimdi bunu yapmakta sorun yaşıyordu?

Ve Smith’in sebep olduğu aşıkâr o iç burkan his neden midesine çöreklenmişti?

Daha da beteri, neden Smith tüm bu karmaşık duyguların çaresi varmış gibi hissettiriyordu?

Her zamanki gibi rutininden şaşmaksızın düşünüyüp alıp dişlerini fırçaladı, saçını kuruttu, makyajını yaptı ve şık takım-

larından birini giydi. Bugün ne yaşanırsa yaşansın profesyonelliğinden ödün vermeyecekti. Ve hislerini sete, dahası Smith'te yansıtmayacaktı.

Sete varır varmaz çantasını bırakmak için ofisine yöneldi ve çiçekle kahvaltı için teşekkür etmek adına Smith'in yanına uğramayı düşünürken masasının üzerinde bir başka şeyle karşılaştı.

Buna hazırlıklı olması gerekiyordu belki de. Ne de olsa Smith *üçüncü kez* masasının üzerine özel bir şey bırakmıştı.

Ama buna nasıl hazırlıklı olabilirdi ki?

Elleri titreyerek deri çantasını bırakıp ahşap çerçeveye uzandı. Siyah beyaz fotoğraf büyük olmasa da çok güzeldi.

Valentina ve Tatiana sette birlikte kahkaha atıyorlardı. Bir eli kız kardeşinin omzundaydı, Tatiana da bir elini onun beline dolamıştı. Kız kardeşinin bebekliğinden beri birbirlerine duydukları sevgi her zaman bu kadar basit olmuştu, film izlemek için örtülerin altına kıvrıldıklarında, kıkırdadıklarında, birbirlerini rahatlattıklarında. Valentina uzanıp onun elini tutmanın, ona sarılmanın ve onunla birlikte kahkahalara boğulmanın ne kadar doğal olduğunu ikinci kez düşünmemişti bile.

Yakınlıkları alışkanlık kazandığı, duyarsızlaştığı bir şey değildi elbette, fakat bunun böyle bir güzellikle fotoğrafa yansıdığını görmek aralarındaki bağı bir kez daha anlamasını sağlamıştı.

Ve Smith bir kez daha önce hediye, sonra notu görmesini istemişti. Çerçeveyi elinden bırakmaksızın boştaki eliyle nota uzandı.

Valentina,

Bu Larry'nin ekip üyelerini gizlice çektiği fotoğraflardan biri. Tatiana'yla aranızdaki sevgi çok doğal. Tatlı. Kusursuz.

Bu fotoğrafta ne kadar mutlu olduğunuzu görmek beni gülümsetiyor.

Smith.

Önceki sabah yaptığı gibi adamın kelimeleri zihnine kazınana kadar notu da birkaç kez okudu.

Birkaç kelimeyle böyle bir etki yaratabiliyorsa, öyle güzel bir senaryoyu yazmasına şaşmamak gerekiyordu. Kelimeleri doğruydı. Aşkın bu fotoğraftaki gibi olabileceğine inandığıyla ilgili söylediklerini vurguluyordu. Ne Valentina ne de Tatiana bunun böyle olması için çaba sarf ediyor, ikisi de sevginin yıkıcı etkisinden korkmuyordu.

Aralarındaki sevgi *sadece* olduğu gibiydi. Ve bu derin, hakiki gerçeği hiçbir şey onlardan alamayacaktı.

Birkaç dakika sonra titrek bir nefes alarak dudaklarına bastırdığı şey fotoğraf değildi. Nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu, ama bu kısa ve güzel not bile Smith gibi kokuyordu: Temiz ve seksi.

Etkili oyuncuların genelde nasıl davrandıklarını biliyordu. Annesine elmas bilezikler ve pahalı seyahatler –hatta bir araba– hediye eden aktörlerden yeterince görmüştü. Bir asistan bilgilendirilir ve tüm o hediyeler annesinin zevkine uygun şekilde hemen adrese teslim edilirdi.

Ama çiçek, kahvaltı ve şimdi de –sonsuz dek kıymet vereceği– siyah beyaz bir fotoğraf o parlak mücevherlerden ya da olabilecek en pahalı oyuncaktan bile daha fazlasını ifade ediyordu.

Smith bu filmde oyunculuk, yönetmenlik ve yapımcılık arasında çok sayıda sorumluluğu yerine getirmeye çalışıyordu. Valentina onun kısa süreli molalarda aile üyelerinden biriyle, özellikle de her gün kontrol ettiği hamile kız kardeşi Sophie'yle telefonda konuştuğuna birden fazla kez şahit olmuştu.

Dahası, herhangi birinin bile dayanabileceğinden fazla baskı altındayken bir de Valentina için *bunu* yapıyordu. Valentina sete çoğu kişiden erken gelip burada uzun saatler geçiriyor olabilirdi ama Smith'in sette geçirdiği vakit düşünüldüğünde kendi zamanı temposuz görünüyordu.

Adamın zamanını onun için boşa harcamaması gerekiyordu. Çünkü *sonunda* böyle olmayacak mıydı?

Bir zaman kaybı.

Evet, onun kur yapma çabasına kanarsa büyük ihtimalle ilişkileri ateşli bir seksle son bulacaktı. Smith'le deneyimleyeceği ateşli seksin neye benzeyeceğini düşünürken ürperdi.

Fakat onunla geçireceği bir gece fantezisiyle başa çıkmaya çalışırken bile kafasının içinde bir ses Smith'in sadece ateşli değil aynı zamanda doğal, tatlı ve kusursuz olacağını söylüyordu.

Valentina açık olmasına karşın Smith'in karavanının kapısını tıklattı. Özel yaşamının kıymetini bilir ve başkalarınınkine de

saygı gösterirdi. Özellikle de söz konusu olan adama nadiren bu anlamda saygı gösterildiği düşünülürse.

“Girsene.”

Derinden gelen şehvetli sesini duyunca tüyleri diken diken oldu ve ilk düşüncesi onu her gördüğünde aklından geçenlerle aynıydı.

Muhteşem.

Seksi.

Arzu dolu.

Ve yorgun.

Son birkaç haftadır enerjisi tükenmemiş ya da azalmamış, Smith olan bitenden bir kez olsun sızlanıp şikâyet etmemişti. Valentina onu *ilk kez* bitkin görüyordu.

Korumacı tarafı hemen kendini gösterdi. “Her şey yolunda mı?”

Masasından kalkıp ona bir fincan kahve doldurdu. “Burada olduğun için bundan daha yolunda olamazdı.”

Tanrım, ona karşı hisleriyle mücadele etmesi öyle zordu ki. Çünkü ondan hoşlanıyordu. Ve ne zaman yakınında olsa yavaş yavaş, ama net bir şekilde sersemlemesine yol açan bir çaresizlikle onu istiyordu.

Ve yakınında olmadığında da durum değişmiyordu.

“Ne kadar yoğun olduğunu biliyorum,” diye söze başladı, fakat onun yanındayken kaçamak konuşmaktan bıkmıştı. İnsanlarla doğrudan konuşmasıyla gurur duyardı. Açık sözlü olmasıyla. Ve biri kibarlık yaptığında bunu takdir etmesiyle. Tatiana hakkında da tam olarak böyle düşünüyordu. Ve an-

nesinin bir zamanlar onun hakkında böyle düşündüğünü de biliyordu.

Valentina uzaklaşmak yerine bu kez ona yaklaştı. “Dün çiçek için teşekkür etmeyi unuttum. Ve kahvaltı için. Özellikle de fotoğraf için. Bunu yapmak zorunda değildin.” Gülümseyerek ekledi. “Ama yine de minnettar olduğumu inkâr edemem.”

Karşılık olarak gülümseyince neredeyse kusursuz yüz hatlarına işlenmiş gibi görünen bitkinliği hafifledi. “Benim için zevkti, Valentina.”

Ona fincanı uzattı ve Valentina fincanı alırken parmak uçları birbirine değdi.

Ne var ki zevk kelimesi bir *tilt* topu gibi içinde ve kafasında titreşirken istediği kahve değildi.

“Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordu kendine engel olmadan. “Tüm topları havada yakalayıp bir arada tutmaya devam ederken kendini bu işe adamandan bahsediyorum.”

“Kendimi bu işe adamam mı?” Usulca sert bir kahkaha attı. “Tanrım, Valentina, bu durumun canıma okuduğunu göremiyor musun?”

“Yönetmenlik, yapımcılık, üstüne bir de oyunculuk epey zorlayıcı olmalı,” diyerek ona katıldı.

“Bunun üstesinden gelebiliyorum,” dedi gözleri kararırken.

Valentina aralarında titreşen her kelimeyle, Smith’le ofisinde geçirdiği her saniyeyle içine çekildiği bataklığı hissedebiliyordu. Bu bataklıktan ayırlamamasının bir nedeni olmalıydı. Ve *nedeni* kurtulmak için kendini zorlamayı aklından bile geçirmemesiydi.

Kurduğunu hissedince dudaklarını yalamak zorunda kaldı ve “Peki o zaman canına okuyan nedir?” diye soruverdi.

Dudaklarından hafif bir homurtu çıkarken bakışlarını bir an için onun dudaklarına kaydırды, sonra yeniden gözlerine çevirdi.

“Bunu yapmamak.”

Kalp atışları hızlanamadan adamın dudakları kadınınkileri buldu ve Valentina –onunla öpüşmek için değil– düşünceli armağanı için ona teşekkür etmek amacıyla buraya geldiyse de artık onun kollarının arasındaydı ve adam sanki savaştan kurtulmuş da kavuşmuşlar gibi öpüşüyorlardı.

Şimdiye kadar *kimse* onu böyle öpmemişti. Böyle bir sıcaklıkla. Böyle bir ihtiyaçla...

Ve böyle kusursuz, tatlı bir tutkuyla.

Dünyanın çok hızlı dönmesi, kan basıncının yükselmesi ve bedenin erimesiyle ilgili tüm o söylenenler... *Gerçekten* oluyordu. Her geçen saniye öpüşmeleri hararetlenerek derinleşip daha da yoğunlaştı, dudaklarıyla dilleri birbirine kenetlendi.

Asla. Bir adam tarafından *asla* böyle yoğun şekilde arzulanmamış, bir adamı *asla* böylesine istememişti. Dudakları onları giderek daha da tehlikeli bir bölgeye sürüklerken bile Valentina bunun beraber oluşturmaya başladıkları yapbozun yalnızca bir parçası olduğunu biliyordu. Çünkü bu öpücükte arzu ve sıcaklığın yanı sıra onları bağlayan şey, kız kardeşinden başka kimsede bulamadığı aile, kahkaha ve uyumdu.

Valentina hayatında ilk kez kendini bir adama tamamen teslim ediyordu. Sadece Smith’in öpücüğü bunu talep ettiği için değil, aynı zamanda Valentina hissetmeyi arzuladığı için.

Her şeyi.

Çok uzun zamandan beri hayalini kurduğu her şeyi.

Gecenin özel saatlerinde gardını indirerek arzuladığı her şeyi.

Smith onu kalçasından kavradı, dudakları kadıninkilerde gezerken elleri belinden sırtına, oradan saçlarına doğru kayıp onu sıkıca kendine doğru çekti. Valentina sonunda hissetme, arzulama, arzulama ve hepsinin ötesinde kısa süreliğine de olsa bu öpücüğün bir yaptırımı olmayacakmış gibi davranma özgürlüğünü kucakladı.

Smith onu öpmeyi pek çok kez aklından geçirmiş, pek çok kez fırsatını yakalayıp dudaklarına sokulacak olmuştur, öyle ki tadının nasıl olacağına çoktan karar vermişti.

Egzotik baharatların hafif bir dokunuşuyla bezeli keten helvası gibi tatlı olacağına.

Kadınlar konusunda iyiydi. Hatta o kadar iyiydi ki dudakları sonunda onun dudaklarıyla buluştuğunda ve saf bir ihtiyaçla inleyerek dili dilinin üzerine kaydığında tahmininde yanılmadığını anlamıştı.

Ama *kısmen*. Çünkü Valentina'nın tadı bu zamana dek tattığı en lezzetli ikramlardan bile daha güzeldi.

Çok daha iyi, diye düşündü dudakları kadıninkileri tekrar tekrar okşarken, onu sırtından tutup daha da yakınına çekerek. Dilinin ucuyla dudaklarının hassas kenarlarına dokunurken ve sonra dişlerini usulca dolgun altdudağına bastırırken kadının hafifçe inleyip soluk soluğa kalmasına bayıldı.

Anımsayabildiği kadarıyla kontrolünü kaybetmezdi. Kadınlarla birlikteyken. Ve rolünü canlandırırken. Kameralarla hayranlarının yanı sıra şöhretin getirdiği sorumluluğa bile uyum sağlamıştı.

Fakat bu tek öpücükle, dudakları kadıninkileri bulduğu an tutku ve arzuyla yapılanmış, ellerinin tahmin edemediği kadar yumuşak teninde gezinmesiyle... Pekâlâ, kontrolünü anında kaybetmişti.

Bu öpücük kadının saklı tutkusunun ne kadar derin olduğunu gözler önüne serdiği gibi her ikisinin de yerçekimiyle mücadele etme konusunda şansı olmadığını göstermişti, hem de Smith gerçeği kabul eden taraf olmasına rağmen.

Sonunda ciğerlerine oksijen çekme ihtiyacıyla birbirlerinden ayrıldıklarında Smith gözleri sersemletici bir zevkle buğulanan Valentina'yı kollarının arasında tutmaya devam ederek bu kıymetli anın tadını çıkardı.

Kadınları anladığını iddia edemezdi ama çoğu erkek gibi bilgisiz de değildi. Valentina bu öpücüğü istemişti... En az istemediği kadar.

Onun pişman olmasına izin vermeyecekti. Ama bunu düşünenecek halde de değildi.

Kadın elini onun göğsünde tutmaya devam ediyordu, sanki gözleri yavaş yavaş berraklaşırken dengede durmaya çalışır gibiydi. Fakat çok geçmeden gözleri yeniden –bu kez korkuyla– gölgelendi.

Onu göğsünden iterek, “Smith, ben...” dediği sırada sözleri yarıda kesildi.

“Sana başka bir şey daha vereceğim.”

İçindeki mağara adamı talep ettiklerini bu kadından almaya ihtiyaç duysa da kendini onu bırakmaya zorladı. Son yirmi yıl boyunca aşkı ve ilişkileri ikinci plana atmakta zorlanmamıştı. Uzun, en ciddi ilişkilerinde bile uğrunda her türlü fedakârlığı yapacağı noktaya sürüklenmemişti, bunlar anne babasının ya da kız ve erkek kardeşlerinin yaşadığı ilişkilerden değildi.

Fakat Smith kimyayı bilirdi. Neticede başrolünü üstlendiği karakterleri bu sayede yaratmıştı. Buna karşın, Valentina’yla arasındaki şey olağandışı ve —kadın gerçeği kabul etmeye hazır olsun ya da olmasın— kaçınılmazdı.

Ona rol yapmayı asla istememiş ve böyle bir şeyi hiç yapmamıştı o yüzden de işe yaracağını bilse bile, “Sana bunu sabah verecektim ama şu an daha doğru bir zamanlama gibi görünüyor,” sözlerine sahte bir gülümseme eşlik etmedi.

Smith beynindeki dişlilerin dönmeye başladığını hissediyor, onunla öpüşmekten kaçınmak yerine neden ondan bir diğer öpücük talep etmediğini sorguluyordu. Ya da işleri bir sonraki seviyeye taşımadığını.

“Senden başka bir armağan kabul edemem,” dedi kadın genellikle bastırdığı şehvetli ses tonuyla.

Kollarında kendinden geçip derli toplu saçları yastığa dağılırken kulağa nasıl gelirdi kim bilir, diye düşünmeden edemedi; *bu düşünce dizginleyemediği arzusunu tetiklemesine karşın.*

Hayalinde canlanan, yan yana uzandıkları, kadının içine

tekrar girmeden hemen önce kendine gelmesi için ona zaman tanırken altında uzanan kadının bedeninin sıcaklığı ve seksi nefes alış verişinin görüntüsüyle kanı çoktan kaynama-ya başlamıştı.

Masasından beyaz bir zarf aldı. "Bir tane daha armağan vermeme müsaade et, Valentina."

Ondan zarfı açmasını değil de başka bir öpücük talep etmiş gibi derin bir nefes aldı Valentina. Belki de sonunda zarfı ondan almasının nedeni buydu, çünkü seçeneklerin bu en önemsiziydi: Hediye ya da dudaklarının birbirleriyle yeniden buluşması.

Valentina zarfı açıp içinden iki tane bilet çıkardı. Yüzünde önce şaşkınlık, sonra da saklayamadığı keyif dolu bir ifade belirdi.

"Alcatraz? Aradığımda önümüzdeki iki ay boyunca tüm turların dolu olduğunu söylemişlerdi." Bakışlarını çevirip ek bilgilere göz attı. "Bu biletler yarın geceye."

"Dördüncü sınıf okul gezisinden beri Alcatraz'a gitmemiştim."

Kadın biletleri sıkıca tutuyordu. Smith bir kez daha kadının yüzünden türlü hislerin geçtiğini gördü.

Sonunda konuştu. "Dördüncü sınıf oldukça uzun bir zaman öncesini işaret ediyor."

"Kesinlikle öyle. Pek bir şey hatırlamıyorum."

Onu birlikte Alcatraz'a gitme konusunda zorlamak istemiyordu ama onun yaptığı gibi görgülü davrandığında geri çevrilmeyeceğinden de emindi.

Toplantı salonundan sete kadar her yere yaydığı o zarif

tavriyla sonunda adama sordu. "Yeniden görmeyi gerçekten istiyor musun?"

"Elbette."

Smith onun konuşmadan önce teslimiyetini ortaya koyarak iç çektiğini düşündü. "Tamam o halde. Neden bana katılmıyorsun?"

"Çok isterim."

"Ofisime geri dönmem gerekiyor." Ama kapıya yönelmek yerine ekledi. "Ve o öpücük..."

"Muhteşemdi, değil mi?"

Kadın kızarsa da dile getirdiği gerçeği inkâr etmeye çalışmadı. "Evet," dedi doğuştan gelen seksi ses tonuyla onu bir kez daha aynı şeyi yapmanın eşiğine getirerek. "Muhteşem bir öpücüktü. Ama yine de..."

"Seni yeniden öpmek istiyorum, Valentina."

Yılgınlığını ortaya koyan bir ses çıkardı ve bu ses bile Smith'in bedenini uyarmaya yetti. "O öpücükten hoşlanıp hoşlanmamamız konu dışı. Seninle yeniden öpüşmem." Aralarındaki sıcaklığı hiçbir şeyin yok edemeyeceğini her ikisi de bilse de Smith onun bu etkili ifadesi karşısında kollarını kaldırmaktan başka bir şey yapamadan önce Valentina sözlerini sürdürdü. "Ve sebebini biliyorsun. Bu konuyu daha önce konuşmuştuk."

"Evet, konuştuk," diyerek ona katıldı, Smith. "Fakat neden benimle bir kez olsun çıkıp bana yeniden anlatmıyorsun?"

"Sen bir oyuncusun."

Smith bunun varacağı noktayı önceden biliyordu. İkisinin

de ihtiyaç duyduğu bir öpücüğü vermeden önce de, hemen ardından onu Alcatraz'a davet ettiğinde de. Bir sonraki hamlesi için imkân yaratması gerektiğini hesaba katmıştı.

"O öpücükten sonra beni bencil pislikler kategorisine katmayan bir sebep daha söylemeni hak ettiğim konusunda hemfikir olacağımızı sanıyorum."

"Sen dünya üzerinde en çok dikkat çeken film yıldızlarından birisin ve insanlar, kiminle çıkmayı tercih ettiğin de dahil, seninle ilgili bilgi sahibi olmak için can atıyorlar." Başını salladı. "İlgi odağı olmaktan daha korkunç bir şey hayal edemiyorum. Ve seninle çıkarsam başıma gelecek olan tam olarak bu."

Bu son birkaç senedir doğru kadını bulmaya çalışırken karşılaştığı tüm o sorunlardan biri değildi. Dünyasındaki kadınlar her zaman ilgi odağı olmaya bayılmışlardı, hatta buna o kadar çok bayılmışlardı ki Smith başka bir nedenle onu isteyen bir kadını bulup bulamayacağını merak eder olmuştu.

Buna karşın Valentina'nın ona gerçeği söylediğinden bir an için bile şüphe duymuyordu. Özellikle de, "*İlgi odağı olmaktan daha korkunç bir şey hayal edemiyorum,*" cümlesini böylesine hararetle dile getirmesinin ardından.

"Bak," dedi kadın daha nazikçe. "Önümüzdeki birkaç ay boyunca birlikte çalışmak zorundayız. Yarın Alcatraz'ı görmeye beraber gidersek yanlış bir varsayıma kapılmanı istemem..." Önce kendisini, sonra da onu işaret etti. "Bu yenisinden olmayacak."

Otuz altıındaydı, dahası son yirmi yıllık süreçte şöhret ve servet edinip kendini işine adanmıştı. Artık bir sonraki

şeye hazırdı: Yalnızca arzuladığı değil aynı zamanda hayatını, hayallerini paylaşabileceği bir kadınla birlikte olmaya. *Beraber yaşanabileceği bir kadınla*. Dahası bir aile partisinde kuzenleriyle neşeyle etrafta koşturacak, sahilde oyunlar oynayabileceği, parkta top fırlatabileceği çocuklarının olmasına da hazırdı.

Valentina'nın nedenlerini net olarak duymasına, hayatının ilgi odağından ibaret olmasını inkâr edememesine rağmen yılmayacaktı. Özellikle de içinden bir ses ona bu kadının *doğru kişi* olduğunu söylerken ve uğruna mücadele etmezse kendini asla affetmeyeceğini bilirken.

“Peki şuna ne dersin? Sen isteyene kadar seni bir daha öpmeyeceğim.”

Valentina, kısa süreli bir duraksamanın ardından, “Beni yeniden öpmeni istemeyeceğim,” dedi.

“Evet,” dedi Smith usulca, “isteyeceksin.”

Ona bakarak gözlerini kırıştırdı. Bir kez. İki kez. Ve üçüncü seferin ardından, “Peşimi bırakman için geçerli nedenleri söyledim, işleri neden zorlaştırdığını hâlâ anlamıyorum,” dedi.

O isteyene dek onu yeniden öpmeyecekti, fakat ona dokunma sınırları konusunda bir şey söylememişti. Atkuyruğunun ucuna uzanıp parmaklarını yumuşak saçında gezdirecek kadar ona yeniden yaklaştı.

“Benden seni yeniden öpmemi iste, ben de sana o nedenlerden birini hatırlatayım.”

Ona *iyi deneme* der gibi bakarak, “Diğer kadınlara da epey ateşli öpücük vermiş olmalısın,” dedi.

“O kadar ateşli değil. Yanına bile yaklaşamazlar.” Parmaklarını saçından vücuduna oturan yün ceketinin yakasının gözler önüne serdiği açık tenine doğru indirdi. Kadın bu saf dokunuş karşısında ürperdi. “Senin de öyle.”

Dokuzuncu Bölüm

Valentina, Smith'in yoğun programından ya da kız kardeşinin bu kadar popüler olmasından hiç böylesine memnun olmamıştı. Bunun anlamı, o tek öpücüğü başka öpücükler takip etmeden önce araya başka işlerin gireceği ve Smith'in aklına her saniye değil de arada bir gelene kadar doğruca ofisine gidip kendini iş yüküne gömebilecek olmasıydı.

Çünkü o öpücükle daha derin ve tehlikeli sulara daldıklarında bile Valentina onun sabrını ve durumu ne kadar sıkı kontrol altında tuttuğunu biliyordu.

Keskin bir beklenti içine girmemesi gerektiğinin farkındaydı, Valentina onun sabrının yakında tükeneceği gerçeğini artık inkâr edemezdi.

Ve kendi sabrı da tükenmek üzereydi.

Mesafeli olmayı tekrar tekrar denese de ona yaklaşmaktan kendini alıkoyamamıştı.

Adamın ağzından çıkan her kelimeyle Valentina savunmasının biraz daha yıkıldığını hissedebiliyordu. Kapısı çalın-

madan önceki o son anda Smith ona yaklaşmayı seçseydi, en ufak itirazı bile olmaksızın ya da ondan uzak durmasını gerektiren tüm sebepleri umursamadan Valentina da ona eşlik ederdi.

Valentina neredeyse imkânsız gibi görünse de dikkatini Smith'in öpücüğünden tekrar e-postasına vermeye çalışırken Tatiana kapıdan kafasını uzattı.

"Bir saniyen var mı?"

Valentina hemen bilgisayarının başından kalktı. "Her zaman." Kollarını kız kardeşine doladı ve onu sarılarak selamladı. "Ne var ne yok?"

Kız kardeşinin bakışları yoğunlaştı. "Aslında seni kontrol etmek istedim."

"Beni mi?"

"Her şey yolunda mı?"

Valentina'nın dilinin ucuna onlarca cevap geldi: *Smith beni öptü. Ya da ben onu öptüm. Dürüst olmak gerekirse ne olduğunu bilmiyorum. Yalnızca iyiydi. O kadar iyiydi ki hâlâ kendime gelemedim.*

Ancak çarpık düşüncelerini ve hislerini dünyadaki en iyi dostuyla ne kadar çok konuşmak istese de buna cesaret edemezdi. Özellikle de Tatiana, Smith'le böylesine yakın çalışırken. Uzun metrajlı yapımda başrolü üstlenmesi onun için yeterince zorluydu. Endişelenmesi gereken en son şey ablasının diğer başrol oyuncusuyla iyi anlaşış anlaşamadığıydı.

"George da bana aynı şeyi sordu," dedi Valentina gülümseyerek. "Sanırım artık resmen birkaç saatlik uykuyu es geçemeyecek kadar yaşlıyım."

Tatiana gözlerini devirdi. “Yaşlı değilsin, yalnızca çok sıkı çalışıyorsun. Ve bu benim yüzümden olduğu için ikimize de cumartesi günü spa ismarlıyorum.”

Valentina masaj yaptıрма, sonra da spaya dalma düşüncesiyle neredeyse sesli bir şekilde inledi. “Sıkı çalışmayı sevdiğimi biliyorsun. Ama kesinlikle dünyadaki en sevdiğim insanla spaya gitmeye hayır diyemem.” Tam o an cepte telefonuna George’dan mesaj geldi. “Saygıdeğer temsilcin Japonya’daki reklamın hakkında konferans konuşması yapmak için ne zaman uygun olacağını soruyor.”

“Yarın olur mu? Repliklerimin üzerinden biraz daha geçmek üzere eve gidiyordum.”

“Tamam, ona söylerim,” dedi Valentina. “Sana yardımcı olmamı ister misin?”

Kız kardeşi başını salladı. “Hayır, aslında tamamen biliyorum. Sorun aslında bu değil.”

Her zaman bilir, diye düşündü Valentina. Küçük bir kızken bile Tatiana repliklerini asla şaşırmazdı. Bırakırdı bu işi daha az çalışmış yetişkinler yapsın.

“Sanırım yarınki sahnenin çekimiyle ilgili biraz gerginim. Yani, nasıl âşıkılmışım gibi yapacağımı ya da nasıl korkmuş ya da mutluymuşum gibi davranacağımı biliyorum... Ama daha önce hiç çocuk doğurmadım.”

“Tanrı’ya şükür,” diyerek ona takıldı Valentina ve kız kardeşinin gülümsemesine sevindi. “Üzerine fazla kafa yormana gerek yok.”

“Biliyorum,” diyerek ona katıldı Tatiana. “Ama çocukları

uğruna onca acıyı çekmiş tüm anneler için bu sahnenin hakkını vermeyi gerçekten istiyorum.” Açıkça tereddüt ederek ekledi: “Annemle bunun hakkında konuştum.”

“Mantıklı. Ne dedi peki?” diye sorarken göğsünün ortasında keskin bir sancı hissetti Valentina.

“Aslında gerçekten epey yardımcı oldu.”

Valentina biraz alaycıydı. “Öyle mi oldu?”

“İkimizin de doğumunu, ne kadar çok canının yandığını ve babamın on sekiz saat boyunca bir saniye bile elini bırakmayışını anlattı...” dedi Tatiana usulca. “On sekiz saat boyunca elini tutmuş. Ta ki sonunda bizi kucağına alana kadar.”

Valentina uzanıp kız kardeşinin parmaklarını sıkıca tutarken titrek bir nefes verdi. “Bazen onu o kadar çok özlüyorum ki...”

“Ben de,” dedi Tatiana ve anneleri onlarla birlikte yanlarında olmamasına rağmen aynı hisle sarsılıyor olmalıydı çünkü babalarını en çok o özlüyordu.

Tatiana ofisten çıkmak üzereyken siyah beyaz fotoğrafı gördü. “Ah, bu fotoğrafa bayılıyorum! Ne zaman buldun?”

“Bu sabah. Smith, Larry’nin gizli çekimleri arasında görüp bana getirmiş.”

Kız kardeşinin gözleri parladı. “Ne kadar da düşünceli.”

Valentina başını salladı ve dikkatlice, “Kesinlikle başrolü paylaşacağın bir sonraki oyuncu için çitayı yükseltiyor,” dedi.

Tatiana çerçeveyi yerine bırakmadan önce fotoğrafa biraz daha baktı. “Aşırma düşüncesine adapte olmak için pizza söylemeyi, hemen ardından da dondurma yemeyi düşünüyordum. Bana katılmak ister misin?”

“Şaka mı yapıyorsun?” İş bekleyebilirdi. Kız kardeşiyle geçireceği bir gece çok kıymetliydi. Çantasıyla telefonunu alıp masaüstü bilgisayarını bilerek bir kez olsun masasında bıraktı. “Pizza ve dondurma kulağa neredeyse spa günü kadar iyi geliyor. Hatta bunun yanında *Özel Bir Kadın*’ı da izlersek kendime gelmek için spaya gitmeme bile gerek kalmayabilir.”

Tatiana park alanına doğru giderlerken sordu: “Bir hayat kadınıyla bir milyarderin birbirine âşık olmasının nesi bu kadar mükemmel?”

Valentina omuz silkti. “Kim bilir?” Ne de olsa aşktan pek anlamıyordu, kurgusal ya da diğer türlü. “Bazı şeyler *sadece* kusursuz görünür,” dedi ve kendini ve tekrar Smith’i düşünürken buldu. “Pek bir anlam ifade etmeseler bile.”

Ve bazı şeyler, annesiyle olan ilişkisi gibi, ne kadar çok istese de hiçbir zaman kusursuz olmayacaktı.

Abur cubura yumulup *Özel Bir Kadın* filminin repliklerini tekrarlayarak geçirdikleri gecenin ardından ertesi gün kendini daha iyi hisseden Valentina, çekime başlamadan önce ekibin geri kalanıyla birlikte oturan Smith’le Tatiana’nın, sahneyi son kez tekrar etmesini izliyordu.

Şimdiye kadar filmin çoğu kısmı sırayla çekilmişti. Bu her zaman böyle olmuyordu, fakat Valentina olay örgüsünün anlam ifade etmesinden hoşlanıyordu. Kahretsin, yaşananların bir anlam ifade etmesinden hoşlanıyordu.

Dün Smith’in canlandığı karakter Graham’ın yavaşça

Tatiana'nın canlandırdığı karakteri, Jo'yu baştan çıkardığı birtakım montaj sahneleri çekmişlerdi.

Önce ona bebek patiklerini verdi, yumuşak ve pembe, öylesine tatlılardı ki kadın ona karşı koyamadı. Jo, "Cinsiyetini sormamıştım. Erkek olabilir," dediğinde Graham'ın gözleri karardı. "O bir kız." Ardından elinde patiklerle kaşlarını çatmış olan Jo'yu arkasında bırakarak dışarı çıktı.

Kahve dükkânına bir sonraki gidişinde elinde içinde daha çok pembe olan küçük bir çanta taşıyordu. Ancak bu kez kadının, herkesin küçük hoş elbiseler olarak yorumlayacağı, küçük bebek kıyafetlerini çıkarmasını izlememek için orada kalmadı. Jo peşinden koşarak dışarı çıkıp kaldırımda onu yakaladı. Önce teşekkür etti, ardından daha fazla hediye getirmemesini söyledi. Fakat Graham'ın verdiği tek karşılık, kadının durumu düşünüldüğünde kalabalık bir kaldırımda koşma konusunda daha dikkatli olması gerektiği idi.

Jo ertesi gün sabah mesaisinde, dairesinde yeni bir bebek arabası ve yeni doğan bebek oturağı buldu. Graham'ın çok ileri gittiğini düşünse de hayran kalarak elini yeni armağanların üzerinde gezdirdi. Hediyelerin çok pahalı olması ve bunların bedelini ödemesinin bir ömür süreceği gerçeği bir yana... En güvenli bebek aracı konusunda yaptığı araştırmadan etkilenmişti. Ve adam yalnızca nerede yaşadığını öğrenmemiş, üstüne bir de izni olmaksızın bunları içeri sokmayı başarmıştı.

Graham'ı internetten aramak ve onun nerede çalıştığını

ya da finans kurumlarının bulunduğu bölgede yer alan şirketini bulmak kolaydı.

Jo koca karnı, parlak hamile kıyafetleri ve pembe saçlarıyla, koyu renkli takım elbiseler içinde telefonla konuşan gergin insanlarla dolu sokakta çok yersiz görüldüğünü biliyordu. Durup bunun burada ne işi var diye düşünerek ona bakan insanlar beş ay önce olsa canını sıkabilirdi, fakat şu an ilgilendiği tek şey işadamına –ya da yakın zamanda öğrendiğine göre milyardere– düşüncelerini söylemekti.

Binanın ön yüzündeki cam öylesine temiz ve berraktı ki insanların her gün oraya burunlmasına girdiğini düşündü. Ağır ön kapıyı itince yüksek tavanı, cilalı granit zemini incelemek için durması gerekti. Bina ve içinde görebildiği her şey parayı işaret ediyordu.

Etkilendiği için kendine kızarak güvenlik masasına yürüdü. “Graham’ı görmem gerekiyor.”

Hakkını vermek gerekir, adam gözünü bile kırpmadı. Ne gençliğine ne kıyafetlerine ne de karnına dikkat kesildi. “İsminiz lütfen.”

“Jo. Randevum yok.” Çenesini kaldırdı. “Ama benimle görüşecek.”

Güvenlik görevlisi bu sözler üzerine onu uzun bir süre inceledi, ardından olabildiğince sakince baktı. En sonunda telefonu aldı. “Angie, burada Bay Hughes’u görmek isteyen Jo adında biri var.” Resepsiyonist her ne dediyse adamın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

Telefonu bırakıp ayağa kalktı. “Sana yukarıya kadar bizzat eşlik edeyim, Jo.”

Jo yukarı çıkarlarken asansörde de sükûnetini korumaya çalıştı. Ancak güvenlik görevlisi, "Tebrik ederim," dediğinde şaşkınlık içinde başını havaya kaldıran bu kez oydu.

Elleri gerçekten karnına gitti. Bebek arabası konusunda –ve dairesine girdiği için– Graham’a o kadar kızgındı ki midesinin bulandığını hissetmeye başlamıştı. Tam olarak bulantı değildi aslında ama sırtına saplanan sancılar kesinlikle kötüye gidiyordu.

Bu da onu kendinden uzaklaştırmak istemesinin bir diğer nedeniydi. Bebeğinden başka bir şeye dikkat kesilme arzusunda değildi.

Ve Graham tam olarak dikkatini dağıtıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi adama asansörden çıkıp şimdiye dek gördüğü en temiz ve en konforlu halıya adım atarken. Bir sergi salonunda bile bu kadar parlak bir halıyla karşılaşmamıştı.

Ayakkabılarını çıkarıp parmaklarını yumuşacık tüyler arasına gömmek için önüne geçilmez bir istek duyduğu sırada öylesine sersemledi ki eskimiş babetlerinin tam önünde duran parlak siyah ayakkabıları biraz geç fark etti.

"Jo."

Graham onun adını her söylediğinde Jo bir ürperti hissediyordu. Kendine bugün söylediği yalansa bu titremenin öfkeden kaynaklandığıydı.

Onu kimlerin duyabileceğini umursamadı. "Senden bana bir şeyler vermeyi kesmeni istedim."

Graham'ın onu ofisine yönlendirmesini, kapıyı kapatıp konuştukları şeylerin aralarında kalmasını sağlamasını bekledi.

Graham bir santim bile hareket etmedi. "Onlara ihtiyacın var."

Jo ona bağırarak istedi. Fakat sesini daha da alçalttığını fark etti. "Daireme izinsiz girdin."

"Dışarıda bıraksaydım bebek arabası ve oturak çalınırdı. Ayrıca onları işten eve kadar taşımak zorunda kalmanı istemedim."

Söylediklerinde haklı olması öfkesini dindirmede pek etkili olmamıştı.

"Bak," diyerek elinden geldiğince sabırla söze başladı. "Hâlâ kendini kötü hissettiğini biliyorum..."

Karnına giren sancıyla haykırdı.

Union Meydanı'ndaki o ilk günden beri birbirlerine ilk kez dokundular, Jo hissettiği yoğun acı karşısında Graham'ın kolunu kavradı.

Gözleri Graham'ın yüzünde beliren panik dolu ifadeyi göremeyecek kadar kısılmıştı.

"Ellis'e altmış saniye içinde arabayla kapının önünde olmasını söyle," dedi Graham asistanlarından birine gözlerini Jo'dan ayırmadan. Bir diğerine seslendi: "Kaliforniya Pasifik Tıp Merkezi'ni ara ve doktora bizim için doğum odasını on beş dakika içinde hazırlamasını söyle."

Jo sonunda sancısı dindiğinde asansöre binerken, adamın elinin ensesinde olduğunu fark etti.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni kızının doğumuna götürüyorum."

Karşı çıkmak, kendi başının çaresine bakabileceğini söy-

lemek için ağzını açtı ama bu kez karnına daha da beter bir acı saplandı.

Graham'ın sesi alçak, teskin edici ve çok nazikti. "Nefes al, Jo. Yavaşça." Bedeni ikiye yarılıyormuş gibi hissetmesine rağmen nefes almayı başardı. "Güzel. Şimdi yavaşça ver." Dediği gibi yaptı ve Graham ona nazik sözlerini sundu. "Harika, iyi yapıyorsun."

Asansörün kapısı zemin katta açıldığında Jo onun güçlü kollarının bedenini sarmasından memnundu.

"Arabamın arka koltuğuna uzanmana pek bir şey kalmadı."

Onunla bir yere gitme düşüncesiyle Jo'nun gözleri kocaman açıldı, fakat hâlâ son kasılma yüzünden bitkin durumdaydı ve bir sonraki kasılma daha da beter olacakmış gibi hissediyordu.

Graham nazikçe koltuğa geçmesine yardım ederken ellerini avuçları arasına aldı ve Jo bir diğer acı dalgasını daha atlatırken onun parmaklarını çatırdatacak kadar sıkmaktan kaçınmadı.

Graham'ın yüreklendirici mırıltıları sırtını yumuşak deriye yaslayana dek ona yardımcı oldu. "Ne söylenmesi gerektiğini nereden biliyorsun?"

"Kız kardeşim," derken adamın dudakları titredi. Hissettiği keder görüldüğü kadar hızla kaybolmuş gibiydi.

Jo ona daha fazlasını sormak istedi, fakat dudaklarından sorular dökülemeden yeni bir acıyla sarsıldı. Haykırışı arabada yankılanırken Graham onu yanına çekti ve acıyı ondan alabilirmiş gibi onu sıkıca tuttu.

Jo ter içinde kalırken Graham şoförüne sert bir komut verdi. “Daha hızlı. Hastaneye daha hızlı gitmemiz gerekiyor.”

“Tamam, efendim.”

Eski taş binaya sonunda vardıklarında Graham kuş tüyü kadar hafifmiş gibi onu arka koltuktan kaldırıp dikkatlice hastanenin ön kapısından geçirdi. Resepsiyonda durmaksızın doğruca hazır olmasını istediği odaya doğru yürüdü.

İki hemşireyle bir doğum uzmanı özel doğum odasına girdi ve kan basıncıyla diğer hayati verileri ölçmeye başladı, bu sırada doktor Jo’ya nazik, oldukça sakin bir ses tonuyla bebeğin kaç aylık olduğunu inceleyip inceleyemeyeceğini sordu.

Tüm bu süre boyunca Graham onun elini tuttu.

Ve bırakmayı reddetti.

Hastane sahnesi farklı açılardan birkaç kez çekilirken Valentina’nın görebildiği tek şey Smith ve Tatiana’nın ellerini nasıl birbirlerine kenetlemiş olduklarıydı. Fakat gördüğü anesinin ve babasının elleriydi, ikisi de genç ve beraber kurdukları aile için umutla doluydu.

Uzun saatlerin ardından, Tatiana’yla Smith nihayet karakterlerinden çıktıktan ve ışıklar söndükten sonra Valentina boğazının düğümlendiğini hissetti. Kız kardeşi eklemlerini esnetip gülerek rahatlarlarken Smith doğruca setten çıkıp soyunma odasının yolunu tuttu. Bir süre sonra Valentina da nihayet yerinden kalktı ve derin bir nefes alarak rahatlamaya çalıştı.

Gözlerini tekrar açtığında Smith günlük kıyafetleriyle tam karşısında duruyordu.

“Yola çıkmaya hazır mısın?”

Onuncu Bölüm

Smith son sekiz saatini kameraların önünde geçirmemiş gibi zinde görünürken Valentina tüm o hisleri izleme deneyimi yüzünden bedeni pelteye dönmüş gibi hissediyordu. Çekimler boyunca Alcatraz tamamen aklından çıkmıştı, ama bunu gerilerek –ve Smith’le belirli bir süreliğine yalnız kalacak olmasından çekinerek– hatırlaması fazla uzun sürmedi.

“Önce Tatiana’yı kontrol etmem gerekiyor.”

Fakat kız kardeşinin yanına gitmek için arkasına döndüğünde Tatiana’nın ekip üyelerinden biri olan Jayden’la görüşüğünü gördü. Açıkça keyfi yerindeydi ve onun Smith’le Alcatraz’a gideceğini zaten biliyordu. Tatiana gecenin ilerleyen saatlerinde bir etkinlik için Los Angeles’a gideceğinden Valentina onu yanağından öptü ve sabah havaalanından döndükten sonra görüşmek üzere ona veda etti.

Bu da yolculuklarına mani başka bir neden olmadığı anlamına geliyordu.

“Ofisinden almak istediğin bir şey var mı?”

“Sadece kabanımı alacağım.” Gece vakti körfezin ortasında bulunan bir adaya tekneyle gideceklerinden sete gelirken üzerine pantolonla kazak geçirmişti.

Neyse ki herkes o ya da bu nedenle ikisini bir arada görmeye alışkındı, o yüzden kabanını almak için sessizce ilerlerken ve sonra Smith’in arabasına yönelirlerken kimse bu durumu tuhaf bulmadı. Adam yürürken elini onun sırtına koymadığı, ona fazla yaklaşmadığı için Valentina onun bu ince tavrını takdir etti.

Her şeye karşın bu bir randevu değildi. Smith, San Francisco’nun yerlisi olarak ona yalnızca birkaç saatliğine arkadaşça bir tur rehberliği sunacaktı. Meşhur bir film yıldızı ve istese kadına şehri gezdirmek için bir sürü insan tutabilecek biri olduğu gerçeği tamamen konu dışıydı. Smith Sullivan’la görüşen tur yetkililerinin ne kadar mutlu olduklarını hayal edebiliyordu. Muhtemelen ona olabildiğince hızlı iki bilet ayarlamak için ellerinden geleni yapmışlardı.

Valentina, Jaguar’ın yolcu koltuğuna kayarken daha önce hiç bu kadar dar bir alanda bulunmadıklarını fark etti. Motor kükrerken kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpmaya başladı. Bunun nedeni adamın park alanından çıkıp kalabalık San Francisco sokaklarına dalmadan önce ona bahsettiği seksi gülümseme de olabilirdi.

Adamın kat ettiği her kilometreyle ve öpüşmelerinin hatırasının giderek netleşmesiyle, Valentina o öpücüğün üzerinden sanki bir gün geçmemiş gibi dudaklarının gerçekten sızlamaya başladığını hissetti.

“Valentina.” Dudaklarından çıkan ismini duymasıyla içi sıcak olurken usulca bakışlarını ona çevirdi. “Aya baksana.”

Kenetlediği ellerine öylesine odaklanmıştı ki pencereden dışarı bakıp dolunayın körfezin sularını derin bir mor tonuna boyadığını fark edince şaşkına döndü.

“Çok güzel.”

Öyle güzeldi ki tüm endişeleri birden anlamsız göründü gözüne. Smith’in ondan ne istediği hakkında kaygılanarak bu deneyimin tadını çıkarmazsa kendini asla affetmeyecekti.

Adam o istemediği sürece onu yeniden öpmeyeceğine söz vermemiş miydi? Ve Valentina ondan böyle bir şey istemeyecekti, bu da *sadece* arkadaş olabilecekleri anlamına geliyordu.

En azından arkadaş olabileceklerini umarak bakışlarını yeniden ona çevirdi. “Bugün harikaydın.”

Gözlerini yoldan ayırmaksızın bu övgü karşısında gülümsedi. “Teşekkür ederim. Tabii kız kardeşin bu durumu kolaylaştırıyor.”

“Onu on yaşındayken görmeliydin. Bir grup profesyonelle bir reklam çekiyordu ve sonunda parlamalarının kaynağının Tatiana olduğunu hepsi anladı.”

Smith su kenarında etrafı çevrili bir park alanına çekince Valentina arabadan indi ve şiddetli rüzgârın etkisiyle kabanını giyme ihtiyacı duydu.

“İzin ver,” dedi adam kabanı omuzlarından geçirirken.

Hissettiği ani sıcaklığın kaynağı sadece kabanı değildi. Adam ona dokunmamış, kabanı dışında ona temas etmemişti ama arkasında dururken sıcaklığı tenine nüfuz etmişti.

Valentina düşünmeden edemedi. Kendini onun sıcaklığına, onun gücüne birkaç dakikalığına teslim etse neler olurdu?

Bu çılgın soruyu kafasından atması kolay değildi. Hissettiği yasak arzuyu uzaklaştırabilirmiş gibi soğuk havaya şükrederek eldivenlerini çıkarmak için ceplerine uzandı, ama cepleri boştu.

Smith ceketini üzerine geçirirken kadının titrediğini gördü. Kaşlarını çatarak, “Üşüyor musun?” diye sordu.

“Sadece ellerim. Eldivenlerimi unutmuşum.”

Parmaklarını kadıninkilere geçirdi. “Bunun yardımı dokunur mu?”

Valentina ellerini çekmesi gerektiğini biliyordu. Ama, ah, o kadar sıcaktı ki. Ve elleri her zaman bu kadar çok üşürdü.

Başını eğip kenetlenmiş ellerine baktı, ama bakışlarını ona çevirdiğinde, “Evet,” dedi adamın ihtiyaç yüklü bakışlarında kendini kaybedecek noktaya sürüklenirken. Kendi gözlerinde de aynı ihtiyaç dolu ifadenin belirdiğinden emindi.

Adamın bakışları dudaklarına kayarken kalbi bir an için tekleli. Dudaklarının dudaklarının üzerindeki tatlı baskının hatırası bunu yeniden çok istemesine neden oldu ve *o an* Smith’in sözünü bozmak üzere olduğunu düşündü. Ne var ki onu dudaklarından öpmek yerine adam basitçe ellerini alıp dudaklarına götürdü.

Ellerini öpmeyi, sadece uzun bir an boyunca dudaklarına yakın tuttu ve sonra, “Neden ayın tek neden nasıl görüldüğüne bakmıyoruz?” dedi.

Valentina serseme dönerek dik dik yata baktı. "Alcatraz'a tekneyle geçeceğimizi sanıyordum."

"Genelde öyle olur. Ama bu kez senin için bir istisna yaptılar."

"Benim için değil," dedi Valentina başını sallayarak. "Senin için." Kaşlarını çatarak birden ona doğru döndü. "Bu bir toplu gezi değil, haksız mıyım?"

Rüzgâr bir saç tutamını dudaklarının arasına sokunca, Smith uzandı ve bir an için parmakları yanağını okşarken o saç tutamını kadının dudaklarından uzaklaştırdı.

"Hayır, toplu bir geziye katılmıyoruz."

Kaptan onları karşılamak için güverteye çıktı ve Billy'yi Valentina'ya tanıttığında adamın yüzünde beliren onaylar ifade Smith'in gözünden kaçmadı. Kadının yata binmesine yardımcı oldu ve yüzleştiği ihtişam karşısında gözleri biraz açılrsa da Valentina bu konuda endişeli görünmedi. Muhtemelen onun parasını ya da sahip olduklarını umursamadığı için. Zaten o ve Tatiana bundan daha büyük teknelerde düzenlenen Hollywood etkinliklerine de katılmış olmalıydı.

Smith bir kez daha hayatını ona açıklamak zorunda kalmamasının ne kadar hoş olduğunu düşündü. Eğlence sektöründeki çoğu kişinin bir arada takılmasının nedeni buydu. Bizzat yaşamayan bunun neye benzediğini gerçekten anlayamazdı. Evet, Valentina ilgi odağı olmak istemediğini söylemişti, fakat yıllardır kız kardeşine yardım ettiği için bundan kaçınmaya alışabilirdi. Kameraların karşısına tam olarak nerede çıkacağını, flaşları nasıl atlatacağını ve seçim şansı

olmadığında spot ışıklarına nasıl incelikle bir ya da iki saat tanıyacağını öğrenebilirdi.

“Sana içecek olarak ne ikram etmemi istersin?” Tamamen dolu olan barı işaret etti.

“Soda hoş olurdu, teşekkür ederim.”

Smith iki bardak doldurdu ve tırabzanın önünde durmuş karanlık suyu izleyen kadının yanına gitti. Tam o sırada Billy motoru çalıştırdı ve bu ani hareketle kadın, sırtı adamın göğsüne yapışacak şekilde sendeledi. Sonunda onu kollarının arasında tutarken Smith bir kez daha onun ne kadar yumuşak ve kıvrımlı olduğunu şaşırarak fark etti.

“Böyle daha iyi misin?”

Valentina uzun bir süre cevap vermedi. Sonunda başını salladı. “Sanırım.”

“Isınabildin mi?”

“Şu anda evet.”

Smith kokusunu içine çekmek için yüzünü onun saçlarına gömmek, dudaklarını boynunun tatlı kıvrımına bastırmak, yumuşak teninin tadına bakmak istedi. Bunun yerine ısıtmak için ona sarılırken, bunun *şimdilik* yeterli olduğunu hatırlattı kendine. Ta ki Valentina daha fazlasını isteyene dek.

Yat kötü şöhretli hapishaneye doğru körfezi geçerken sessizce onu kollarının arasında tutmayı sürdürdü.

Rıhtıma yanaşırlarken bir National Park görevlisi adadaki iskelede duruyordu. “Alcatraz’a hoş geldiniz.” Kendini Sam

Maines olarak tanıtan kır saçlı adamın maksimum güvenli tarihi hapishaneye ekstra ciddiyet katan, derinden gelen hükmedici bir ses tonu vardı. Yarım yüzyıl öncesinin gardiyanları kadar rahat görünen bir adamdı.

Valentina'nın yattan karaya çıkmasına yardım ederken Smith bir sonraki filminde kır saçlı, güçlü, sakın birine ihtiyaç duyarsa diye Sam'in iletişim bilgilerini almayı zihnine not etti. Adamın onu gördüğünde gözlerini kırıştırmamış olması da cabasıydı.

Akşam daha da iyiye gidiyor, diye düşündü rüzgâr üzerlerine eserken, Valentina da istemsizce onun sıcaklığına sokulmuştu. Güney girişine doğru rehberi izlerlerken elini kendisinden çekme girişiminde bulunmamasına da bayılmıştı.

"Alcatraz soğuktu," dedi Sam onlara. "Haşındı. Acımasızdı. Aynı zamanda gardiyanların ailelerinin eviydi."

Smith tarihe her zaman ilgi duymuştu, özellikle de Alcatraz kadar canlıysa. Fakat bu akşam tarihle ilgilenmiyordu, Al Capone'nin diğer hapishanelerde şahsına tanınan özel imtiyazların Alcatraz'da da kendisine tanınmasını talep ederek hapishane müdürünü kandırma girişimlerinden bahseden Sam'in anlattığı hikâyelere kendini kaptıran Valentina'nın aksine.

Smith farkında olduğunu sanmıyordu, ancak Valentina ne zaman gerçekten ilginç bir şey duysa onun elini sıkıyordu.

Otuz dakika kadar sonra Sam onları hücre tipi hapishane binasına yönlendirdi. Broadway olarak bilinen ana bloğa ulaştıklarında üçü de sessizce durup parmaklıklara ve hücrelere baktılar.

“Sizi etrafı incelemeniz için birkaç dakikalığına yalnız bırakacağım.”

Yalnız kaldıklarında beraberce hücrelerin orta kısmına doğru yürüdüler. “Onları duyabiliyor musun?” diye sordu Valentina.

Evet, kadının açıkça fark ettiği şeyi, sessizliğin ortasındaki yankıları duyabiliyordu. “Sanki elli yıl önce değil de dün burada bulunmuşlar gibi.”

Valentina önünde durduklarında duvarın üzerindeki tabelayı okudu. “Bahsi geçen üç adam firarlarını tam olarak burada planlamış.” Elini onun elinden çekti ve betondaki deliğe yakından bakmak için hücreye girdi. “Düşünsene, aylarını bu duvarı kazıyarak geçirmişler. Herkes onlara bunun imkânsız olduğunu söylemiş.” Smith arkasına geçerken, Valentina ona doğru döndü. “Her şeye karşın başardıklarını düşünüyor musun?”

“Su oldukça soğuk. Sence?”

“Onların hapishaneye ait olduklarından ve işledikleri suçların yanlışlığından eminim, ama yine de kurtulduklarını ümit ediyorum.” Ona çarpık bir gülümsemeyle baktı. “Ve kaybettikleri yılları telafi ettiklerini.”

Smith bu kadının gizli bir romantik olduğunu keşfeden çoğu kişinin şaşkına döneceğini biliyordu. Yine de kendisi neredeyse başından beri bunun bilincindeydi. Sette geçen o ilk gün, Tatiana’yla çekimlere son verip hızla karakterlerinden çıktıklarında, kameraların dönmeyi kesmesinin üzerinden epey zaman geçtiği halde Valentina’nın gözlerindeki buğu dağılmamıştı.

Hücrenin kapısı birdenbire arkalarından çarparak kapandı. Valentina istemsizce kendini onun kollarına atarken şaşırılmış ve az da olsa panik yüklü bir kahkaha attı.

“Sam’in bunu yapacağını biliyor muydun?”

“Hayır.” Ama bu parlak planı yüzünden Sam’e bir ömürlük bahşış vermeye çoktan karar vermişti. Başını eğip kadına baktı. “Kapılar kapanınca işin rengi değişiyor, öyle değil mi?”

Ona uzun uzun bakarken gözleri ıslık ıslık ve öylesine güzeldi ki... “Evet,” dedi Valentina nefesi kesilerek. “Değişiyor.”

Hayatı boyunca verdiği bir sözü asla bozmamıştı, fakat bu başını kadının yüzüne doğru eğmesine engel olabileceği anlamına gelmiyordu. Kendi yanağına değen kadının yanağı yumuşacıktı. Valentina’nın kollarını boynuna sarmak için dönmesiyle neredeyse inledi.

“Sence bizi ne kadar burada tutacak?”

Kulağına fısıldanan bu sözler üzerine Smith şimdiye dek deneyimlemediği kadar erkekliğinin sertleştiğini hissetti. Ellerini usulca kadının sırtından çekip kalça kıvrımına doğru indirdi.

“Fazla uzun sürmez,” diye cevap verdi açık sözlülükle.

Gözlerine bakabilmek için kımıldanınca, Smith yüzünde beliren arzulu ifadeyi fark ederek nefesini tuttu.

Tanrım, onu öpmek istiyordu. Kollarının arasında alev alevdi, bedenine baskı yapan kıvrımlarıyla soğuk hücreyi ısıtıyordu. Dudakları aralanınca Smith onun ikinci bir öpücük isteyeceğini anladı, ancak tam o sırada yoğun sessizlikte sert ayak sesleri yankılanmaya başladı.

Valentina onun kolları arasından geri çekilemeden önce Smith yaklaştı ve dudaklarını kadınınkilere bastırmaksızın, “Yetmenin yakınından bile geçmedi,” diye mırıldandı.

On Birinci Bölüm

Kısa bir süre sonra dolunay ışığına adım attıklarında karşılaştığı beklenmedik romantik sahneyle Valentina'nın nefesi kesildi. İki kişilik bir masa tam da denizin dövdüğü kayaların üst tarafına kurulmuştu ve dört adet taşınabilir ısıtıcı beyaz masa örtüsünü çevreliyordu.

Masanın ortasına konulmuş vazoun içinde tek bir pembe gül vardı.

Elini ona uzatan adamın kopardığı bu gülün çiçeklerin dilindeki anlamı netti: *Tutku ve şehvet*.

"Acıktın mı?"

Valentina, adamın yakından bakarsa yemekten çok daha fazlasına açlık duyduğunu görmesine yetecek kadar ay ışığı bulunduğunu düşünerek başını salladı. Smith onun sandalyesini tuttu ve tam karşısına oturduğunda dizleri birbirine değince küçük masanın sunduğu çekim, sinirlerine dokunsa da Valentina gülümsemeden edemedi. Smith, Marcus'un şaraphanesinden çıkma Cabernet'ten bir kadeh doldurup ona uzattı.

Tabakların üzerlerindeki örtüleri kaldırıncı, Valentina'nın midesi ortaya çıkan yengeçle ıstakozu takdir edercesine gurdadı. Smith'in adaya böylesine lezzetli yiyecekleri getirmeyi nasıl başardığıyla ilgili hiçbir fikri yoktu. Tur rehberleri onları yeniden yalnız bırakmıştı ve görebildiği kadarıyla etrafta bir şef ya da garson da yoktu.

"Midenle hemfikirim," diyerek ona takıldı adam ve çatallını eline aldı.

İlk lokmasını ağzına attığı an Valentina'nın dudaklarından zevk dolu bir inleme çıktı. "İnanılmaz güzel."

Smith'in ilk lokmasını ağzına götüremeden aç ve karanlık bakışlarla onu izlediğini görmedi.

Ama adamın, "Beğendiğine sevindim," derken ses tonunun birden ne kadar boğuk çıktığı dikkatinden kaçmadı.

En son ne zaman gerçekten lezzetli bir yemek yemişti? Açıkçası çekimler başladığından beri geçen yorucu saatleri düşündüğünde bunu hatırlayamıyordu.

Bir diğer lokmayla gözleri istemsizce kapandı. "Lezzetli yemeklere nasıl da bayıldığımı unutmuşum." Yeniden ona odaklanmaya çalışırken oburluğunu bastırmaya çalıştı. "Bu inanılmaz. Yat. Özel tur. Akşam yemeği." Düşünmeden onun eline uzandı. "Teşekkür ederim."

Smith parmaklarını kadının elinin üzerine koydu. "Seninle gelmem için beni davet ettiğine memnunum."

Valentina yüzündeki gülümsemeyi silemiyordu, özellikle de Smith'in bunca zahmete onun için katlanıp böylesine muhteşem bir akşam geçirmesini sağladığı için.

“Eh,” diyerek ona takıldı, “Alcatraz’ı yeniden görmeyi ne kadar çok istediğini görebiliyordum. Burayla ilgili kafanda beliren hikâye fikirleri var mı?”

“Olabilir. Ya senin?”

Onun bu sorusuyla şaşkına döndü. Öyle ki, “Adadaki kadınları düşünmeden edemiyorum,” diyecek kadar.

“Adadaki kadınların hepsinin evli olduğu düşüncesi akla yatkın geliyor.”

Başını salladı. “Öyle ama hepsinin mutlu bir evliliği olduğunu kim söyledi?” Adamın kaşlarını kaldırdığını görünce açıkladı. “Ya içlerinden biri kocası dışında birine âşık olduysa?”

Smith’in gözleri parıldadı. “Kadının mahkûmlardan biri-ne âşık olduğunu mu ima etmeye çalışıyorsun?”

“Evet,” dedi Valentina bu fikre heyecanla tutunarak. “Peki ya birliktelik ihtimallerinin olmadığını bilmelerine karşın adam da ona âşık olduysa?”

Smith uzunca bir süre tek kelime etmeyince Valentina ağzını açmamış olmayı diledi.

“Bu fikri sevdim Valentina,” dedi sonunda başparmağıyla onun avcunu okşayarak. “Tatiana bana yazdığın senaryodan bahsetmişti.”

“Onu öldüreceğim.” Sırrını neredeyse hayatları boyunca tanıdıkları George’a söylemesi neyse de tanımaya çalıştığı birine söylemesi başka bir meseleydi. Bu kişi her gün gide-rek yakınlıştığı bir adam olsa bile.

“Kız kardeşler nasıldır bilirsin,” diyerek ona katıldı Smith, Tatiana’nın ablasının sırrını ona söylemesinden hoşlandığı belliydi. “Okumaktan memnuniyet duyarım.”

“Senaryomu mu?”

“Evet. Tatiana bana ne hakkında olduğundan bahsetti, içimde beğeneceğime dair bir his var. Hem de fazlasıyla.”

Valentina elini çekerek başını salladı. “Hayır.”

“Bana hayır demeye bayılıyorsun, değil mi?” diyerek takıldı ona, ama bu sözlerinin ardında hayal kırıklığını ima eden bir tını saklıydı. “*Yerçekimi*’yle ilgili iyi bir iş çıkardığımı düşünüyor musun?”

“Elbette düşünüyorum. Bizi Tatiana’nın çalıştığı diğer yapımlardan çok daha fazla etkiliyor.”

“O zaman neden senaryonu okumama izin vermiyorsun?”

“Çünkü seninle bu akşam bu yüzden burada olduğumu düşünmeni istemiyorum.”

Uzanıp yanağını okşarken Smith’in eli sıcacıktı. “Asla böyle bir şey düşünmem, Valentina. *Asla*.”

Tanrım, bu temas, ona bu kadar yakın olmak baştan çıkarıcıydı.

Hayır.

Ona. Yeniden. Öpüşmek. İstedliğini. Söylemeyecekti.

Adamın şehvetli dudaklarından ve onların baskısını dudaklarının üzerinde hissetme arzusundan başka bir şeye odaklanmaya çalışarak sordu: “Sevgili kız kardeşim sana başka neler anlattı?”

“Gerçekten öğrenmek istiyor musun?”

Valentina’nın kalbi tekledi. Kız kardeşine, en güçsüz anlarında bile Smith’e olan hislerinden, onun içinde yarattığı karmaşadan söz etmemiştii.

“Tatiana’nın seni hiçbir şekilde incitmeyecek kadar çok sevdiğini biliyorsun,” diye mırıldandı.

Valentina bunu elbette biliyordu. Fakat daha önce ailesi yüzünden, ona en çok ihtiyaç duydukları anda ölen babalarının ardından yitip giden ve bambaşka bir kadına dönüşen anneleri yüzünden incinmişti.

“Ayrıca bu sırrı ağzından kaçırmaması Tatiana’nın suçu değil. Senden bahsetmesi için onu ben sıkıştırıyordum.”

“Başka ne söyledi?”

“Gençliğinde Bon Jovi hayranı olduğunu.”

Valentina kahkaha attı. “Şarkılarının sözleri gerçekten oldukça şiirsel ve ustaca yazılmış.”

“Sana katılıyorum,” dedi Smith sırtarak. “Jon’un güzel hayranından haberdar olmasını sağlayacağım.”

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Valentina mırıldanarak. “Elbette tanıyorsun. Bil diye söylüyorum, yarın akşam kız kardeşimi bir yastıkla boğmak zorunda kalacağım. Çekimler için yeni bir başrol oyuncusu bulman gerekeceği için üzgünüm.”

Bu kez kahkaha atan Smith’ti, fakat sonra yüzünde ciddi bir ifade belirdi. “Aynı zamanda bana onun kariyeri uğruna üniversiteden ayrıldığını da söyledi.”

Valentina bu adamın son on yılını kız kardeşine feda ettiğini düşünmesine katlanamazdı. “Her anından keyif aldım.”

“Öyle olduğunu biliyorum. Sizi böylesi muhteşem bir ikili haline getiren de bu. Tatiana kameranın önünde, sen bilgisayarının ardında, ikiniz de yaptığınız işi seviyorsunuz.”

Valentina bu harika yemeğin geri kalanının tadını çıkarmaya kararlı olarak çatalını eline aldı. “Ve artık hakkımda gerçekten yüz kızartıcı şeyleri biliyorsun, sıra sende, şimdi sen bana en berbat sırrından bahset.” Çatalını ona doğru salladı. “Ve gazetelerde bulabileceğim bir şeyler anlatarak sakın beni oyuna getirme.”

Ona masum bir bakış attı. “Paylaşılacak yüz kızartıcı sırlarım olursa anlatırım,” dedi çatalına uzanarak.

“Yani sen kusursuzsun, öyle mi?”

İncinmiş gibi kaşlarını kaldırdı. “Sen kusursuz olduğumu düşünmüyor musun?”

Valentina kahkaha atmadan edemedi. “Hayır.” Soslu patatesten bir ısırık alıp şarabını yudumlarken başını salladı. “Kesinlikle düşünmüyorum.”

Adam kahkahasına karşılık vermeyince bir an için ağır konuştuğunu düşündü. Ama sonra onun üzgün görünmediğini fark etti.

Halinden memnun görünüyordu.

“Beni sadece bir film yıldızı olarak görmüyorsun, değil mi?”

Ne kadar ciddi olduğunu algılayabiliyordu. Ve vereceği cevabın onun için ne kadar anlamlı olacağını. Belki bir gün, bir hafta önce olsa, onu susturmak için bu soruyu geçiştirebilirdi. Ama artık bu şekilde davranmayacak kadar ona saygı duyuyor ve ondan hoşlanıyordu.

“Tanıştığımız gün şaşırmama neden oldun.” Valentina kadehini elleri arasında çevirerek doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. “Yıllar içinde Tatiana’nın çalıştığı ve annemin takıl-

diği çok sayıda aktör tanıdım.” Annesini düşünürken içini yakan acıyı uzaklaştırıp masada tam karşısında oturan adama odaklanmaya çalıştı. “Senden ne beklediğimi tam olarak bildiğimi düşünüyordum. Neticede tanıdığım diğer aktörlerden çok daha meşhur ve başarılıydın.”

Smith’in San Francisco’daki ofisinde geçirdikleri o ilk günü hatırladı. Ona yalnızca bakmak bile içini ısıtmıştı, özellikle de adam gözlerini üzerine diktiğinde ve aynı odada George’la Tatiana bulunmasına karşın aralarında oluşan çekimi hissettiğinde.

“Telefonun çaldı ve kimin aradığına baktığında, yanıt vermek için izin istemeden önce yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Bir toplantının ortasında gelen aramalara cevap verebilecek kadar kendini önemli sanan o tiplerden biri olduğunu düşünmek istedim.” Başını kaldırdığında onun o içten bakışlarıyla karşılaştı. “Ama kız kardeşlerinden biriyle konuşuyordun, ona kendini nasıl hissettiğini soruyordun, doktorun bebeklerin ağırlıklarıyla ilgili başka bir şey söyleyip söylemediğini öğrenmeye çalışıyordun.” Ve Valentina tam o an, orada ona kapılmaya başlamıştı.

Yine de Valentina’nın boğulmadan önce alacak bir nefesi daha vardı, öyle değil mi?

Neyse ki bunu nasıl yapacağını tam olarak biliyordu.

“Haklısın, tanıştığımız günden beri seni sadece bir film yıldızı olarak görmüyorum ama bu...” Masayı, iskeleye demir atmış yatı işaret etti. “Bu sıradan bir adamın başarabileceği bir büyü değil. Peri masallarını andıran bu gece için teşekkür ederim. Bu geceyi hayatım boyunca unutmayacağım.”

“Ben de öyle,” dedi Smith ve gözleri bir an için dudaklarına kayınca, Valentina onun verdiği sözü unutacağını aklından geçirdi. Ama sonra onu öpmek yerine, “Tatlıya ne dersin?” diye sordu.

Çaresiz zihni *tatlı* kelimesini *öpücük* kelimesi gibi algılayan hevesle başını salladı. “Evet, lütfen.”

Adam ona pembe bir kutu uzattı ve Valentina hissettiği dizginlenemez şehvetle elleri titreyerek kutuyu alıp açtı.

Tabakta duran büyük boy *cupcake*’leri görünce hissettiği şehvetle mutluluk birbirine karıştı. *Cupcake*’lerden birinin üzeri, hapisane parmaklıkları ardında duran Smith’in fotoğrafıyla kaplıydı.

Diğerinde ise hınzır bakışlarla bir parmağında hücrenin anahtarını sallayan Valentina’nın karikatür versiyonu bulunuyordu.

Kelimelerle boşa zaman kaybetmek istemeyen Valentina ona sorma gereği duymaksızın uzandı, elini adamın ensesine koydu ve onu öptü.

On İkinci Bölüm

Valentina'nın öpücüğü Smith'in ağırdan almayı unutmasına neden oldu. Dudaklarına duyduğu arzudan ve ısmarlama kıyafetlerinin altında her zaman ustaca gizlenen kıvrımlarının saklı tatlılığını keşfetme ihtimalinden başka bir şey düşünemiyordu. Onu kabanını kayaların üstüne atıp hemen oracıkta kadınla sevişmekten alıkoyan tek şey Sam'le Billy'nin onları beklemesiydi.

"Seni yatağında istiyorum," dedi kadına. "Bu gece."

Ve Valentina, "Ben de istiyorum," dediğinde Smith şimdiye kadar yaptığı tüm iyiliklerin ödülünü aldığını anladı.

Yata geri binip mümkün olduğunca çabuk eve gidebilmeleri için elini sıkıca tutarak onu masadan kaldırmaya çalıştı, fakat kadın onu kendine doğru çekti.

"Bekle," dedi ve içinde *cupcakelerin* olduğu kutuyu aldı. "Bana tatlı sözü vermiştin."

Tanrım, tatlı derken gözlerinde beliren şehvetli ifade, körfezdeki rüzgâr üstlerine vururken Smith'i doymak bilmez

bir haylaza çevirince kadının dudaklarına yeniden yapıştı. Valentina'nın kollarında ürperdiğini hissedince kendini geri çekilmeye zorladı. Kayalıkların arasından iskeleye doğru yürürlerken rehberleri onları bekliyordu.

"Bu harikulade tur için teşekkürler, Bay Maines," dedi Valentina içtenlikle gülümseyerek. "Alcatraz ziyaretimi hiç unutmayacağım."

"O zevk bana ait." Sam'in bu sözlerden etkilendiği, yalnızca rüzgârdan değil aynı zamanda güzel bir kadın tarafından övülmesiyle kızaran yüzünden belli oluyordu.

El sıkıştılar, ardından Smith kadının tekrar yata çıkmasına yardımcı oldu. Teknesinde büyük bir yatak odası vardı ve onu oraya götürme düşüncesi çok kışkırtıcıydı. Bu akşam tekneyi o kullanıyor olsaydı, karanlık sularda demir atar ve kesinlikle bunu yapardı.

Billy ağzı sıkı biri olmasına rağmen Smith *sonunda* Valentina'yla seviştiğinde yarım kilometre yakınında başka bir erkeğin bulunmasını istemiyordu. Ona bütünüyle, tamamen sahip olurken, tepeden tırnağa vücudunun her köşesini öperken –ve ardından tekrar dudaklarından baştan başlarken– çıkaracağı tatlı sesleri duyabilen tek erkek olmayı arzuluyordu.

Lüks deri kanepeye kurulmalarıyla motor yeniden çalıştı ve yat suda ilerlemeye başladı. Onu tekrar öpmeye başlarsa kontrolünü kaybedeceğini bildiğinden Smith kendini yalnızca Valentina'ya sarılmaya zorladı.

Ancak Valentina ona daha da sokuldu ve sıcak nefesi boynunda, yumuşak dudakları teninde hafifçe gezinirken

Smith'in işi pek de kolaylaşmadı. Parmak uçlarıyla kadının yüzünü okşayıp oradan boynuna, gömleğinin birleşme noktasına doğru kaydı. Kadının, onun narin dokunuşundan kaynaklanan memnuniyet dolu nefesini teninde hissedebiliyordu.

Valentina'nın karşılık vermeye ne kadar hevesli olduğunu ilk öpüşmelerinden biliyordu, buna karşın onun güzel teninde elini gezdiren ilk erkek kendisiymiş gibi dokunuşuna verdiği tepki yüzünden serseme dönüyordu.

Valentina'nın omzuna dokunmak bile Billy'nin yalnızca birkaç metre ötede, üst katta dümende olduğunu hatırlamasını güçleştiriyordu. Sonunda elini kadının teninden çekip ellerine dokunmak için kendini zorlaması gerekti.

Bunun içindeki yangını söndüreceğini düşünerek hiç olmadığı kadar yanılmıştı. Çünkü yalnızca onun elini tutmak, başparmağıyla avcunu okşamak bile hayatının en ateşli ön sevişmesiydi.

Valentina başını kaldırıp adamın gözlerine baktı, *bu* bakış Smith'in eve gidene kadar beklemek için sarf ettiği çabayı neredeyse mahvedecekti. Onu öperse dayanamayacağını biliyordu, ama yine de diğer başparmağını altdudağında kesinlikle gezdirmek zorundaydı.

Kadın Smith'in sürpriz akşam yemeğindeki gibi hafifçe inleyerek gözlerini yumdu, ama bu kez onu kendinden uzak tutmaya çalışmıyordu.

Hayır, bu kez karşısında saf, şehvetli bir kadın vardı.

Ve Valentina onun başparmağının ucunu usulca yaladığında *bu* kez inleyen, dahası onu kucağına oturana dek kendine çeken Smith'ti.

Üzerlerine bir battaniye çekti ve elleri kadının kalçasını kavramak için aşağı indiğinde tahminlerinde yanılmadığını anladı: Valentina avuçları arasında mükemmel bir vücuda sahipti. Ve kadının bir avcunun kendi eline kapalı, diğerinin de onun için hızla atan kalbinin üstünde olmasına bayılıyordu.

“Biraz sonra yanaşacağız,” dedi kendine sabretmesi gerektiğini hatırlatmaya çalışarak. Bir yat gezintisinin bu kadar erken bitmesini istememişti hiç. Nefesini tutmuş iskeleye yanaşmayı sabırsızlıkla bekliyordu.

Valentina nefesi kesilerek, “Güzel,” dedi, onun sesi de benzer bir tonda çıkmıştı. “Belki de o zamana kadar konuşmaya devam etmeliyiz.”

Smith başıyla onayladı. “Konuşmak iyidir.” Fakat aklında *ondan* başka hiçbir şey yoktu.

“Bana ailenin geri kalanından bahset,” diye önerdi Valentina. “Marcus ve Nicola’yı biliyorum. Sophie’den ve onun hamileliğinden de biraz bahsetmiştin. Ama diğerleri hakkındada hiçbir fikrim yok.”

Kız ve erkek kardeşlerinin isimleriyle yüzleri bir an için zihninde birbirine girdi. Ardından gelişigüzel bir isim söyledi. “Chase.” Odaklanmaya çalıştı. “Fotoğrafçılık yapıyor. Chloe’yle evli. Bir bebekleri var. Adı Emma.”

Kesik kesik konuştuğunun ve anlatımına hiçbir renk katmadığının farkındaydı, fakat lanet olsun ki Valentina’yı kanepeye yatırıp kıyafetlerini yırtmamak için elinden gelen yalnızca buydu.

“Bebekleri kaç aylık?”

“Üç.”

Valentina’nın gözleri parladı. “Çok güzel olmalı.”

Ona çoktan âşık olmasaydı bile, hemen oracıkta, üç aylık bir bebeğe verdiği tepkiyle ruhunun güzelliğinin boyutlarını anlayabilirdi.

“Öyle. Hiçbirimiz ona doyamıyoruz.”

Valentina’nın bakışları onun dudaklarına kaydı, ardından yeniden gözlerine odaklanarak, “Bana diğerlerini anlat,” demeden önce Smith neredeyse yeniden onun dudaklarının tadına bakacaktı.

Lanet olsun, Valentina haklıydı. Sevişmemek için konuşmaya devam etmek zorundaydılar. Çünkü bu kez başarlarsa ikisi de duramazdı.

“Sophie bir kütüphaneci ve yalnızca bu filmdeki katkılarıyla değil, aynı zamanda son on yıldır rol araştırmalarımnda da bana epey yardımı dokundu.”

“Yardımcı olmaktan hoşlandığına eminim,” diye mırıldandı kadın.

“Zach arabalara meraklıdır. Heather’la yakın zamanda nişanlandılar. Heather köpekleri eğitiyor.”

“Yapbozdaki köpekleri, değil mi?”

Başını salladı. “Ve Summer’ın kanişini. Kardeşim Gabe Yılbaşı gecesi Megan’la evlendiğinde onun üvey babası olacak.”

“Başka başka şeyler yapıyor olmanıza bayılıyorum,” dedi ve ardından ekledi: “Yeni bir heykel bırakmak için geldiğinde birkaç kez Vicki’yle sohbet ettim. Beyzbol oynayan kardeşinle nişanlı, öyle değil mi?”

“Ryan ve Vicki ailede nişanlanan en taze çift.” Ona dokunmadan duramadığı için uzanıp kadının alnına düşen saç tutamını geriye itmek zorunda kaldı.

“Senden başka boşta olan var mı?”

Boşta mı? Alakası bile yoktu ve onu gördüğü günden, onunla konuştuğu, dudaklarının tadına ilk baktığı, elini ilk kez tuttuğu andan beri öyle olmadığını *şu an* fark ediyordu.

“Sadece Lori. Sophie’nin ikizi. Harika bir koreograf. Sophie’ye Sevimli, Lori’ye Afacan deriz genelde.”

Valentina sıırttı. “Afacan demek... O bu konu hakkında ne düşünüyor peki?”

Smith de gülümsedi. “Sorun çıkarmaya bayılır ve hayatının her gününü böyle geçirdiğinden emin olur.”

“Tüm kardeşlerinin içinde sanırım tek kışkırdığım o.” Valentina bakışlarını yeniden Smith’in gözlerine çevirmeden önce elinin durduğu yere, Smith’in kalbine baktı. “Kendine izin vermenin sorun olmayacağını bilmek, afacan davranabilmek kulağa harika geliyor.”

Ah lanet olsun. Sakin görünümünün altında kaynayan şehveti biliyor olsa da kadının bunu sesli şekilde dile getirmesi Smith’in kendine hâkim olmasını zorlaştırıyordu.

Motorun kapanma sesini takip eden hafif sarsıntı Smith’i onun dudaklarına yeniden uzanamadan durdurdu. “Billy’ye yanaşması için yardım etmem gerek,” dedi hissettiği şehveti bir süre daha dizginlemeye çalışarak, ancak Tanrı biliyor, bunu yaparken kollarını Valentina’dan güçlkle ayrılabilirdi.

“Ben de yardım edeyim. Yalnızca ne yapmam gerektiğini söyle,” derken kadının bakışları da şehvet yüklüydü.

Vücudu Valentina'nın ipleri ona teslim etmesi düşüncesiyle anında tepki verince Smith iskeleye varmadan önce hızlı dudaklarını kadının dudaklarına bastırmak zorunda kaldı.

“Şimdiye kadar kimseden emir aldığını görmedim.”

Mırıldanmadan önce Smith'in altdudağını hafifçe ısırdı. “Çünkü kimsede bana emir verecek cesaret yok.”

Valentina yalpalayarak onun yanında güverteye geçerken Smith tüm bedeninin onun bu fazlasıyla baştan çıkarıcı meydan okumasıyla sarsıldığını hissetti.

Hızlıca ve etkin –ya da Valentina'nın kusursuz bir denizci düğümü atmasını izlerken halatları ellerinden birden fazla kez kaçırarak kadar etkin– çalışarak üçü birlikte yatı iskeleye bağladılar. Ardından, en sonunda, Billy'yle vedalaştılar ve Smith'in arabasına bindiler.

Valentina, “Sanırım evine gitmeden önce bazı temel kuralları belirlemeliyiz,” dediğinde Smith park alanından çıkıyordu.

Kelimeleri hâlâ onu öptüğü andan itibaren mevcut olan şehvet hissini taşıyordu, ama yine de Smith onun tamamen ciddi olduğunun farkındaydı. Kurallar tarafından kısıtlanmayı hiç sevmezdi. Yine de istesin ya da istemesin, kurallara saygı göstermeyi bilirdi, tabii ne zaman kuralları yıkmamanı gerekeceğini de.

Onu yatağına götürmek için yanıp tutuşuyor olsa da karanlık bir sokağa döndü ve motoru kapadı. “Tüm istediğim sana haz vermek, Valentina. Sana hayal edemeyeceğin kadar zevk vermek.” Fakat bu yeterli değildi. Ona haz vermek-

ten daha fazlasını yapması gerektiğini biliyordu. “Bu gece istemediğin tek bir şey bile yapmayacağıma söz veriyorum.”

Valentina ona gözlerini kırpıştırarak baktı, özlem ve tam olarak dinmemiş endişe karışımıyla yüklü ifadesi kalbine dokundu. “Biliyorum,” derken sesi sakindi.

“Bu akşam evime gittiğimizde...” Yaşanacakları ikisinin de saklayamayacağını bilerek duraksadı. “Ve yatağıma girdiğinde, bu gecedен ikimizin de pişman olmamızı istemiyorum.”
Ya da sonraki gecelerden.

Valentina bu kez biraz daha uzun bir süre duraksadı ve ardından, “Pişman olmayacağım,” dedi. Elini adaminkine götürdü. “Bu geceyi en az senin kadar istiyorum.” Devam etmeden önce tereddüt etti. “Fakat *yalnızca* bu gece.”

Yumuşak teninin dokunuşu onunla yalnızca tek bir gece geçireceği gerçeğini hafifletebilirmiş gibi Smith’in yatta yaptığı gibi başparmağıyla onun avcunu okşadı.

Smith –teşhircilikten tutuklanmak istemedikleri süreç– onunla birlikte evinin kilitli kapılarının ardına geçene kadar onu öpmeye en çok bu kadar yaklaşabileceğini düşünerek Valentina’nın elini dudaklarına götürdü.

Bunun tek bir geceyle sona ermeyeceğinden, uzun süreli bir şeye dönüşeceğinden emindi. Tıpkı kız ve erkek kardeşleriyle eşlerinin yaşadıkları gibi. Annesiyle babasının yaşadıkları gibi.

On Üçüncü Bölüm

Park alanına girer girmez Smith arabadan fırladı ve yolcu kapısını hızla açıp Valentina'yı kollarına aldı.

"*Cupcake*'leri sakın unutma." Onun cidden hâlâ tatlı istediği gerçeğini kavrayacak kadar beynine zorlukla kan giderken, kadın fısıldayarak sözlerini sürdürdü. "Gördüğüm an onları yatakta çıplak yediğimi hayal ettim."

Tanrım, diye düşündü uzanıp *cupcake* kutusunu alırken, hâlâ giyinik ve yatak odasından epey uzakta olmalarına rağmen hiç bu kadar kontrolünü yitirme noktasına gelmemişti.

Fakat uzunca bir süredir hayalini kurduğu gibi onu yatağında, altında istemesine rağmen dudaklarından öpmeden edemeyecekti. Özellikle de sonunda onu kollarının arasına almış ve kadın çıkık elmacikkemikleri şehvet dolu bir beklentiyle kızarmış halde güzel gözleriyle ona bakarken.

Smith onu oturma odasının ortasında kollarının arasında tutarak eğildi ve Valentina'nın dudaklarına bir öpücük kondurdu, öylesine tatlı ve yumuşaktı ki dillerinin buluşması

fazla uzun sürmedi. Dili dolgun dudaklarının üzerinde usulca gezinirken aldığı baharatlı tatla aklı başından gitti. Kadının bu dokunuş karşısında zevk dolu inlemesiyle onu daha da sıkı kavradı ve dilini daha da derinlere itti. Valentina'nın dili onunkini bulup okşadığındaysa bu kez inleyen Smith oldu.

Sonunda onu öpüyor ve kollarının arasında tutuyordu. Ve kadın daha fazla öpücük için bir eliyle onun çenesini okşayıp kontrol edilemez bir tutkuyla ona karşılık verirken hayalini kurduğundan bile daha seksi ve tatlıydı.

Smith tekrar tekrar dudaklarının her zerresini, kıvrımını, üstdudağının şeklini, hassas tenini tattı ve diliyle okşama-
dan önce dolgun altdudağını ısırdı.

Valentina nefesi kesilerek onun ismini fısıldadı. *"Smith. Başımı döndürüyorsun."*

"Güzel," dedi onu yeniden öpmeden önce. Dudaklarına henüz doyamamışken sadece, *"Çünkü seni gördüğüm ilk andan beri başıma gelen tam olarak bu,"* demek için geri çekildi.

Fakat son kelimeleri dudaklarına bastırarak söylerken kadının karşılık vermesi üzerine ona sahip olma ihtiyacıyla çılgına döndü ve bu kez öpüşürlerken tam anlamıyla birbirlerine doyamıyor gibi görünüyorlardı.

Smith onu nefes almasına yetecek kadar serbest bırakırken, *"Lütfen,"* diye yalvardı Valentina soluk soluğa.

"Söyle bana," dedi Smith dudaklarının bir kez daha tadına bakmak zorunda hissederek. *"Neyi istiyorsun, Valentina?"*

"Daha fazlasını."

Onu orada tutan *sadece* öpüşmeleri olsa da dile getirilen

bu itiraf Smith'i neredeyse harekete geçirecekti. Ancak aralarındaki bu yakınlık, basit öpücükler ve nazik dokunuşlarla birbirlerine sundukları bu şehvetli anlar geri çeviremeyeceği kadar güzeldi.

Dudaklarını yeniden öpmeye başlayıp eşsiz tadında kendini kaybederken, "Evet," diyerek ona katıldı. "Seni sonsuza dek öpmeye devam edebilirim."

Öpüşürlerken kadının ela gözlerindeki kahverengi kaybolmuş, tamamen yeşile dönmüştü.

"Her yerimden."

Kadının dudaklarından dökülen bu sözler öylesine arzuya la yüklüydü ki Smith erkekliğinin pantolonunu zorlayarak nabız gibi atmaya başladığını hissetti.

"Beni her yerimden öpmeni istiyorum."

Onu anında çenesine öpücükler kondurarak ödüllendirdi, ardından kulak memesine uzanıp hassas tenini dişlerken kadının zevkle ürperdiğini hissedince şehvetini normalde ne kadar ustaca sakladığına daha da şaşırdı. Özellikle de her öpücükle, her dokunuşla bu şehvet daha da gün yüzüne çıkarken ve aldığı karşılıkla çaresizce daha fazlasını isterken.

Oturma odasındaki kilimin üzerine onu yatırmamak için kendini zor tutarak yatak odasına çıkan merdivene yöneldi. Kadın bir eliyle onun boynunu sararken diğer eliyle *cupcake* kutusunu tutuyordu.

Onunla sevişmeyi her hayal ettiğinde Valentina'nın kontrolünü kaybettiğini gözünde canlandırmıştı. Fakat kollarının arasında her şeyden fazla arzu ettiği bir kadınla yatağının

önünde durduğunda yanıldığını anladı. Çünkü birkaç öpücükten öteye geçmemiş olmalarına karşın Valentina çoktan onun bedenini ve erkekliğini ele geçirmişti.

Yine de, bir diğer öpücük için dudaklarına uzanırken, kadının kollarının arasında titrediğini hissedince –bir ihtimal– kontrolünü kaybeden tek kişi olmadığına sevindi.

Onu yatağa yatırdı ve *cupcake* kutusu sonunda elinden örtülerin üzerine kaydığında, parmaklarını kadınınkilere kenetledi. Uzun süren bir an boyunca birbirlerine baktılar, Smith kalp atışlarının onunkilerle yarıştığını duyabildiğine yemin edebilirdi.

Hızlı.

Tehlikeli.

Ve gerçek.

Nihayet ağırlığını onun üzerine verip kadını altında sabit tutarken dudaklarını tekrar tekrar ele geçirdi, tadı her öpücükle daha da bağımlılık yapıyordu. Diğer her şeyde olduğu gibi Valentina öpüşürken de oldukça cömertti, özellikle de bedenini adaminkine yaslayıp onu yakınına çekmek için bacıklarını beline dolamaktan çekinmezken.

Daha sıcak.

Daha tatlı.

Daha fazlası, diye düşündü Smith onun dudaklarına ya da altında hareket eden şehvetli pürüzsüz kıvrımlarına doyamayarak.

Parmakları kazağının altından karnına doğru kayarken, “Fazla kıyafet,” diye mırıldandı kadının boynuna doğru ve pamuklu gömlek engeline karşın teninin sıcakık olduğunu hissetti.

Daha ona uzanırken, Valentina parmaklarını onun gömleğinin altına sokmuş ve bu dokunuşla daha da gerilen karın kaslarının üzerinde gezdirmeye başlamıştı bile.

“Evet,” diyerek ona katıldı kulak memesini dişlerken. “Çok fazla.”

Smith onu yeniden öpmek zorunda kaldı ve dilleri birbirine dolandı, ta ki kadının kazağıyla gömleğini çıkarmak için kendini geri çekilmeye zorlayana dek. Göğüsleri her nefes alıp verişinde inip yükselirken Smith ona yeniden baktı ve kadının basit siyah sutyeninin herhangi bir süpermodelin tercih edebileceğinden çok daha çekici görüldüğünü fark etti.

“Tanrım,” dedi uzanıp parmağını göğüslerinden birinin kabartısında gezdirirken. “Nihayet benimle buradasın.”

Bu saf dokunuş karşısında Valentina yeniden ürperdi ve tadına yeniden bakmak için can atıyor olmasına rağmen Smith onun kontrolünü böylesine kaybetmesini izlemeye bayılarak parmak uçlarını o yumuşacık göğüslerinin kabartısında bir kez daha gezdirdi.

Genelde sevgililerine yaptığı gibi kıyafetlerini yırtıp onu tamamen incelikten yoksun bir şekilde içine almayı aklından geçirirken kendini mantıklı olmaya zorladı. *Belki de*, diye düşündü her şeyi göze alarak, belki de onu üstüne alması ilk seferlerinde hızlı gitmesine engel olabilirdi.

Bir an sonra onu üzerine çektiğinde Valentina dengede durmak için iki eliyle adamın omuzlarına tutunmak zorunda kaldı. Saçları bal rengi ipekten bir perde gibi üzerlerine dökülürken göğüsleri neredeyse sutyenden taşıyordu.

Ah, evet, diye düşündü Smith, Valentina'nın güzelliğini özümsemek ve gerçekten takdir etmek için sırtüstü uzanmak mükemmel bir pozisyondu.

Ne var ki kadın ona bakarak gülümsediğinde, harikulade dudakları şehvetle kıvrıldığında nefesi kesildi ve tüm bedeni kor alevler gibi yanarken hatasını anladı.

Hızlı gitmekten kendini tam anlamıyla alıkoyabilmek için anahtarı kaybolmuş, parmaklıklı bir hücrede kilit altında tutulmak istiyordu. Çünkü kadının üst bedeni gözler önüne serilmişken onu okşamadan, ona dokunmadan, onu pantolonunun altındaki sertleşmiş erkekliliğine doğru bastırmadan nasıl durabilirdi ki?

Fakat bu can alıcı noktanın yakınından bile geçemezdi, ta ki kadın ellerini onun üzerinden çekip sutyenini kopçasına uzanana dek.

Kahretsin.

Muhteşemdi.

Hayatı boyunca bu kadar güzel göğüsler görmemişti, avuçlarını dolduruyorlardı ve başparmaklarıyla gergin uçlarını okşadığında daha da sertleştiler ve Smith dudaklarını onlara bastırmadan edemedi.

Dilini bir göğüs ucunda gezdirip ıslak tenine dişleriyle sa-
taşırken, "Ah Tanrım," dedi kadın soluk soluğa. "Harika hissettiriyor." Diğer göğüs ucuna geçip aynı şeyi tekrarladığında ise bu kez inledi. "İnanılmaz güzel."

"Seni ne zamandır bu şekilde tatmak istediğime dair bir fikrin var mı?"

Valentina kafasını sallamaktan başka hiçbir şey yapmadı, Smith onun cevap vermesini beklemiyordu zaten, özellikle de aldığı egzotik tatla başı dönene dek ona dudaklarıyla, diliyle dişleriyle sataşırken.

“Tadın harika, Valentina. *İnanılmaz güzel.*”

Diğer kadınlarla edindiği yirmi yıllık cinsel deneyim uçup giderken ağzından çıkan her kelime giderek ham, saf bir ihtiyaçla yüklü çıkıyordu. Valentina’nın yumuşacık tenine dokunup tadına bakarken her şey çok daha farklıydı.

“Herkes filmi takıntı haline getirdiğimi sanıyor ama tek düşünebildiğim sensin.” Yüzünü kadının boyun kıvrımına gömdü ve derin bir nefes aldı. “Teninin kokusu.” Ellerini kadının saçlarına doğru uzattı. “Saçlarının parmaklarımın arasından dökülüşü.” Kalçasını kadınlığına doğru kaldırdı. “Ve geldiğinde çıkaracağın sesler.”

“Ah, evet,” Ellerini saçlarının arasında gezdirip başını yeniden göğüslerine doğru eğdi. “Gelmemi sağla.”

Tanrım, Smith bu kadına kapılmasının bir nedeni olduğunu biliyordu. Toplantı salonundaki gibi yatakta da cesur davranıyor ve onu büyülüyor, aklını başından alıyordu.

Kadının pantolonunun fermuarını indirirken Smith ellerinin titrememesi için sahip olduğu kontrolün her zerresine ihtiyaç duymak durumunda kaldı. Buna karşın, kadın pantolonuyla dantelli külotunu sıyrabilmesi için kalçasını kaldırdığında, hissettiği ihtiyaç yüzünden titredi. Valentina ayakta bılarını çıkardı ve sıyrılan pantolonuyla külotundan kurtulur kurtulmaz, Smith bacaklarını iki yana açarak onu yeniden kucağına çekti.

“Hayatım boyunca...” dedi ona gördüğü en harika manzaranın tadını çıkararak, ellerini kadının çıplak sırtından kalçasına indirip yumuşacık tenini okşadı. “Hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyorum.”

Dokunuşuyla çıkardığı yumuşak seslere, çıplaklığından az da olsa çekinmemesine, bu gece onunla birlikte olma kararı alıp sevişmelerine kendini adamasına bayıldı.

Ve, “Sen de beni mutlu ediyorsun,” deyip elleriyle yüzünü iki yanından kavraması ve doğuştan gelen şehvetine karışan tatlılığıyla onu öpmek için eğilmesi karşısında heyecanlandı.

Bu tatlılık öylesine hızla tutkuya dönüştü ki aç bedenleri örtülerin üzerinde kıvrılırken Smith onun çıplak bedenini yastıkların üzerine yatırdı ve ona yeniden bakabilmek için ellerinden destek alarak hafifçe yerinden doğruldu.

Teni ardında hafif bir pembelik saklı altını tonundaydı. Dolgun göğüsleri yalnızca Smith’in avuçlarına göre değil, aynı zamanda narin bedenine göre de kusursuz bir büyüklükteydi, tıpkı yumuşacık kalçası gibi.

“Ben...” Smith zorlukla konuşabiliyor, düşünebiliyordu. “Bir saniyeye ihtiyacım var.” Derin bir nefes almaya çalıştı ve güçlükle verirken, “Çok güzelsin,” dedi.

Tanrım, dudaklarına, çenesine, boyun kıvrımına, omuzlarına, göğüslerinin tatlı kabartısına ve sonra teninin en hassas noktasına öpücükler kondurmaktan başka aklından hiçbir şey geçmiyordu. Ellerinin izini dudaklarıyla sürerken kadının bedeninde keşfettiği her yeni noktayı aynı anda okşamak, tatmak, solumak istiyordu.

Valentina'nın teninin altındaki kaslar adamın dudaklarının her dokunuşuyla dalgalanırken karnı düz ama yumuşaktı. Duyduğu heyecan ve arzu öyle yoğundu ki Smith bedeninde aşâğılara, kadınlığını örten yumuşak tüylere doğru inerken artık ağırdan almayı düşünmüyordu.

Smith kokusunu içine çekerken bir yandan kadınlığını okşadığında ıslak ve sıcacık olduğunu hissetti. Artık dudaklarının, göğüslerinin, kadınlığının tadını biliyordu.

Ve daha fazlasını bilmek istiyordu.

İhtiyacını yansıtacak şekilde derinden gelen bir ses çıkarak dudaklarını kadınlığına bastırıp dilini usulca tam üç kez üzerinde gezdirdi. Valentine kalçasını kaldırdı ve ellerini adamın saçlarının arasına sokup onu daha da kendine bastırdı. Ve kasılmaya başlayıp zevk çığlıkları yatak odasında yankılanır olduğunda Smith'in dudakları onun kadınlığında, elleri yumuşacık kalçasını kavrarken bu anlardan vazgeçmesi neredeyse imkânsızdı.

Kadının doruğa ulaşmasının ardından Smith dudaklarını, dilini onun ıslaklığından çekemedi. Birkaç dakika boyunca, Valentina örtülerin üzerinde nefes nefese kalmış ve gevşemiş olarak uzanırken, Smith kalça kemiklerinden göbek deliğine doğru usulca onu öpüp yalayıp dişlerken ona hiçbir zaman doyamayacağını fark etti.

Ne yapıp edip, bir şekilde, Valentina'nın ona sunduğu bu tek geceyi daha fazlasına nasıl dönüştüreceğini bulacaktı. Ama *şimdilik* ona sahip olma ihtiyacının ötesinde başka hiçbir şey düşünemiyordu.

Ve ona sahip olmaya devam etmek istiyordu.

On Dördüncü Bölüm

Valentina başını kaldırdığında Smith'in onu izlediğini gördü, gözleri normalden daha da koyulaşmıştı ve bakışları öylesine yoğundu ki kalbinin teklediğini hissetti.

Yüzüne yerleşmiş arzu dolu ifadeyi görebiliyor, kendi yüzünde de aynı yoğunlukta şehvetli bir ifadenin belirdiğini biliyordu ve bu arzu uzun bir süredir kendi başına zorlukla dizginlemeye çalıştığı bir özlem, bir ihtiyaçla kalbini sızlatıyordu. İşte bu sevişmenin çok ama çok ötesinde bir şeyleri hatırlatıyordu.

Bir battaniyeye sarınarak kanepede geçen soğuk geceleri.

En derin, en karanlık sırlarınızı paylaşabileceğiniz birinin gözyaşlarınızı dindirmesini.

Torunlarınız oyunlar oynarken sallanan sandalyelerde el ele oturarak geçirilen öğleden sonralarını.

Zevk kadar içinde duyarlı bir taraf da hızla yüzeye çıkarken Valentina onu üzerine çekti ve ona daha önce hiç olmadığı kadar tatlı bir öpücük verdi. Tam o an adam diliyle

ona sataşıp elleriyle çıplak teninin kıvrımlarını keşfederek bir sonraki zevk dalgasının yükselmesine yol açtı. Valentina onun dudaklarında kendi tadını alırken, Smith'in önüne sunulan en tatlı ikramın keyfini çıkararak bacaklarının arasında geçirdiği anların etkili hatırasıyla ürperdiğini hissetti.

Onu istemesine şaşırmıyordu, özellikle de Smith'in böylesine arzu edilir ve seksi olduğu düşünöldüğünde. Ancak onu bu kadar yoğun bir şekilde arzu etmesi ve çoktan *daha fazlasını* talep etmesi karşısında gerçekten şaşkıındı.

Katbekat daha fazlasını.

İşte bu yüzden, ilk doyumunu daha yeni atlatmasına rağmen, adam bir elini göğüslerine, ardından bacaklarının arasındaki hassas bölgeye indirdiğinde, o an ona bacaklarını aralayarak karşılık vermesi ve kalçasını kaldırıp içindeki dokunuşunu daha derinden hissetmek istemesi dünya üzerindeki en doğal şeydi.

"Tanrım, Valentina." Boynunu yalayıp tenini dişledi. "İnanılmaz ıslaksın. Benim için hazırsın."

Parmaklarının her darbesiyle, avcunun hassas tenine yaptığı baskıyla adam onu giderek daha da yükseğe taşıdı. O kadar yüksekteydi ki Valentina etrafındaki her şey yitip giderken kendini boşluğa çarpmaya hazır olarak buldu. Çünkü tek parça halinde yeryüzüne ineceğinden emin olmaksızın nasıl bu kadar yüksekten uçabilirdi ki?

"Smith."

Ona ne söylemeye çalıştığını bilmiyordu. Daha fazlası için ya da adamın merhametine sığınmak için yalvarıp yalvar-

madığını da. Gözlerini hafif araladığında adamın bakışlarında gördüğü şey netti çünkü aynı açlık, heyecan, çaresizlik karışımı ifade kendi gözlerine de sinmişti.

“Buradayım,” dedi Smith onu keşfedilmemiş toprakların ötesine daha da yukarılara taşırken. “Benim için gel, Valentina. Sana yeniden sahip olmama izin ver.”

Ah, hayır, nasıl da tamamen ona ait olmak istiyordu, bir gecelik olsa bile.

Dokunuşuyla, dudaklarını esir alan dudaklarıyla, diline sataşan diliyle savunmasının hızla çözülmesiyle zevk dalgaları öyle hızlı kabarıp onu içine aldı ki Valentina bu zamana dek deneyimlemediği kadar saf bir cinsel çekimle bedenini ona doğru bastırıp kıvrılırken utanmadığı ya da kendini ah-laksız hissetmediği için şaşkına döndü.

Smith ilk doyumunun ardından yaptığı gibi zirveden inerken ona yardımcı oldu. Göğüslerine, kaburgalarına, karnına öpücükler kondurup hassas tenini geçerek bacaklarının arasına uzanırken Valentina güven verici ve insanı serseme çeviren bir sıcaklığın bedenine yayıldığını hissetti.

O tamamen giyinikken altında çıtır çıtır uzanıyor olması komik, seksi ve heyecan vericiydi. Fakat *bu* ona tamamen sahip olma ihtiyacını giderek tetiklediğinden sabırsızca –bir manşetin yırtılma ya da düğmelerin kopma sesini önemsemeksizin– adamın gömleğini sıyırdı.

Pantolonunun fermuarını indirirken adamın ona yardım etmesine, büyük ve bronz ellerinin kendi ince ve solgun parmaklarının arasına geçirmesine bayıldı. O yanındayken hep

hissettiği şey buydu ve bu zamana dek hiçbir erkeğin yanında bu kadar kadınsı ve şehvetli olma izni tanımamıştı kendine.

Elbette bu gece bile kendine bu izinleri tam olarak *verecek değildi*. Smith basiteçe tanıştıkları ilk andan beri ondan yalnızca bu şehveti *talep* etmişti.

Valentina önüne gelenle yatıp kalkan bir kadın olmasa da son on yıldır bir rahibe gibi de takılmamıştı. Buna rağmen Smith'le birlikteyken hayatında ilk kez sevişiyormuş gibi hissediyordu. Birlikte olmak için yanıp tutuşan bir kadınla erkeğin çok daha ötesindeydiler. Bir mucizeyi yaşıyorlardı sanki.

Adam gömleğini yere fırlatıp pantolonunu tekmeleyerek üzerinden çıkarırken ve komodinin çekmecesinden kondom alırken, *ya da, en azından bu adam bir mucize*, diye düşündü Valentina.

Çünkü hayatı boyunca hiç böylesine yakışıklı bir erkeği görmemişti.

Yüzünün yakından kusursuz olduğunu biliyordu, ancak bronz teninin her bir noktası, geniş omuzları, kollarıyla karınını saran kasları, güçlü kalçası ve uyluğu...

"Şu an *seni* takdir etmem için bir dakikaya ihtiyacım var," dedi Valentina, adam yeniden üzerine uzanmak için dönerken.

İhtiyaç ve heyecandan titreyerek bir elini kaldırıp parmağının ucunu usulca karın kasları üzerinde gezdirdi. Tenini öpmek için başını eğdiğinde parmağının izini bu kez dudakları ve diliyle sürdü.

"İki dakika da olabilir," diye fısıldadı karın kaslarının gerildiğini hissederken.

“Ne kadar istersen.”

Sesi boğuk ve tutku doluydu, Valentina ona bunu yapanın kendisi olmasına bayıldı. Fiziksel anlamda onun dengi olmadığını biliyordu –kimse onun dengi olamazdı – ama yine de onun tutkusuna, ihtiyacına, öpücüklerine uyum sağlayabiliyordu.

Ne var ki onu daha derinden arzu ediyordu, bu öyle derin bir arzuydu ki bedeninden aşağı kayarken elleri titredi, ta ki artık zaman kaybedemeyeceğine karar verip erkekliğini gözler önüne serene dek *boxer*’ını bel kısmından aşağı çekene kadar. *Tanrım*, Smith bir an sonra kondomu takıp yeniden üzerine uzandı ve ellerini tutarak kafasının iki yanında sabitledi.

Kımıldamadı, içine girmedi, onu yeniden öpmeyi bile. Bunun yerine, sanki yeterince dikkatle ve sabırla beklerse orada bir cevap bulabilirmiş gibi sadece gözlerinin içine baktı.

“*Valentina.*”

Adını böylesine derin bir açıklıkla dile getirme biçimiyle Valentina parmaklarını onunkilere sıkıca kenetledi ve dudaklarını amansız, yıkıcı bir öpücükle bir araya getirebilmek için başını kaldırdı. Her ikisi de ısıyor, emiyor, birbirinden ihtiyaç duyduğu kadarını alırken aynı ölçüde veriyordu.

Sonunda teninin sıcaklığını, göğsüne dökülen siyah saçlarını, üzerinde kıpırdanan kaslarını hissederek, tanıştıkları günden beri hayalini kurduğu tüm o gizli fantezilerin gerçekleştiğini bilerek şaşkına dönmeden edemedi.

Ve, ah, bedenini ona sunduğunda ve adam *nihayet* içine girdiğinde kendini hiçbir zaman böylesine canlı hissetmediğini fark etti. Kasları kalın erkekliğini sararken aldığı zevk

öylesine yoğundu ki gözleri kırpışarak kapandı ve kalçası istemsizce onu daha da derinlerine çekmek için yükseldi.

Artık tamamen birleşmişlerdi, adam ismini yeniden söylerken Valentina onun kalp atışlarını içinde hissedebiliyordu ve bu neredeyse parçalara ayrılması için yeterliydi. Ama doyum anına ne kadar yaklaştığına dair en ufak bir ses dahi çıkaramazdı, özellikle de adam, o bacaklarını beline dolamışken onu tutkudan çılgına çevirmeye devam edip böylesine tatlı ve nazıkçe öperken.

Bir an sonra adam dudaklarını kadınıninkilerden çektiğinde, Valentina'nın içindeki her şey onun uzaklaşmasıyla isyan etti.

Haftalardır ona hislerini yansıtmamıştı. Bu herkesten, özellikle de kendinden saklamaya çalıştığı bir sır olmuştu.

Ve bu gece, özenle sakladığı sırrı, tutkunun rakibi bile olamazdı.

Valentina ellerini onun saçlarının arasına geçirdi ve kafasını çekerek yeniden dudaklarından öptü. Artık ona yalnızca bir geceliğine kendisini sunmuyor, aynı zamanda aldığı her şeyi ondan talep ediyordu. Buna benzer bir şey daha önce hiç başına gelmemişti. Hiç bu kadar açgözlü ve doyumsuz davranmamıştı.

Mükemmel bir uyumla birlikte hareket ediyorlardı, uylukları birbirine çarpıyor, Valentina'nın bedeni her bir güçlü darbe için yalvarıyordu. Kontrolsüzce birbirlerine sahip olurlarken günahkârca tatlı olan sevişmeleri, muhteşem bir ahlaksızlığa dönüşüyordu.

Valentina bu zamana dek kendini hiç bu kadar iyi, bu kadar halsiz, bu kadar tatmin olmuş hissetmemişti, halbuki Smith'in ağır bedeni onu yatağa yapıştırmış, örtüler de bel oyduğunda toplanmıştı.

"Örtüleri mahvettik," diye mırıldandı Valentina adamın boynuna doğru, kulak memesinin alt kısmındaki tuzlu teni ni yalayarak.

"Güzel."

Valentina ne onun sesine yansıyan tatminkâr tınıyı ne de –kendi doygun bedenini yeniden hayata döndüren– konuşurken göğsünün yükselip alçalmasını görmezden gelebildi.

Gece sona erene dek emin ellerde olduğunu bilerek ve bir an bile kaybetmek istemeyerek, "Tatlı için artık hazırım," dedi.

Smith başını kaldırıp ona gülümsedi. "Tatlı kısmını geçtiğimizi sanıyordum."

Adamı dudaklarından öptü ve öpücüğüyle kendinden geçerken buna bayıldı. "Hayır, yalnızca *cupcake*'ler için iştahımızı açtığımızdan emin olduk."

Vanessa adamın kahkahasının tınısına, onu hoşnut edebilmiş olmaya çok sevinmişti. Çünkü, ah, adam kendisini nasıl da memnun etmişti. Tekrar tekrar, her dokunuşla, her öpücükle, içine her girip çıkışla.

"*Cupcake*'ler burada," diye hatırlattı ona, adam çıplak olarak odanın karşı tarafındaki dolaba giderken. Smith bir çekmeceyi açıp içinden bir şey çıkardı.

Saniyeler önce deneyimlediği tatminkâr anlardaki gibi Valentina'nın kalbi Smith'in ne planladığını merak ederken hızla çarpmaya başladı. Özellikle de adam, "Kapa gözlerini," dediğinde.

"Neden?"

Ona bakarak sıırttı. "Güven bana, hoşuna gidecek."

Güven bana, sözünü bu kadar rahat dile getirmesiyle Valentina boğazı düğümlenerek yatakta yerinden doğruldu. Bir erkeğe bedenini sunması güvenebilmesinden çok daha kolaydı.

Fakat gözlerinin içine bakınca adamın temkinli bir ifadeyle kendisini izlediğini gördü ve ona güvenebileceğini şaşırarak –aslında tam anlamıyla şok olarak– fark etti. En azından hiçbir şeyin ve hiç kimsenin aralarına girmeyeceğinden kesinlikle emin olabileceği bu tek gecede.

Derin bir nefes alarak gözlerini yumdu ve bir an sonra gözlerinin etrafına yumuşak bir şeyin sarıldığını hissetti. Ona neden gözlerini bağladığını sormadan şekerle çikolatanın kokusunu aldı.

"Isır."

Dudaklarına usulca değen keki ısırdı ve tat alıcıları anında canlanıp devreye girdi. "Mmmm." Üstdudağının köşesine bulaştığını hissettiği kremayı yalayacakken Smith onun yerine bu işi halletti.

"Leziz."

Çikolatalı keki yeniden dudaklarına yaklaştırdırca Valentina bir ısırık daha aldı. Tatlıdan hiç bu kadar leziz bir tat almamıştı, Smith'in dudaklarını yeniden dudaklarında his-

setmeyi beklerken önce bir göğsünün ucuna, sonra diğerine soğuk bir şeyin temas ettiğini hissedince şaşırdı.

“Cupcake’lerin içinde bu dolgudan olduğunu biliyor muydun?”

Onun yapmak üzere olduğu şeyin beklentisiyle kendinden öyle bir geçmişti ki zorlukla *hayır* diyebilirdi.

“Ne olduğunu söyleyemem. Bana yardım edebilirsin belki?”

“Smith. Lütfen.”

Yeniden yalvarmasına sebep oluyordu, ama Valentina bunu umursamadı, özellikle de tenine değen sıcak nefesini, ardından dilinin hassas göğüs ucunu iştahla yaladığını hissedince. Adam şehvetle, iştahla diğer göğüs ucuna geçtiğindeyse onun omuzlarına sıkıca tutundu.

Smith zerre kalmayınca kadar göğüs ucunu yalayıp sonra yeniden onun dudaklarını esir aldı. Valentina’nın nefesi kesilirken, “Söyle,” dedi. “Tadı neye benziyor?”

Aşk.

Tadı aşk gibiydi.

Bu yasak üç harfli kelime, birdenbire tam iki kez kafasında belirince adamın kollarının arasında gerilmeye başladı.

Aniden gerildiğini hisseden Smith onun gözlerine bağladığı kravatı çıkardı ve ellerini usulca kollarında gezdirdi. “Bu gece istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağıma dair sana söz verdim,” dedi sakinleştirici bir ses tonuyla. “Gözlerini bağladığım için mi gerildin?”

Sebep *elbette* bu değildi. Valentina bunun her anından keyif almıştı.

Ona uzanıp kollarını boynuna doladı. “Yanlış bir şey yapmadın.”

Gerçekten yapmamıştı. Sabah olduğunda kendini yeniden korumak için çılgınca mücadele vermesi gerekecek kişi kendisiydi. An itibarıyla düştüğü durumdan memnun olması gerekiyordu. *Bu* bedenini ona verirken kalbini korumaya ihtiyaç duyduğunun kusursuz bir hatırlatıcısıydı.

Birkaç saniye önceki oyuna yeniden geri dönmeye çalışarak, “Sadece kendimi yapış yapış hissediyorum,” dedi.

Smith tuhaf tavrının cevabını bulduğuna inanana dek ona uzun uzun baktı, sonra onu kollarının arasına alıp banyoya götürdü.

Suyu açarken elleri teninde, dudakları boynunun omzuyla buluştuğu kıvrımda geziniyordu. Valentina ona doğru kıvrıldı, küvetin dibinde neredeyse kırk santim kadar su birikmişken, “Sana yeniden ihtiyacım var, Valentina,” dedi Smith.

“Evet,” dedi Valentina onunla birlikte sığ suya doğru inerken. “Yeniden.”

Adam bir şekilde bulduğu kondomu, kadını üzerine çekip tam içine girecekken takmayı başardı. Valentina ikinci seferin muhteşem olacağını düşünmüşse de ilk seferki kadar özel olacağını aklından bile geçirmemişti.

Smith onu derinlerine çekip ona yeniden hararetle sahip olmaya başlayınca Valentina ona sıkıca tutunmak zorunda kaldı. Büyük elleriyle kalçasını sıkıca kavrayıp dişleri ve dudaklarıyla göğüslerine sataşırken, Valentina sevişmelerinin asla sıradan ya da basit bir şeye dönüşmeyeceğini biliyordu.

Bir gece değil de yıllarca birlikte olsalar bile.

Kısa süre sonra, ikisi de yıkanıp kurulandığında ve Valentina kendini daha önce hiç olmadığı kadar bitap düşmüş hissederken, Smith onu karmakarışık olmuş örtülerin üzerine bırakıp usulca yanına çekti.

Valentina bir yatağı biriyle paylaştığında –çocukluk döneminde Tatiana kâbus görüp onun yanına geldiği gecelerde bile– asla iyi uyuyamazdı. Ve bu geceyle ilgili aldığı karara, onunla birlikte uyumak dahil değildi. Yalnızca seks olacaktı.

Fakat Smith'in güçlü, sıcacık kolları bedenini sararken ve ellerinden biri kalbinin üzerinde dururken, uykunun belirsizliğine ya da Smith'le bu şekilde olmanın yarattığı çekime kapılmadan edemedi.

On Beşinci Bölüm

Valentina ertesi sabah uyanık olmaktan ziyade uykulu bir şekilde yanındaki sıcak bedene sokulup zevkle iç çekti. Saçını okşayan eli ve kapalı gözlerine öpücükler konduran dudakları hissedene kadar da tam anlamıyla uyanmadı.

Tanrım, diye düşündü Smith'inkine yaşlı bedeninin gerilmemesi için mücadele ederken, ne yapmıştı böyle?

Hayır, onunla seviştiğini unutmamıştı. Bu kararı zihni açık bir şekilde vermişti ve buna pişman değildi, hayatının en tatlı, en şehvet dolu anlarından pişman olması mümkün değildi. Fakat sabah ışığı adamın iki katlı evinin yatak odası penceresinden içeri süzülürken önemli bir kuralı ihlal ettiği için pişmandı: Gece onunla uyumuştı.

O hormonları ve arzuları olan, etten kemikten bir kadındı. Tek gecelik ateşli cinsellik kesinlikle sorun değildi. Hatta Smith'le sevişmenin nasıl bir şey olacağını merak ederek enerji ve zaman harcamasını engelleyecek, dahası dikkatini normal hayatına çevirmesi anlamına gelecekse bunu harika bile bulabilirdi.

Fakat onun yatağında uyanmak, kahvaltı etmek, günün en savunmasız anını onunla paylaşmak... İşte bu kesinlikle bir sorundu.

Bir şekilde beraber geçirdikleri geceyi büyütmeden adamın yatağından ve evinden çıkmak için bir yol bulmalıydı.

Ancak Smith kaşlarını, yanaklarını, burnunun ucunu, ardından çenesini hafifçe öperken istediği son şey yataktan çıkmaktı. Hızlı ve ateşli bir şekilde onu tekrar arzulamasıyla ellerini yumuşak saçlarının arasına geçirip dudaklarını gerçekten ihtiyaç duyduğu yerlerden birine götürmeyi öylesine istedi ki...

Bu adam için çoktan o kadar çok kuralı ihlal etmişti ki... Daha fazlasını ihlal edecek kadar güçlü olamayabileceğini biliyordu. Buna karşın ona sırtını dönmek yerine kollarının arasına daha da sokuldu ve sessizce daha fazlası için yalvarırken bacağına usulca onunkine sürttü.

Ve tam o an bir cepte telefonunun yüksek sesi onun bu şehvet sisinden sıyrılmasına sebep oldu.

Gözleri aniden açıldı, elleri Smith'in göğsündeydi. "Telefonun..."

"Çalmaya devam edebilir."

Fakat böylesi derin bir şehvet sisine rağmen kız kardeşi sayesinde kontrolünü yeniden kazanacak kadar deneyimliydi. Unutmak üzere olduğu gerçeğe sarsıldı. Belli ki Smith'le sevişmek aklını ciddi ölçüde bulandırmıştı.

"Bu sabah Tatiana'yla birlikte *Entertainment* dergisine telefon röportajı verecektiniz."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Valentina'nın ceptele-

fonu kız kardeşinin aradığını belli eden zil sesiyle çalmaya başladı. Tatiana geceyi Los Angeles'ta gelecek vaat eden genç aktrisler için düzenlenen bir organizasyonda geçirmişti, bu yüzden Smith'in dün geceyi Valentina'yla yatakta harcadığını bilmek bir yana şu an onun yanında olduğunu dahi tahmin edemezdi. Yine de telefonunu açmadığı için Smith'e ulaşabilmek için ablasından yardım istemesi mantıklıydı.

Smith telefonunun çalmasını umursamamış olabilirdi, fakat Valentina bunu yapamazdı. Özellikle de arayan kız kardeşi. Smith'in altından kayarak çıktı ve odanın karşı tarafındaki çantasına doğru koşarken çıplaklığı yüzünden utanmamaya çalıştı.

"Hey, T." Lütfen, diye içinden yakardı, ne olur yalan söylemek zorunda kalacağım sorular sormasın.

Smith aç gözlerle onu izlemeye devam ederken örtülerin altına sığınmaktan başka bir seçeneği yoktu.

"Entertainment dergisinden Beth beklemede," dedi kız kardeşi. "Smith'in ne zaman konuşmaya dahil olacağını söylüyor. Dün akşam Alcatraz'dayken röportajın iptali hakkında bir şey söyledi mi sana?"

"Hayır, röportajı yapamayacağına dair bir şey söylemedi. Belki de yalnızca biraz geç kalmıştır. Seni röportaja katılmadığı için kızgın bir gazeteciyle tuhaf bir duruma sokmak istemeyeceğinden eminim."

Ne var ki Smith uzanıp telefonunu almak yerine, bir kolunu Valentina'nın beline sardı ve onu kendine –son derece sert, son derece uyarılmış çıplak bedenine– doğru çekerek dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu.

Şaşkınlıkla nefesi kesilince, “Val?” diye sordu kız kardeşi. “Her şey yolunda mı?”

Şimdiye kadar hayatında ilk kez telefonu kız kardeşinin suratına kapamadan önce, “Ona ulaşabilir miyim, hemen bakacağım,” dedi Valentina.

Arzunun yerini hızla alan hüsrana hücumundan memnun olarak Smith’i haşlamak üzereydi ki adam komodinin üzerinde duran telefonunu alıp bir numara tuşladı.

“Beth, seni bu kadar geç aradığım için özür dilerim.”

Fakat röportaja odaklanmak için Valentina’nın gitmesine izin vermek yerine onu yine kendine çekip kollarını sıkıca beline doladı ve bacaklarından birini kadınıninkinin üstüne attı.

“Oğlun nasıl? Hâlâ futbol sahasını yakıp kavuruyor mu?”

Kadının neşeli yanıtını duyacak kadar yakında olan Valentina ses çıkarmamaya çalıştı. Tanrı korusun, Beth ya da kız kardeşi Smith’in yatakta bir kadınla beraber olduğunu anlayabilirdi.

Kendisiyle birlikte.

Tabii Smith eli yavaşça kaburgalarından beline, ardından kalçasının kayarken onun sessiz kalmasını kolaylaştırmıyordu. Valentina dokunuşundan duyduğu hazzı seslendirmek için çaba sarf ederek titredi. Özellikle de kendini tamamen özgür bırakabildiği bir gecenin ardından.

Kendini özgür bırakmaktan başka bir şans yokken.

Bunun yalnızca tüm kuralların –tüm endişelerin– saf dışı bırakıldığı çok özel bir geceye özgü olduğunu düşünmüştü. Ancak bu kez, dokunuşunun hoşluğu bile adamın kim olduğunu unutmaması için yeterli değildi.

Smith Sullivan.

Film yıldızı.

Bunu nasıl unutabilmişti?

Nedenleri ve niçinleri tartmaya geri dönmenin bu aşamada pek bir önemi yoktu. Önemli olan Valentina'nın bu gerçeği unutmasıydı. Ve daha da önemlisi bunu asla ama asla tekrar unutmaması gerekiyordu.

En azından sette. Onu sürekli yapımcı, yönetmen ve başrol oyuncusu olarak izlerken. Bununla birlikte ailesinin yanında, Alcatraz'da, yatında ve kesinlikle Valentina yatağındaiken Smith harikulade bir adamdı.

Tanıdığı en şehvet dolu, en ısrarcı adam olduğundan bahsetmiyordu bile.

Ancak ona saatler gibi gelen, Smith'in kız kardeşi ve gazeteciyle sohbet ettiği uzun dakikalar boyunca kendine bahsettiği tüm o katı uyarılarla hatırlatmalara rağmen Valentina'nın bedeni ısınmaya devam ediyordu. Smith göğüslerine ya da bacaklarının arasına dokunmaya kalkışmıyordu ama bu daha beter bir etki yaratıyor ve dokunmadığı her yer arzuyla sızlarken Valentina röportajın bir an önce bitmesi için dua ediyordu.

Yüreğinin derinliklerinde ise röportajın asla sona ermesini istemediğini biliyordu. Özellikle de röportajın bitmesi, sonunda Smith'in kollarından ayrılması anlamına gelecekse.

Smith ellerini çaresizce dokunuşuna ihtiyaç duyan kısımlar hariç bedeninin –neredeyse– her köşesinde gezdirdikten sonra telefonu kapadı ve yeniden *tamamen* ona odaklandı.

“Kusura bakma. Şimdi...” dedi parmak uçlarını kolunun iç

kısmına değdirip Valentina'nın tüylerinin diken diken olmasına yol açarak. "Nerede kalmıştk?"

Valentina derin, fazlaca titrek bir nefes aldı. "Ben gidiyordum."

Çoğu erkek tek gecelik ilişkilerinden hızla kurtulmaktan fazlasıyla mutlu olurdu. Hatta dünya üzerindeki çoğu erkek takıldığı kadına çıkarken kapıyı fazla sert kapatmamasını bile söylerdi. Ve dünya üzerindeki çoğu kadın burada daha fazla kalmak için şu an Smith'e yalvarıyor olurdu.

Aklından çıkarmak için çaba gösterdiği o birbirlerine bu kadar iyi uyum sağlama nedenleri belki de buydu, çünkü ikisi de olması gerektiği şekilde davranmıyordu.

Adamın eli artık teninde gezinmiyordu. Ancak tenini ürperten alçak bir sesle, "Gitmeni istemiyorum," demesi bile Valentina'nın bedeninde aynı sıcak dalgaların kabarması için yeterliydi.

"Dün akşam anlaştığımız şeyi biliyorsun," diyerek ona hatırlattı.

"Biliyorum," dedi Smith. "Ama o öncedendi."

Önceden kelimesi ve arada yaşanan dudaklarını, ellerini, bedenine baskı yapan o vücudu içeren anlardan *sonrasını* düşününce, kendi akılsızlığını kabullenerek sessizliğe gömüldü.

Ondan tek bir gecede aldıklarını, her zerresinden kazıyıp bünyesinden atabileceğini gerçekten düşünmüş müydü? Ve öpücüklerinin, tenini ısıtan ellerinin, bedenine kusursuzca baskı yapan bedeninin kapana benzer bir şey olacağını aklından hiç geçirmemiş miydi?

Asla ama asla kurtulmak istemeyeceği bir kapan.

Sette birlikte geçirdikleri zamanla Alcatraz'daki kayalıkta yedikleri akşam yemeği arasında bir şekilde arkadaş oldukları gerçeğini inkâr edemezdi. Ve, ah, Smith'in sevgilisi olmak gerçekten olağanüstü bir şeydi.

Fakat bedenini ona sunmak, onunla gülmek, onunla arkadaşlık kurmak başkaydı, kalbini ona vermek bambaşka.

Çünkü onunla birlikte olmaktan keyif alsa da, adam şimdiye dek harika biri izlenimi sunmuş olsa da *sonsuz* dek keşmesinin hiçbir anlam ifade etmediği bir mesleğe sahipti. Valentina'nın annesi birçok kez *sonsuz* dek yalanına inanmak istemişti. Fakat gerçekten gerçekleşmesi için bir permasına inanmak hiçbir zaman yeterli gelmemişti.

Daha da kötüsü, yıldızlarının özel hayatlarına doyamayan bir hayran kitlesi için çalışan fotoğrafçılar ve kameramanlar tarafından tüm bunlar kayda alınacaktı.

"Dün gece inanılmazdı." Öyle değilmiş gibi davranması mümkün değildi. "Ama bu yine de senin kim olduğunu değiştirmez. Ya da benim kim olduğumu." Ne var ki bu gerekçe adamı geri çekilmesi konusunda ikna etmeyince onun yanında kalmayı ne kadar çok istediğini düşünüp hüsrana kapılarak sözlerini sürdürdü. "Röportajın sırasında gitmeme izin vermen gerekirdi. Beni burada tutman adil değil."

Smith, ellerini başının üstünde duracak şekilde tutarak onu öyle hızlı sırtüstü çevirdi ki Valentina'nın nefesi kesildi.

"Adil mi? Bunun adil olduğunu mu düşünüyorsun?" Onu sertçe öpmeden önce bakışları dün gece olduğu gibi daha

da karardı. “Mesleğim yüzünden benimle hiçbir şey yapmak istemeyen bir kadına tutulmamın adil olduğunu mu düşünüyorsun?”

Dudaklarını yeniden ele geçirmeden önce altdudağını hafifçe ısırınca Valentina ona zevk ve acı karışımı bir ifadeyle karşılık verdi. Adam boşta kalan eliyle onun göğsünü kavradığında, zihninin gerilerinde kontrolünü kaybedip hüsrânını yansıtan bir adamdan korkması gerektiğine dair bir fikir belirse de Smith’in dokunuşuna sırtını ona doğru kaldırarak cevap verdi.

Ondan nasıl korkabilirdi ki? Başından beri ona karşı o kadar nazik, o kadar tatlıydı ki... Babasından bahsettiğinde, onu kollarının arasına almıştı. Kız kardeşine değerli bir mücevhermiş gibi davranıyordu. Ve Valentina önceki gece paylaştıkları şeyin ilk öpücükten son zevk solumasına dek yalnızca cinsellikten ibaret olamayacağını da biliyordu.

Dili adamınınkinin sataşmasına karşılık verirken, Smith elini aşağıya, karnının altına, sonra daha da aşağılara indirdi, dudaklarını dudaklarından ayırıp ona içtenlikle, çaresizce, arzuyla uzun uzun baktı.

“Hayatımın filmini çekerken ve lanet olası başka tek bir şey düşünmemem gerekirken seni bir an olsun aklımdan çıkaramamam adil mi?”

Ellerini başının üzerinde bu kadar sıkı tutmuyor olsaydı Valentina onu rahatlatmak için yüzüne uzanabilirdi. Bunun yerine, tek yapabildiği başını sağa sola sallamak oldu.

“Hayır.” Şaşırtıcı bir güzelliği olan yüzünde beliren hassas

ifadeyi görünce ve bunun içine işlemesiyle zorlukla soludu. “Adil değil.”

İşleri onun için daha adil bir hale getiremez, istediği şeyi ona veremez, ona kim olduğunun ya da hayatının ve kariyerinin karmaşıklığının önemli olmadığı bir gelecek sözü dile getiremezdi.

Ona verebileceği tek şey zevkti, bir kez daha.

Smith ondan çok daha iri, çok daha güçlüydü, fakat tutku –ve uyandıktan sonra ayrılmak isteyerek onu incittiği gerçeği– Valentina’ya onu sırtüstü yatırıp bacaklarını iki yana açarak üzerine oturma gücü verdi. Adam hâlâ onu bileklerinden kavıyordu, ama Valentina’nın avuçları şu an onun göğsünün, hızla çarpan kalbinin üzerindeydi.

Uyuluğunu genişçe açarak erkekliğini buldu ve onu içine almadan üzerinde yukarı aşağı hareket etmeye başladı, ta ki ikisi de nefes nefese kalana dek. Bu süreçte Smith onun ellerini kalbinin üzerinde tutup kalçasını sıkıca kavradı ve Valentina’nın zevk uçuşumunun kenarına doğru sürüklenmesine yardım etti. Valentina tepeden tırnağa doyuma ulaşırken onun adını haykırdı ve Smith’in güçlü bedeni altında sabit dururken içinde kabaran tatlı hislerin yükselişiyle sarsıldı.

Valentina sonunda yeryüzüne geri dönene dek Smith’in yanında sırtüstü uzandığını fark etmedi. Bedeni bu beklenmedik rahatlamamanın etkisiyle hâlâ titrerken adamın usulca yanından kalktığını hissetti ve bir çekmecenin açılıp bir kâğıdın yırtılma sesini duyunca vücudu kaskatı kesildi, ama sonra beklenti dolu bir sıcaklıkla kendini yeniden ona açtı.

Smith akıl sağlığını yitirmiş gibi hızla, kabaca Valentina'nın içine girmek üzereydi.

Ne yapıyordu böyle? Ve ona ne yapmak üzereydi?

"Valentina, affet beni."

"Neden?" Haşın öpücükleri yüzünden şişmiş dudaklarından dökülen bu iki kelime kulağa öylesine yumuşak ve seksi geliyordu ki... "Ne yaptın ki?"

Hissettiği hüsrânı –ve nasıl başa çıkacağına dair en ufak bir fikri olmadığı çaresizliğini– sonunda kontrol edemediğinin gerçekten farkında değil miydi?

Bileklerinden birini kaldırdı ve kadının tenindeki kızarıklığa gözlerini kısarak baktı. Bunu telafi etme şansının olup olmadığını bilmiyordu, ama denemeden bilemezdi.

"Seni incittim," dedi uzanıp bileğinin iç kısmındaki hassas teni öperken. "Seni incitmek istememiştim."

Umduğu en son şey kadının elini elinden çekip yanağına götürmesiydi.

"Hayır," dedi Valentina usulca. "Beni incitmedin. Seni inciten benim. Özür dilerim." İki eliyle birden yüzünü kavrayıp dudaklarının köşesine küçük bir öpücük kondurdu. "Bu yüzden uyandığımda gitmeye çalıştım çünkü ikimizin de incinmesini istemiyorum. Ama yine de..." Onu kalbini yerinden çıkaracakmış gibi öptü. "Gitmek istemedim." Dili dudaklarının üzerinde gezindi. "Gitmek istemiyorum." Gözlerinin içine bakabilmek için geri çekildi. "Lütfen, Smith, öp beni."

Alcatraz'da ondan bir öpücük istememek için direnmişti. Buna karşın Smith bu öpücüğü doğrudan isteme biçimine gerçekten bayıldı. Ve sonunda kendisinden istenen bu öpücüğün, kadının incinmediğini söyleme şekli olduğuna inanmak istedi.

Onu düşündüğünden çok daha fazla arzu ederken yüzünü avuçlarının arasına alıp öptü. Doymak bilmez bir iştahla dilleri, dişleri, dudakları tehlikeli ve karanlık bir uyumla birbirine sataştı.

“Al beni,” diye yalvardı Valentina, kendini ona açıp kollarıyla bacaklarını adamın vücuduna dolarken. “Lütfen, Smith,” diye fısıldadı inleyerek, bir yandan Smith teninin tadına bakmak için dudaklarını boynuna doğru indirmiş, kendini bu kadının gerçek olduğuna, neredeyse sınırı geçmesine rağmen kendisini hâlâ isteyebildiğine inandırmaya çalıştı. “Benimle bir kez daha seviş.”

Tanrım, diye düşündü Smith kadını yeniden öperken, dudaklarına asla doyamayacaktı. Sonunda içine girdiği ve Valentina onu daha da derinlerine çekmek için kımıldadığı sırada dudaklarını bir an olsun onunkilerden ayırmadı.

Bir kadınla yatmaktan her zaman keyif almıştı ama Valentina'yla sevişmek zevkin ötesinde bir deneyimdi, öyle ki öpücükler arasında bile onu daha da sert ve derinden alması için yalvarırken, kelimeleri yitip giderken, Smith kendi yakarışlarını zorlukla bastırabiliyordu.

Aklından bile geçirmediği kadar zevk aldığı için değil, onu bedeninin ötesinde baştan çıkarma ihtimali yüzünden.

Kalbini kazanma ihtimali yüzünden.

Kısa süre sonra birlikte uzandılar, alın alına, burun buruna, dudak dudağa. Onunla sonsuza dek böyle kalmak, gitmemesi için ne gerekiyorsa yapmak istiyordu, ama kendi ağırlığıyla canını yakmamak adına yan döndü ve kadını kollarının arasında tutmaya devam ederek tek eliyle nemli saçlarını okşadı.

Ne yazık ki tam o an, “Tatiana’ya bugünü onunla geçireceğime söz verdim,” dedi Valentina. “Set dışında birlikte fazla zaman geçiremiyoruz.”

Bu açıklamayı onu teskin edercesine söylemişti ve Smith kadın onunla çıkmak istemese de hâlâ kendisini önemseddiği için memnundu.

“Aslında,” dedi. “Tatiana havaalanından dönmeden ben bir an önce eve gitsem iyi olacak. Geceyi evde geçirmediğimi anlarsa sebebini merak eder.”

Göğsüne ağır bir yumru oturdu. “Ona bizden bahsetmeyeceksin...”

Valentina adamın kollarının arasından sıyrıldı ve çıplak bedenini kırıksık örtülerle kapatarak yatakta kısmen yerinden doğruldu.

“Hayır,” dedi usulca. “Bahsetmeyeceğim.” Dudaklarını yaladı. “Dün gecedен pişmanlık duymuyorum. Ya da bu sabah yaşananlardan.” Göz göze geldiler, öyle güzeldi ki Smith göğsünün daha da sıkıştığını hissetti. “Ama bunun nereye varacağını sen daha iyi biliyorsun.”

Smith ifadesini sakın tutmaya çalıştı. “Söylesene, Valentina, neyi daha iyi biliyorum?”

Kalçasıyla uyluğunun bir kısmını gözler önüne sererek bağdaş kurup yatakta oturdu. "Sonraki zaferine odaklanacaksın. Her şey sonunda normale dönecek." Sesi her kelimeyle yükseliyordu. "Ve seviştimize göre artık benimle işin bitti!"

Smith onun yataktan kayarak çıkıp banyoya girmesine izin verdi.

Artık ona sahip olduğuna göre, diye düşündü pantolonunu üzerine geçirirken, henüz işleri bitmiş sayılmazdı.

Valentina on dakika sonra tamamen giyinmiş halde, nemli saçları omuzlarına dökülerek, çantası elinde içeri girdiğinde Smith mutfakta iki fincan kahve dolduruyordu.

"Tarçınlı çöreklerden bir tane de olsa yemeden gitme, Valentina."

Pencere kenarına kurulmuş kahvaltı sofrasının ortasında duran tabağa şaşırarak baktı. Tam o an midesi guruldasa da "Neden işleri bu kadar zorlaştırıyorsun?" dedi.

"Zor olmasına gerek yok."

Kalbinin derinliklerinde inandığı şeyi ona göstermek istiyordu. Aşkın zor olmasına gerek yoktu. Annesinin telefonda ona söylediklerini düşündü yeniden: "*Ama bazen, aşksız bir hayat sürmektense âşık olarak yaşamayı arzuladığımızı kendimize itiraf etmemiz daha zordur. Sakın ondan vazgeçme.*"

Bu bilgece sözler kafasının içinde yankılanırken Smith onun çantasını alıp bir kenara bıraktı ve oturması için bir sandalye çekti. Kadın bir an için ona karşı çıkacakmış gibi baksa da çok geçmeden derin bir nefes alarak oturdu.

"Gerçekten adil oynamıyorsun, değil mi?" Tarçınlı bir çörek

alıp ağzına attığında hafifçe zevkle iç çekti. “Bu gerçekten şimdiye dek yediğim en lezzetli çörek. Bol şekerli, bayılırım.”

Smith kendine çörek alırken ona gülümsemeden edemedi. Ve eğilip dudağının köşesinde parıldayan şekeri yalamadan da duramadı. “Ben de öyle.”

Valentina gözlerini kocaman açarak ona dik dik baktı. “Smith.”

Smith ona sırtarak karşılık verdi. “Valentina.”

Kadın gülümsemesini saklamaya çalışarak saçlarının yüzüne düşmesine izin verdi.

Ama Smith bunu fark etti.

Sonunda kahvaltısını tamamladığında tabağını lavaboda yıkayıp kibarca veda etmek üzere adama doğru döndüğünde, Smith onu kollarının arasına çekti.

“Dün gece seni sevmeme izin verdiğin için teşekkür ederim.”

Bir an sonra tatlı dudaklarına sinen şekerle baharat kaktıllarını özümseyerek onu öptü. Kendini geri çekilmek için zorladığında, kadının iri gözlerine yeniden arzu dolu bir ifade yerleştğini, teninin kızardığını gördü. Ve hissettikleriyle zorlu bir mücadele verdiğini.

Artık yirmi birinde değildi ve cinsellik hayatının merkezinde yer almıyordu, her ne kadar muhteşem olursa olsun. Bu da Valentina’yla sevişme nedenini *bildiği* anlamına geliyordu. O bir zafer ya da çözmek için can attığı bir gizem değildi.

Hayır, sadece onu önemsiyordu. Bu zamana dek hayatına giren hiçbir kadını önemsemediği kadar. Çok daha derinden.

Onun doğru kişi olup olmadığını anlamak istemişti.

Ve bu sabah, cevabı bulduğundan emindi.

“Bunu yeniden yapamayız, Smith. İşler çok karışabilir. Şimdi bile, Tatiana dün geceyi nerede geçirdiğini öğrenirse...”

“Senin adına mutlu olur. Ve benim adıma.”

Valentina çenesini kaldırdı. “Evet, biz mutlu olduğumuz sürece bundan memnuniyet duyar. Ta ki taraf seçmek zorunda kalacağı güne dek. Seni insan olarak seviyor Smith, hatta öyle çok seviyor ki kardeşiz ve her zaman birbirimize öncelik veriyoruz diye seninle arkadaşlığına son vermek zorunda kalması onu gerçekten incitir. Bunun onun başına gelmesini istemiyorum ve senin de istemediğini biliyorum.”

“Bir oyuncu olmasaydım, beraber çalışmıyor olsaydık, benimle bir geceden fazla birlikte olmak ister miydin?”

Bu soru üzerine ne kadar şaşırdığını, vereceği cevabı inkâr edemeyeceğini yüzünden okuyabiliyordu. “Evet.”

Ne var ki bir an sonra onun kollarının arasından sıyrılıp çantasıyla kabanını aldı ve kapıya yöneldi. “Ama rol yapma konusunda yetenekli olmadığımın, bu hiçbir şeyi değiştirmez, öyle değil mi?”

Smith günün geri kalanında kadının yüzünü aklından çıkaramadı. Valentina kararlı görünüyordu, her zamanki gibi güçlü ve güzeldi, fakat içten içe bir peri masalının gerçekleştiğine inanmak isteyen tarafını gizlemeyi başaramamıştı.

Smith ona bunun gerçekleştiğini kanıtlamak, *sonsuza kadar mutlu* hikâyelerinin göze çarpan bir Hollywood versiyonundan bile daha tatlı olabileceğini ispatlamak için sabırsızlanıyordu.

On Altıncı Bölüm

Valentina evine henüz varmış, önceki gecenin kıyafetlerini çıkarıp üzerine bir kazakla tayt geçirmişti ki ön kapının çaldığını işitti.

Ailedeki oyuncunun kendisi olmadığını bilmesine ve kız kardeşinin Smith'le Alcatraz'a yaptıklarının arkadaşça bir ziyareten öte bir şey olduğunu düşünmesi için ortada hiçbir sebep olmamasına rağmen Tatiana başını kapıdan uzattığında kendini zorla gülümserken buldu.

"Özür dilerim, Val, uçağım rötar yaptı. Spayı aradım ve onlara biraz geç kalacağımızı söyledim."

Valentina'nın yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. "Harika, sabırsızlanıyorum!"

Kız kardeşi küçük el çantasını bırakmak için yatak odasına geçerken Valentina sanki boynunda ışıklı bir *YALANCI* tabelası asılıymış gibi hissetti. Çünkü henüz doğrudan yalan söylemediyse de olan biteni ondan saklaması bile en az yalan kadar kötüydü.

Bir süre sonra, Tatiana'nın sevimli küçük Mini Cooper'ıyla spaya giderlerken Valentina, "Los Angeles'daki organizasyon nasıl geçti?" diye sordu.

"Güzel." Kız kardeşi gülümsedi. "Smith'le çalışmanın işleri ne kadar değiştireceği hakkında gerçekten fikrim yoktu. Herkes *Yerçekimi* için Smith'in şahsen beni seçmesinin ne kadar büyük bir olay olduğunu söyleyip durdu. Biliyorsun, filmin hem yazarı, hem yönetmeni, hem de yapımcısı. Hiçbiri henüz filmi izlemedi, buna karşın Oscar ödülleri hakkında konuşup durdular."

Valentina, "Bu büyük bir olay," diyerek ona katıldı. "Ve bana tekrar tekrar seninle çalışmaktan ne kadar keyif aldığını söylediğine göre, seni seçmesinden gerçekten memnun olduğunu biliyorum."

Kız kardeşi gülümsedi. "Şöyle bir şey var ki herkesin açıkça ona taptığı düşünülürse, onunla beraber çalışmanın ne kadar kolay olduğunu şahsen bilsem de neredeyse endişelenmeye başlıyorum. Ama bu belki de herkes onun hakkında şey dediği içindir..."

Dudaklarını sıkıca kapamadan önce Tatiana ablasına küçük bir bakış attı.

Valentina soruyu sorarken sesinin alçak ve normal çıkması için çabaladı. "Ne diyorlar ki?"

"Saçma şeyler." Tatiana gözlerini devirdi. "Hollywood tiplerinin başroller hakkında sürekli birbirlerinin yatağına atladıklarını düşündüğünü biliyorsun zaten. Ama onlara benim *yalnızca* arkadaş olduğumuzu söyledim."

Valentina konuşurken ellerini kucağında kenetledi. “Böyle şeylerle başa çıkmak zorunda kalmana üzülüyorum, T, özellikle de sette onca saat çalıştıktan sonra.”

“İkimiz de başrol oyuncularının arasındaki aşk dedikodularının bu işin bir parçası olduğunu biliyoruz,” dedi kız kardeşi hafif bir ses tonuyla. “Bununla başa çıkabiliyorum, çünkü gerçeği biliyorum. Mesele şu ki Smith bir başkasıyla görüşüyorsa, kadının kendisine tamamen sadık davranılmıyormuş gibi hissetmesine üzüldüm, zira durum gerçekten öyle değil.”

Valentina başka bir şeyden bahsetmelerini diledi. Ne olursa. Fakat kız kardeşinin onun bir şeyler söylemesini beklediğini hissedebiliyordu.

Tanrım, olanları Tatiana’ya anlatmayı öyle çok istiyordum ki. Ama ne söyleyebilirdi? Dün gece Smith’le yattım. Ve sabah olduğunda çıldırıp kaçmaya çalıştım. Smith kısmen bana saldırdı ve beni yatağında tuttu... Ve buna bayıldım.

Hayır. Bunu söyleyemezdi. Tatiana’ya, Smith’le beraber olmasıyla ilgili hiçbir şey anlatamazdı. Denklemin her açısından bu büyük bir risk teşkil ederdi. Ve gerçekten, söylenecek ne vardı ki? Yalnızca harika, kusursuz, günah dolu tek bir geceydi, öyle değil mi?

Bir daha *asla ama asla* tekrarlanmasına izin vermeyeceği tek bir gece.

En sonunda cevap verdi: “Sanırım Smith gibi bir aktörle çıkmaya karar veren tüm kadınlar ne olursa olsun ona güvenmek zorundalar, aksi takdirde çıldırırlar.” Tabii medyanın onu sürekli takip etmesi *daha önce* çıldırmasına neden olmazsa.

“Hey,” dedi kız kardeşi aniden. “Neredeyse unutuyordum. Alcatraz nasıldı?”

“Harikulade!” dedi Valentina fazla sevinçli bir ses tonuyla. Ve ardından, kız kardeşi o akşamki eşlikçisi hakkında tek bir soru soramadan, rehberleri Sam’den öğrendiği Alcatraz tarihini tekrar etmeye başladı.

“Tatiana, bizi davet ettiğin için çok teşekkürler!”

Valentina adını spa kaydına yazıyordu ki döndü ve film için heykelleri temin eden, aynı zamanda Smith’in kardeşlerinden biriyle nişanlı olan Vicki Bennett’in şaşırtıcı şekilde birbirine benzeyen, ancak biri epey hamile olan iki kadınla birlikte içeri girdiğini gördü. Yalnızca bu da değil, ikizler aynı zamanda dikkat çekici bir biçimde *birini* daha andırıyorlardı...

“Selam, ben Lori Sullivan.” Hamile olmayan, zarifçe yürüyen ailedeki dansçı ikiz, Valentina’nın elini sıktı. “Bu da kız kardeşim, Sophie.”

Valentina telaşını belli etmemeye çalıştı. Önceki akşam olanları kız kardeşinden saklamak zorunda olması yeterince kötüydü zaten. Fakat yakında kardeşinin eşi olacak Vicki dahil Smith’in iki kız kardeşi daha vardı.

“Sizinle tanıştığım memnun oldum ve seni yeniden gördüğüme sevindim, Vicki.” Valentina’nın kadının gerçekten güzel heykellerine bayıldığı o tanıştıkları ilk gün beraber pek zaman geçirememişlerdi.

Tam yirmi dört saat önce olsa, Valentina, Smith’in aile-

siyle tanışma fırsatına bayılabilirdi. Ancak artık tüm gün boyunca ters bir şey söyleyip Smith'le kimsenin tahmin edemeyeceği kadar yakınlaştıklarını yanlışlıkla ağzından kaçırma konusunda endişelenecekti.

"Hadi," dedi Lori. "Önce mineral banyolarına girelim. Soph, bebekleri kaynatmamak için sen yalnızca ayaklarını sokabilirsin."

Sophie gözlerini devirerek Valentina'ya baktı. "Çok tatlı, değil mi?"

Valentina gülümsedi, kız kardeşlerin birbirine ne kadar yakın olduklarını gayet iyi görebiliyordu. Smith'in ailesini bu kadar sevmesine şaşmamalıydı. Şüphesiz her ailede olduğu gibi kendi içlerinde de anlaşmazlıklar yaşanıyor, fakat bunun haricinde aralarındaki bariz sevgi dikkat çekiciydi.

Mayolarını giyip sıcak suya alışmak üzerelerdi ki estetik uzmanlarından birinin Tatiana'yı yüz bakımına almak için gelmesiyle Valentina Sullivanlarla yalnız kaldı. Hepsı gerçekten hoş insanlara benziyordu ama yine de Valentina sinirlerini yatıştırmakta sorun yaşıyordu. Gerçi ona Smith'i sormaları için bir sebepleri, Valentina'nın onun yatağından saatler önce ayrıldığından şüphelenmelerine imkân dahi yoktu.

O yatakta Smith'in ona yaptıklarını –ve onun Smith'e yaptıklarını– düşünmek bile suyun sağladığından daha da sıcak hissetmesine yol açıyordu.

Valentina önceki gece Smith'e kız kardeşlerini sorduğu için memnundu çünkü artık söyleyecek bir şeyi vardı. "Ağabeyin harika bir koreograf ve dansçı olduğunu söyledi Lori.

Çalışmalarını görmeyi gerçekten çok isterdim.” Sophie’ye döndü. “Ayrıca filmlerdeki karakterler üzerine araştırmalarını senin yardımın olmadan yapamadığını da söyledi. Yerel kütüphaneye uğramak istiyordum ama set son zamanlarda çok yoğun. Saatlerimi kitaplarla geçirmekten daha fazla sevdiğim hiçbir şey yok.”

“Doğum öncesi bazı şeyleri hazırlamak için henüz doğum iznine ayrıldım,” dedi Sophie nazik bir ses tonuyla, iki eli de karnındaydı. “Ama bir gün sırf eğlencesine seninle beraber oraya uğrayabilirim, tabii işten biraz zaman ayırabilirsen.”

Valentina birden düşünmeden edemedi. Ailesi onu bu kadar kolayca içlerine çekerken kendini Smith’ten uzak tutmayı nasıl başaracaktı? Lori’yi dans ederken görmeyi, Sophie’yle kütüphanede bir akşamüstü geçirmeyi gerçekten istiyordu.

“Smith’in filminde çalışmak keyifli mi?” diye sordu Vicki.

Valentina kadının sorusunun ardında başka bir şey olup olmadığını, sete heykelleri bırakmaya geldiğinde Smith’le arasındaki kıvılcımları mı fark ettiği konusunda meraklandı. Fakat suratından okuyabildiği kadarıyla, paranoyakça davranışının farkındaydı.

Ve en iyi özelliği bu değildi, orası kesin.

“Tatiana da ben de çok memnunuz. Herkes gerçekten sıkı çalışıyor, fakat aynı zamanda sakin olmayı başarıyorlar. Geçmişte çalıştığı birçok filmde durum her zaman böyle olmamıştı.”

“Smith harikadır,” dedi Lori sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Valentina istemsizce hafifçe iç çekerek, *aslında gerçek-ten de öyle*, diye düşündü.

Smith kolay iletişim kurulan, arkadaş canlısı ve her şeyi kontrolü altında tutan biriydi, öyle ki tüm bu özellikleri herkese doğrudan güven veriyordu. Ve diğer aktörlerden çok daha iyi olduğundan bahsetmeye bile gerek yoktu.

“Smith ve ben son bekârlarız,” dedi Lori ona. “Ailemizdeki diğer herkes...” Başıyla Vicki ve Sophie’yi işaret etti. “Rahatsız edecek kadar mutlu.”

“Bak sen,” dedi Sophie kardeşine. “Evde kalmış amansız tarafın mı ortaya çıkıyor yoksa?”

Lori ikizine su sıçratıp Valentina’ya döndü. “Her zaman etrafının *çiftlerle* çevrili olması nasıl bir şey biliyor musun? Özellikle de sevdiğin adama asla ama asla kavuşamamak hakkındaki şu Taylor Swift şarkısını hiç durmadan söylemek istediğimde.”

Sophie kaşlarını çatı. “Bir saniye. Ben şey sanıyordum...”

Lori hızlıca Valentina’ya soru sorarak ikizinin sözünü kes- ti. “Ya sen? Gezegendeki tüm Sullivanların başına geldiği gibi delice sevdiğin, onsuz yaşayamayacağın kadar âşık ol- duğun biri var mı?”

Valentina o an her şey durmuş gibi hissetti, çeşmeden akan suyun her damlasının düşüşünü görebiliyordu sanki.

Yalan. Nasıl inandırıcı bir yalan söyleyeceğini bulması ge- rekiyordu, lanet olsun.

Bunun yerine ağzından çıkan şey şuydu: “Bana ilgi göste- ren biri var gibi fakat zaten bu işin yürümeyeceğini bildiğim- den onu cesaretlendirmemeye çalışıyorum.”

Valentina ancak söyledikleri birkaç saniye sonra kulaklarında yankılandığında ne dediğini fark etti. Tanrı'ya şükür Tatiana yüz bakımındaydı, yoksa onu sonu gelmeyen soru yağmuruna tutardı. *Kim o adam* gibi... Ve neden ablasının geçen haftalarda San Francisco'daki birinden bahsetmediği gibi.

Ve Valentina'nın *cesaretlendirmemeye çalışıyorum* ifadesi Smith'le tekrar tekrar sevişerek geçirdiği gece ve sabahın ardından kesinlikle üstünde çalışma gerektiriyordu.

"Ooov," dedi Lori suda öne doğru eğilirken gözleri merakla parlayarak. "Hoş biri mi?"

Valentina yüzünün kızarmasına engel olamadı. Ve *hoş* ifadesi Smith'in yoğun bakışlarıyla erkeksi güzelliğine uymasa da "Evet," dedi. Hoştan ziyade *tahrip edecek kadar yakışıklı* demek daha yerinde olurdu.

"Ama..." diyerek açıklamaya başladı.

"Kesinlikle onunla yatıyorsun, değil mi?" diyerek araya girdi Lori.

Sophie kız kardeşine doğru su sıçratırken Valentina'nın gözleri Lori'nin pervasız sorusuyla fal taşı gibi açılmıştı. "Buna cevap vermek zorunda değilsin," dedi Sophie ona.

"Gerçekten zorunda değilsin," dedi Lori sırtarak ve suratını silip alına yapışan saçları geriye iterek. "Çünkü yüzündeki ifadeden *cesaretlendirmemeye çalıştığın* adamla yaptığın seksin harika olduğunu görebiliyorum." Sophie onu yeniden ıslatmak üzereydi ki Lori ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırdı. "Tamam. Duracağım. Söz veriyorum."

Ancak söz vermekte çok geç kalınca Vicki ve Sophie ona

karşı takım olarak su savaşına başladılar. Ardından savaşı dengelemek için Valentina, Lori'ye katıldı. Tatiana yüz bakımından sonra onların yanına döndüğünde dördü de sıırılsıklamdı ve eski dostlar gibi gülüşüyorlardı. Tatiana rahat bir tavırla suya girdi ve kaçırmaksızın bu eğlenceye dahil oldu.

On Yedinci Bölüm

Pazartesi akşamüstü Smith, Valentina'yı setin park alanında arabasına binmek üzereyken yakaladı. "Sana yetiştiğime sevindim." Kadın karşı çıkamadan Lexus'unun yolcu koltuğuna oturdu. "Tatiana, Union Meydanı'na gideceğini söyledi. Bu haftaki tatil partisi için hediye seçerken yardımının gerçekten faydası dokunurdu, tabii biraz boş vaktin varsa."

Tanrım, çok hoş, diye düşündü kadın yüzünü adama çevirdiğinde, yine de ifadesi ona sunduğu bahane sebebiyle endişeliydi. Onun yatağından çıktığı cumartesi sabahından beri aradan epey zaman geçmişti ve Smith en azından ellerini atkuyruğunda gezdirerek bile olsa kendini ona uzanmaktan alıkoymadı.

"Hediye seçmen için sana yardım etmekten mutluluk duyuyorum," dedi ona keyifsiz bir sesle. "Ama sen de ben de bunun..." Onu ve kendini işaret etti. "İyi bir fikir olmadığını biliyoruz." Valentina'nın onun yanında olmaktan etkilendiğine dair tek işaret güzel sesinin hafif puslu çıkmasıydı.

Haklıydı. İkisinin bir arada olması iyi fikir değildi.

Bir arada olmaları *harika* bir fikirdi. Ve Smith, elini onun saçından koluna, ardından ceketinin yumuşak derisine, oradan da ellerine indirdiğinde parmak uçlarında Valentina'nın titremesini hissetmişti ve böylece ne kadar haklı olduğunu anlamıştı. Parmaklarını onun ellerine kenetledi.

"İki gecedir seni çok özledim. Hem de çok."

İki gece de onsuz uyumaktan, bugün sette olduğu gibi elini tutamamaktan nefret etmişti. Sullivanlar sevgi dolu bir aileydi ve Smith hislerini kendine saklamaya alışık değildi. Özellikle de bu kadar güçlü olduklarında.

Valentina iç çekti, fakat neyse ki arzusu ona karşı koyma iradesinden güçlüydü. Bu yüzden onu kapı dışarı etmek yerine elini çekti, kongağı çevirdi ve arabayı çalıştırdı.

Smith deri koltukta arkasına yaslandı, uzun bacakları önünde heybetle uzanıyordu ve yalnızca onunla olmanın keyfini sürüyordu. Kokusu, boynunda nabzının atışı, saklamaya çalışsa da bedeninden yayılan ateş... Bu kadından etkilenmeyen ve ona ilgi duymayan tek bir yanı bile yoktu.

Kısa bir süre sonra park alanından çıkıp beraberce Union Meydanı'nın kalbine doğru yürümeye başladılar. Haftalar önce filmin açılış sahnesinden oldukça farklı görünen meydana etrafına bakarken, ağaçlardaki ve binalardaki Yılbaşı ışıklarını, buz pateni alanında kayanları incelerken Valentina'nın gözleri kocaman açıldı.

"Bir kış harikalar diyarı gibi."

Valentina birbirinin kollarında dönerek buzda kayan çifti

öylesine yoğun bir özlemle izliyordu ki bir grup genç kız onu fark edip yanına doğru koşmasaydı Smith kadını güzel dudaklarından öpme dürtüsüne karşı koyamayabilirdi.

“Aman Tanrım, bu Smith Sullivan!”

Onların çığlıkları hepsi bir anda fotoğraf çekmek ve arkadaşlarına mesaj atmak için aniden cepte telefonlarını çıkaran onlarca insanın dikkatini çekti. Smith kadının kadrajdan çıkmasına şaşırmadı, ancak imza vermek için eline bir kalem aldığında, Valentina’nın tüm hayranlarının onunla tek bir karede olabilmesi için ayarlama yapma şeklini takdir etti. Kız kardeşiyle bu durumu birden fazla kez yaşadığı açıktı ve bir kez daha Smith kendi dünyasının ona tamamen yabancı olmamasından memnundu.

Bir film yıldızıyla çıkmamanın eşsiz baskılarına dayanabilecek biri varsa bunun ta kendisi olabileceğini göremiyor muydu? Smith’e göre bu yalnızca basit bir alışveriş gezisi değil, Valentina kız arkadaşı olmayı kabul etse, bu işte ne kadar başarılı olacaklarına dair harika bir sınavdı.

On dakika sonra, kalabalıktaki herkes tatmin olmuş görünürken Smith, “Hiç Gumps’a gittin mi?” diye sordu.

“Gumps?” derken kadın ona öyle tatlı bir bakış attı ki Smith soğuktan kızarmış yanağını okşamadan edemedi ve bu kızarıklığın aynı zamanda onunla beraber olmaktan kaynaklanmasını diledi.

“Şu tarafta,” dedi Smith sırtarak, neyse ki Valentina da bu gülümsemeye karşılık vermeden edemedi. “Bakalım bir sonraki grup gelene kadar buradan çıkabilecek miyiz.”

“Seninle birlikte şehre gelme planımı tekrar gözden geçirmeliydim,” dedi Valentina onun şöhretinin alışveriş gezilerini yavaşlatması kendi hatasıymış gibi özür diler bir ses tonuyla. “Buna karşın,” dedi dudaklarını büzerek, “tanınmayacağın bir yer olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Genellikle en coşkulu hayranlar şehirlerde oluyor. Birkaç ay önce Kansas’ta küçük bir kasabadaydım, kimse ikinci bir kez dönüp yüzüme bile bakmadı.”

Valentina inanmadığını ima eden bir ses çıkardı. “Hayranlarına karşı çok tatlı davranıyorsun. Umarım Tatiana da kendi hayranlarıyla senin gibi başa çıkar.”

Smith, Valentina’nın ne yaptığını biliyordu, kadın sanki şöhreti hakkında konuşmak ondan uzak durmasına yardımcı olacakmış gibi davranıyordu.

Bir sokak sanatçısı bir silindirin üstünde dengede durarak altı lobut çeviriyordu ve tüm gözler onların değil de cambazın üstündeyken Smith alçak sesle konuştu. “Hafif dozda. Ün böyle olmalı. Geri kalan zamanlarda, setteyken ya da evdeyken, yalnızca diğer herkes gibiyim.”

“Yanılıyorsun,” dedi Valentina, benzer şekilde yalnız onun duyabileceği kadar alçak bir ses tonuyla doğrudan ona bakarak konuşmuştu, ela gözleri arzu kadar pişmanlıkla da doluydu. “Sen asla diğer herkes gibi olamazsın.”

Smith kaldırımdaki birinin adını seslendiğini duyunca Valentina’yı hızlıca dükkâna çekti. Onları karşılayan kat yöneticisi Smith’in liseden eski bir arkadaşıydı ve Gumps’a gelmeyi sevmesinin sebeplerinden biri de Judy ile onun alışveriş de-

neyimini pürüz çıkmadan halledebilmek için elinden geleni esirgemeyen ekibiydi.

Mekânı el yapımı köpek kâseleri ve ucuz Yılbaşı süslemleriyle paylaşan cam heykeller, Çin heykelcikleri ve süslü koltukları incelemek için başını çeviren Valentina'yı izlemekten memnundu.

"Buranın epey bir hikâyesi olmalı."

"Altına hücum edilen o dönemin parası," diye açıkladı Smith. "Gump kardeşlerin şansı nehirlerde yaver gitti ve kazançlarını buna çevirmeye karar verdiler."

"Bu şeylerin hiçbiri bir arada olmamalı, fakat her nasılsa birbirlerine yakışmışlar. Bu dükkânda olmayan bir şey var mı?"

"Hadi öğrenelim."

Giriş katından başlayıp yukarı çıktılar. Valentina'nın oyuncu ve her bir set çalışanı için kusursuz hediye bulmak gibi şaşırtıcı bir yeteneği vardı. Smith ilişkileri kısa süreli olsa da filmlerinde çalıştığı insanları tanıdığı için her zaman övünürdü. Fakat artık Valentina'nın ekibini kendisinden çok daha iyi tanıdığını biliyordu.

Smith'in sabırsızlıkla beklediği kata geldiklerinde hediye paketleri çoktan tezgâhın arkasına yığılmıştı. Beşinci katta müzik daha alçaktı, sergiler daha zarif, renklerle örtüler üzerindeki oldukça pahalı kadın iç çamaşırlarını vurgulamak için daha yumuşaktı.

Daha ağzını açmadan Valentina'nın yüzünün kızarma şekli ona her şeyi söylüyordu. "Birinin mağazanın bu kısmından bir şeye ihtiyaç duyduğunu düşünemiyorum."

Smith bakışlarını onun kızarmış yanaklarına, dolgun dudaklarına ve fazlasıyla parlak gözlerine çevirdi. “Ben düşünebiliyorum.” Ona hafifçe dokunmak için parmaklarını eline uzattı. “Seni ipek ve dantel içinde bir sonraki görüşümde, Valentina, onları üstünden çıkaran tek erkek olmayı diliyorum.”

Smith'in parmaklarının hafif dokunuşu ve seksi sözleriyle Valentina'nın içini saf bir şehvet hissi sardı.

Cuma gecesinin ve cumartesi sabahının hazzını hâlâ teninde hissedebiliyor, tenini ısıran karıncalanmalar ona Smith'in kollarında geçirdiği her anın ne kadar güzel olduğunu hatırlatıyordu. Smith'in tüm bunları yüzünden okuyabildiğini biliyordu, teninin kızarmasını, o yakınındayken şehvetle titreyişini. Bu zamana dek hiçbir erkek kendini bu kadar kadınsı hissetmesine sebep olmamış, kıvrımlarının, yumuşaklığının ve sıcaklığının farkına varmasını sağlayamamıştı.

Ancak dizlerinin bağını çözen yalnızca duyduğu arzu değildi. Öylesi daha kolay olurdu çünkü o zaman *bunu* herhangi birinin Smith Sullivan'a karşı hissedebileceği bir fiziksel çekim olarak görebilirdi.

Hayır, *bu* Smith'in gözlerindeki, ona her zaman nezaketle dokunuşundaki, kalbinin kontrolsüzce atmasına ve kelimelerin kifayetsiz kalmasına neden olan bakışlarındaki tatlı vaatti.

Kalbi daha önce hiç olmadığı kadar hızla çarpmasına ve arkasını dönüp beş katı koşarak inme arzusunu güçlükle bastırmasına rağmen, Valentina kendini bir korkak olarak görmek

istemiyordu. Sırf bu yüzden –kendine lanet ederek– hayatı boyunca girdiği en tuhaf, en harika mağazanın kadın iç giyim bölümünde Smith’in istediğini yapmasına izin verdi.

Dünya üzerinde beraber olabileceği –süper modeller, muazzam güzellikteki yıldızlar dahil– onca kadının arasından *kendisini* seçtiği düşüncesinin tabii ki konuyla alakası yoktu.

Onun yanında kalma isteği pekâlâ da Valentina’nın iç çamaşırlarına düşkünlüğü olabilirdi, zira Smith birbirinden zarif ve hepsi de tam olarak Valentina’nın bedeniyle uyumlu iç çamaşırı setlerini elinde topluyordu.

Bu düşkünlüğü tıpkı sabahları ilk iş şekerli şeylere duyduğu ihtiyacı ve giderek büyüyen, neredeyse çaresizlik boyutuna gelmiş olan yanındaki adama karşı duyduğu zafiyetle karşılaştırılabilirdi mesela.

Neyse ki iradesini tamamen kaybetmesine ve onu bir soyunma kabinine sürüklemesine neden olabilecek şeyler söylemek yerine Smith ona sorular sormaya başladı.

“Küçükken köpeğin var mıydı?”

“Hayır ama kedimiz bir köpek kadar kocamandı ve kapıya gelen herhangi birine karşı bir köpekten bile daha ürkün-
cüydü.”

“Okulda en sevdiğin ders neydi?”

“Fizik.”

“Beni her zaman şaşırtıyor olman hoşuma gidiyor,” dedi adam sırtarak. “Şimdi söyle bana, neden İngilizce, tarih ya da matematik değil de fizik?”

Kendini bir sersem gibi hissederek omzunu silkti. “Yörün-

gelere ya da ivmelere hiçbir anlam veremiyordum, ta ki bir gün durum değişene dek. Sanırım sanki yeterince uğraşırsam ve sıkı çalışmayı bırakmazsam çözemeyeceğim şey yok gibiydi, o derste sınıf birincisi olduğumda kendimi yenilmez gibi hissettim.” Çaresizce onu daha çok tanımak istediğinden soru sorma fırsatını kaçırmadı. “Ya sen?”

“Ben sınıfın karşısına geçip kendimi ahmak konumuna düşürecek her fırsatı değerlendirdim. Oyunculuk, dans, doğaçlama. Koro. Geri kalan zamanlarda futbol sahasında başarılı olmaya ya da basket atmaya çalışıyordum. Ama senin gibi bir kızın fizik laboratuvarında olduğunu bilseydim fizik kesinlikle sıralamamın başına geçerdi.”

Birinin onları görebileceği ya da fotoğraflarını çekebileceği bir mağazanın ortasındaydılar ve Valentina korktuğu halde ve fizik derslerinde öğrendiği her şeye rağmen bu adamın çekimine engel olamıyordu.

Ellerini belinde, dudaklarını dudaklarında hissetmeyi nasıl da istiyordu ve tam olarak bunu yapmak için ona uzanıyordu ki yüksek sesli bir ceptelefonu melodisi ikisine de sette acil bir durum olduğunun haberini verdi.

Smith bir lanet savurarak geri çekilip telefonunu yanıtladı. Telefonu bir dakika sonra kapadığında Valentina daha ilk günden beri sorun çıkaran bir ışık tesisatının aşırı ısınarak setin kısmen elektriğinin kesilmesine neden olduğunu anlamıştı.

“Seni sete bırakayım,” diye teklif etti hemen.

“Kendi alışverişini tamamlamanı istiyorum,” diye karşılık verdi Smith. “Ben taksiye binerim.” O an ona yaklaşmamıştı

ama alçak ses tonu tüylerini diken diken etmeye yetmişti. “Akşamüstünü seninle geçirmekten gerçekten keyif aldım, Valentina. Hatta o kadar hoşuma gitti ki bu akşam seni daha da çok özleyeceğim.”

“Beni özleme Smith, lütfen,” diyerek ona yalvardı çünkü bu adamı incitmekten nefret ediyor, kendisiyle birlikte olmayı arzulaması, gerçekleşmesi imkânsız dileklerini göz ardı etmesini daha da zorlaştırıyordu.

“Bana gelmeni beklediğimi bilsen, daha mutlu olur muydun?”

Beklemek mi? Onu mu?

Ah, *Tanrım*, Valentina buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu, özellikle de adam sözlerine şöyle devam ettiğinde: “Yine de bekleme konusunda iyi olmadığımı belirtmeliyim. Özellikle de kafamın içindeki sesler bana ait olduğunu bildiğim şeyi almamı söylerken.”

Valentina ona cevap veremeden Smith yanından ayrıldı... Yüreği pamuk ipliğine bağlıymış gibi bir zamanlamayla.

Başı dönüyordu ve kendini işe vermek ya da sıcak bir duş almak cezbedici bir seçenektir. Fakat Yılbaşı alışverişini tamamlamak için Gumps’ın geri kalan katlarındaki harikaları görmek için kendine fırsat tanıdı.

Oyuncularla ekibin katılacağı tatil partisinde Smith’e vermek için henüz bir hediye satın almamıştı. Yapboz harika olmaz mıydı? Tezgâhın arkasındaki kadından onu da sarmasını isterken aşk söz konusu olduğunda yerçekiminin yarattığı etkiyi düşünmeden edemedi.

Bir süre sonra eve vardığında ve satın aldığı hediyeleri

açarken bir kez daha şaşkına döndü... Smith'in Gumps çalışanlarına onun alışveriş torbalarından birinin içine koyduğu kat kat harikulade kâğıtlara sarılmış dantelli iç çamaşır takımları tam karşısındaydı.

Valentina ertesi gün kolaylıkla Smith'ten saklanabilirdi. Film için getirilen yeni doğmuş üçüzlerden biriyle sahneleri çekilen Tatiana'nın yanında durabilirdi. Kendini e-postalara gömebilir, hatta işini huzur içinde kiralık evinin dinginliğinde yapmak için bilgisayarını eve bile götürebilirdi.

Fakat lanet olsun ki o bir korkak değildi... Ve Smith'in kendisini *bekleyerek* hayatını rafa kaldırmasına izin veremezdi.

Smith'i küçük sinema odasında, karanlıkta otururken buldu. Dikkati bütünüyle ekrandaydı, öyle ki Valentina içeri girdiğini bile fark etmediğini düşündü, ta ki Smith elini ona uzatana dek. Ve Valentina onun elini düşünmeksizin tutana kadar.

Sessizlik içinde ilk çekim günündeki sahneyi izlediler. Valentina o zamanlar Smith'le birer yabancı olduklarına şaşır-
dı, tabii en azından onu ofisine çekip Tatiana'dan uzak durmasını söylediği zamana dek bu böyleydi.

Onu tanımadığım bir zaman nasıl olabilir, diye düşünürken buldu kendisini.

Her gününde ve asla ama asla unutamayacağı o kusursuz gecede Smith öylesine önemli, öylesine hayati birine dönüşmüştü ki.

Fakat önündeki sahneye dalmasıyla gözlerinin önündeki dramdan başka her şeyi unuttu. Sahne sona erip ekran

karardığında ona, “Hatırladığımdan bile daha iyi. İkiniz bir arada kusursuzsunuz,” demeden duramadı.

“Karakterlerimiz bir arada kusursuz. Ama onlar gerçek değil,” diye hatırlattı Smith loş odada sandalyesini onun yakınına doğru çekerek. “Sen. Ben. Gerçek olan biziz, Valentina. Beni daha ne kadar bekleteceksin?”

Sevişmelerinin üzerinden yalnızca üç gün geçmişti. Ve Valentina onun aradan geçen yetmiş iki saatte niçin bu kadar hüsrana uğradığını biliyordu.

Teninin her santimi onun dokunuşuna muhtaçtı. Sabahları Smith’in kollarında güvende ve sıcakta olduğu bir rüyadan uyandığında, adamın aslında orada olmadığını fark etmesiyle kalbi sızlıyordu.

“Bu yüzden seni bulmaya geldim,” dedi ona sesinin titrek çıkmasından nefret ederek.

Etraflarında fırtına habercisi gibi toplanan arzu bulutlarına karşın aklını ve dilini kullanması giderek güçleşiyordu.

“Dantelli iç çamaşırı takımı harika, bunu inkâr edemem ya da onları mağazaya geri götüreceğimi söyleyerek sana yalan söyleyemem.” Her kelimeyle teninin daha da kızardığını hissedebiliyordu. “Fakat benim için aldığın o güzel şeyleri giymeye karşı koyamadığım gerçeği hiçbir şeyi değiştirmiyor.”

Smith bir an için nefes almakta güçlük çekiyor gibi göründü. En sonunda konuştuğunda fırtına giderek daha da yaklaşıyordu. “Onları giyiyor musun?”

Ah, Tanrım, bunu ona niye söylemişti ki? Onu kendine çekmeye değil kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu!

Öyle değil mi?

On Sekizinci Bölüm

İkisi de bakışlarını birbirinden kaçıramıyordu. Aralarındaki bağ ve çekim fazlasıyla güçlüydü. Ve her ikisinin niyetlendiği şeyden –Valentina’nın ona karşı mesafeli, Smith’in ise sabırlı olma niyetinden– çok ama çok daha yoğundu.

Sonunda Smith kadının belini kavrayıp onu kendine çekse de ve Valentina’nın ellerini saçlarının arasına geçirdiğini algılasa da ilk kimin harekete geçtiğini tam bilemiyordu. Fakat ilk adımı kimin attığının hiçbir önemi yoktu.

Önemli olan tek şey Valentina’nın *yeniden* kollarının arasında olmasıydı.

Kadının dudakları yumuşacık, muhtemelen sabah yediği şekerleme nedeniyle tatlıydı ve tadı da hatırladığından çok daha baştan çıkarıcıydı. Onu kontrollü davranamayacak kadar arzuluyordu ama neyse ki onu kucağına çeker çekmez, Valentina karşı koymaksızın eteği muhteşem uyluklarında toplanarak adamın kucağına oturdu.

Yine de Smith’in kontrolünü tam olarak kaybetmesi jarti-

yerinin dantelli kısmını görmesiyle gerçekleşti. Parmaklarını dantelin üzerinde gezdirirken usulca lanet okudu. Ona yenden dokunmasıyla kadın zevk dolu sesler çıkarırken teni öyle yumuşak, öyle sıcaktı ki.

Kalan sabrı birden tükenirken tek bir hamleyle kadının eteğini beline sıyrıp kalçasını kavradı.

Kahretsin, Valentina yalnızca ona aldığı dantelli jartiyeri değil aynı zamanda uyumlu seksi çorapla külotu da giymişti. Her sabah egzersiz yapmamış olsaydı kalbi tam olarak şu an onu yarı yolda bırakabilirdi.

“Tanrım, muhteşemsin.”

Parmakları jartiyerin dantelini aşip uyluğunun iç kısmına, yumuşak tenine doğru kaydı. Çoktan ıslanmış ve hazır olduğunu hissederken, Valentina usulca inleyerek bedenini onun eline doğru bastırdı.

“Bana daha fazlasını göster.” İçine düştüğü bu sıkıntılı durumdan kurtulmak için ona yalvarırken boynunun alt kısmını dişledi. “Lütfen, Valentina, daha fazlasını görmek istiyorum.”

Valentina iri, güzel gözleriyle ona uzun uzun baktı. “Bu çılgınca,” diye fısıldadı. “Tam anlamıyla çılgınca,” dedi yeneden. “Ama yine de seni arzu etmeden duramıyorum.”

Titreyen parmaklarıyla gömleğinin düğmelerini çözerken, Smith yalnızca onun yumuşak teninin santim santim gözler önüne serilmesinin tadını çıkarmadı, aynı zamanda geçerli tüm sebeplerine karşın kadının onu ne kadar arzuladığını itiraf etmesinin keyfini de sürdürdü. Onun aktörler konusunda ne kadar temkinli davrandığını biliyordu ama

her şeye karşın yine de buradaydı, bir kez daha. Bir şekilde, Valentina'nın onsuz yaşayamayacağını, kariyerinin getirdiği tüm rahatsızlıklarla aksaklıklara her ikisinin değer olduğunu anlamasını sağlaması gerekiyordu.

Bu kadının tadına bakmayı, kollarının arasında zirveye yükselirken çıkardığı zevk dolu sesleri duymayı öyle çok arzuluyordu ki... Ama ne yapıp edip kendine hâkim olmayı başardı, ta ki gömleği neredeyse beline dek açılana dek.

"Valentina."

Bir eli uyluklarının arasındaki ıslaklığa kayarken diğer eli ni göğüslerinin kabartısına götürdü, göğüs uçlarını kısmen örten sutyenin içinde öylesine muhteşem görünüyorlardı ki. Bir göğüs ucunu ağzına almak için öne doğru eğildi ve dilini dantelin üzerinden göğsünde gezdirdi.

Ne var ki tadı onu doyurmak yerine daha da acıkmasını sağladı, eli hâlâ kadınlığındayken ve hassas tenini uyarırken çaresizce parmaklarını hızla içine kaydırdı.

Bu ani hamleyle serseme dönen Valentina kollarını sıkıca omuzlarına dolayıp göğüslerini dudaklarına bastırarak üzerinde gelip gitmeye başladı.

Smith ona doymak, tekrar tekrar saatlerce ona zevk vermek, güzelliğinin her bir zerresinin kıymetini bilmek istiyordu. Ama üç gün ve gecedir ona yeniden sahip olmayı beklemişti ve bir önceki gün ona söylediği gibi bekleme konusunda pek de iyi değildi.

Çok geçmeden kullanmayı dileyerek arka cebine soktuğu kondomu çıkaracak kadar yerinden doğrulup pantolonunun

fermuarını çözdü. Kondomu takmasının ardından üzerindeki pozisyonunu ayarlamak için kadını yeniden belinden kavradı. Dudakları onunkileri bulurken bir kalp atışından daha kısa süre içinde Valentina kucağında yükselip onu içine, derinlerine aldı.

Bedenleri tutkuyla birleşirken dudakları ve dilleri de şehvetle birbirine sataşıyordu. Valentina omuzlarını sıkıca kavrayıp kontrolü ele alarak üzerinde gidip gelirken Smith belini bırakıp ellerini onun göğüslerine götürdü ve tenini dudaklarıyla örtmek için danteli homurdanarak hızlıca çekti.

Bir an sonra dili ve dişleriyle göğüs ucunu buldu ve Valentina kollarının arasında yeniden doyuma ulaşip sırtını kavislendirerek onu daha da derinlerine çekerken, kendini kadının içinde *tam anlamıyla* kaybetti.

Eşyalarını almak için ofisine geri dönerken Valentina'nın bacakları titriyordu. Eve gitmek için arabasına bindiğinde de durumu bundan farklı değildi.

Smith'le birlikte olmak istemediğini söylemek bir tarafa, bunu söyleyip hemen ardından çözülerek ona daha fazla öpücük için yalvarması başka bir şeydi.

Ve bu zamana dek hiç yapmadığı şekilde kendini ona sunmasıysa bambaşka bir şeydi.

Evet, küçük sinema odasına girdiğinde set epey boşalmıştı ama yine de kapıyı kilitlemek aklının ucundan bile geçmemişti. Biri içeri girip eteği beline toplanmış, gömle-

ğinin düğmeleri çözülmüş olarak bir sandalyenin tepesinde Smith'in kucağında gidip geldiğini görebilir ve...

Tanrım, diye düşündü arabasını kiralık evinin park alanına çekip başını direksiyona yaslarken, *ne yapıyordu böyle?*

Cuma gecesi, ardından cumartesi sabahı güya onun kendine sunduğu tek-seferlik-bir-hediye olacaktı. Bugün bile, ona yaklaşmadan önce, *bu son olacak* diyerek kendini kandırmıştı.

Tüm o yıllar boyunca en güvenilmeyecek kişilerin aktörler olduğunu düşünmüştü.

Ancak şu an söylediğiyle yaptığı birbirini tutmayan bizzat kendisiydi.

Sonraki günler yoğun toplantılar, önemli sahnelerin çekimleri ve Tatiana'nın replikleri üzerinde çalışmakla geçti... Ve Smith'le hiç bitmesini istemedikleri bir cinselliği yaşayarak.

Her nasılsa, her yeni gün, Smith'le sevişmek kaçınılmaz ve tamamen gerekli hale gelmişti. Onu her gördüğünde inandığı, bildiği şeye karşı gelerek daha da baştan çıkmıştı. Hayatında ilk defa annesi gibi kadınların güçsüz olduklarını değil de sadece hayatlarına giren adamların çekimine kapılmadan edemediklerini düşünüyordu.

Çünkü ne zaman Smith'in ellerini, dudaklarını teninde hissetse bildiği değerler, kendine verdiği sözler sanki hiç var olmamışlar gibi uçup gidiyorlardı.

Tatiana bebekle birlikte çekilecek sahneler için ondan gardırobuyla ilgili fikir almak istediğinde, Valentina, Smith'i

de orada görünce buna hiç şaşırmamıştı. Ancak Tatiana ile kıyafet tasarımcısı olan Kayla, Kayla'nın deposundaki kumaş stokunu kontrol etmek için on beş dakikaya ihtiyaç duyduğunda, Smith'in kapıyı kilitleyip onu kollarının arasına çekmesiyle, dahası adam hem kendini hem de onu bir diğer parlak zirveye doğru taşıırken, kollarıyla bacaklarını ona dolayip dudaklarından öpmesiyle şaşkına dönmüştü.

Ertesi gün, Smith'le kısa süreli sevişmelerinin yarattığı kafa karışıklığının ardından işlerini toparlamak için sete erken gittiğinde, oradaki tek kişi olduğunu düşünmesine rağmen adamı mutfakta kahve hazırlarken bulmuştu. Bildiği bir sonraki şey, kapının yeniden kilitlendiği, perdelerin çekildiği ve tezgâha dayanıp onu daha da derinlerine çekebilmek için kımıldandığıydı, hem de Smith ona istemeden duramadığı her şeyi verirken.

Bu süreçte öncesi ya da sonrası konuşulmamıştı. Belki de Smith söyleyeceklerini duymak istemediğini biliyordu. Ve Valentina vermek zorunda kalacağı cevaplardan korkuyordu. Yine de yalnızca beden dillerini kullanarak buna daha fazla devam edemezlerdi.

Yakında, kısa süre içinde, aralarında olup bitenler tartışılacaktı.

Ve sona erecekti.

Kendini bu çılgınlığa son verme konusunda ikna ettiği, hislerini derinlemesine düşündüğü uzun bir gecenin ardından cuma sabahı karanlık ve pusluydu. Smith'in kolları arasında geçen o hararetli anlarla, ardından onu sette görüp

sanki birbirlerine yabancılarımış gibi davranmak zorunda kaldığı dakikalara uyum sağlayamıyordu. Evet, onun işlerin bu şekilde ilerlemesini istemediğini, tüm ekibe gelişen ilişkilerini duyurmaktan memnun olacağını biliyordu. Valentina ise kendini onun son flörtü değil de sevgilisi gibi düşünme hatasına düşerse ilerleyen günlerde řu an hissettiğinden daha fazla acı çekeceğinin farkındaydı. Son on yıldır annesinin düştüğü cehennemden kaç kadının kurtulamadığını görmüştü. Ve Tanrı korusun kamerası olan biri onları bir arada kayda alabilirdi. Kendini bir dergiñin kapağında gördüğünü hayal bile edemiyordu.

O yüzden tatil partisi armağanlarıyla setin yolunu tutarken kendine sertçe hatırlattı: Ne olursa olsun, Smith'le bir daha asla sevişmeyecekti.

Smith Hollywood'da sıkı çalışması, odaklanması ve her zaman elinden gelenin en iyisini yapmasıyla tanınırdı. Ama daha önce hiç bu kadar zorlu saatler geçirmemiş ve bunun başına geleceğini hayal bile etmemişti. Herkesin *Yerçekimi*'nin başarı sı uğruna bu halde olduğunu düşünmesine izin veriyordu.

Gerçeği bir tek o biliyordu.

Valentina'nın kollarında geçen on dakika onu on saat boyunca duygusal olarak besliyor, sonunda kadının ona sunduğu zirveden inişe geçtiğinde, onu öylesine çok özlüyordu ki dinlenmeye ya da rahatlamaya çalışması bile fayda etmiyordu. Bunun karşılığında, hüsran ve ihtiyaçla geçen tüm o

saatler düşünöldüğünde, ancak onun kokusunu içine çekip kadını öptüğünde uyuyabiliyordu.

Ekibin büyük kısmı, San Francisco’da kiraladıkları filmin iç mekân çekimlerinin gerçekleştiği geniş depoda düzenlenen Yılbaşı partisine çoktan katılmış, bir şeyler yiyip içiyordu ki Valentina o sırada içeri girdi. Yılın bir diğér şampiyonluk müsabakasını San Francisco Outlaws’un kazanma ihtimalini tartışan iki kameramanın arasında olmasına rağmen Smith kalabalık salonda onun varlığını hemen hissetti.

İzin isteyerek hemen onun yanına gitti. “Burada olmana sevindim.”

Güzel yüzü kızarıırken, Tatiana yanına gelip kolunu ablasının beline sardı.

“Seni ofisinden çıkarmak için bilgisayarını çalmak zorunda kalmaktan endişeleniyordum. Son günlerde çok çalışıyorsun. Gizlice başka bir oyuncunun işini yapıp yapmadığından şüphelenmeye başlıyorum.”

Bu masum yorum üzerine Valentina hızla kız kardeşine döndü ve daha da kızarak gülümsemeye çalıştı. “Böyle bir sırrı senden saklamaya çalıştığımı düşünemiyorum.”

Konuşurken kasıtlı olarak Smith’in durduğu tarafa bakmıyordu. Smith daha önce kimsenin sırrı olmamıştı. Neredeyse yürüyüp konuşmaya başladığı andan beri genç kızlar, sonra da kadınlar onu elde etmenin haklı gururunu yaşamışlardı.

Valentina’nın sırrı olmak istemiyor, böylesi bir coşkunluk hissederken bunun böyle yaşanmasından hoşlanmıyordu, aslında, temkinli davranmasaydı sabrının kalan son kısmını

da tamamen kaybedebilirdi. Geçen hafta arada bir tatmin dolu anlar yaşamıştı, ama yine de aşama kaydedeceklerine, Valentina'nın ilişkilerini inkâr etmeye son vereceği günün geleceğine inanmaya devam edebilmek için çaba harcıyordu.

Bu yüzden onu kollarının arasına çekip tüm ekibin önünde öpmek yerine arkasına dönüp Secret Santa oynamak için oradan uzaklaştı. Sonraki saatlerde insanların kahkahalarının, neşesinin, mutluluğunun etrafını sarmasına izin verdi. Bir filmde çalışmanın en iyi taraflarından biri, bir grup yabancıнын bir araya gelip haftalar ya da aylar içinde bir aileye dönüşmesiydi. İnsanların evlerine bırakılması için taksiler aranmadan önce herkes sarhoş olacaktı. Kuşkusuz ertesi sabah herkes normalden biraz daha geç çalışmaya başlayacaktı.

Ve o, ekibiyle gülerken, çıkardığı muhteşem iş sebebiyle onları överken, kendisini bile şaşırtan bir yoğunlukla Valentina'yı arzu ediyordu. Bu zamana dek hiçbir kadın ona bunu yapmamıştı: Sabrının sınırını zorluyor, onu öfkeliendiriyordu.

Valentina ellerinin arasında tuttuğu bir hediye paketiyle yanına geldiğinde, insanlar etraflarında dans ediyorlardı. "Sana bir hediyem var."

İsteddiği tek şey Valentina olmasına rağmen armağanı ondan aldı. Hediye almak bu zamana dek sinirine hiç dokunmamıştı, buna karşın paketi haşince yırtarken bundan zevk duydu.

Ne var ki yapbozu görünce, kadının ona ne demeye çalıştığını anladı, hayır aslında bunu zaten biliyordu.

Çünkü onlar için her şey *Alcatraz*'da değişmişti.

"Çok sevdim, Valentina."

Tek kelime. Tüm söylemesi gereken hediye*y*i değil *onu* sevdiğiydi.

Bunu söyleyemeden, kadının dans eden kalabalığın arasına karışmasına şaşırmadı. Ancak şüphesiz, söyleyemediği şeyi Valentina'nın duyduğunu biliyordu... Ve bu kelimeleri onun dudaklarına doğru fısıldamak için fazla bekleyemeyeceğini de.

On Dokuzuncu Bölüm

“Valentina!”

Smith’in kız kardeşi Lori ona seslenip gelip yanına oturduğunda Valentina çekimlerin başlamasını bekliyordu.

“Seni yeniden görmek çok güzel,” dedi ve bunu söylerken samimiydi. Smith’in kız kardeşleriyle bir hafta önce spada muhteşem bir gün geçirmişti.

“Seni de öyle,” dedi Lori gözleri hınzırca ışıldayarak. “Cesaretlendirmek istemeyerek seviştiğin adamla ilgili son güncellemeleri çok merak ediyorum. Kalbini kazanmak için hâlâ çaba gösteriyor mu? Yoksa çoktan vazgeçti mi?”

Valentina cevap veremeden ya da Lori’nin ağzını kapayamadan, Smith kız kardeşinin az önce dile getirdiği sözleri duymuş gibi görünerek tam karşılarında belirdi.

“Selam Afacan, uğrayabilmene sevindim,” dedi Lori’ye sarılırken. Ama tüm bu süreçte karanlık bakışları Valentina’nın üzerindeydi.

“Ben de,” dedi Lori neşeyle açıkça taptığı belli olan ağabeyine.

İki kardeşin paylaştığı bu güzellik neredeyse Valentina'nın gözlerini alıyordu. Sevecen bakışları, dudaklarında beliren doğal gülümseme olmasaydı Sullivanlar oldukça caydırıcı bir aile olabilirdi.

Tatiana tam o an Lori'ye selam vermek için uğrayınca Smith, Valentina'ya daha çok odaklandı. Valentina ona, *Lori'nin az önce söylediklerini açıklayabilirim. Sakın pişman olacağımız bir şey söyleme ya da yapma. Lütfen, bunu baş başa kaldığımızda konuşabilir miyiz?* dercesine uzun uzun baktı.

Fakat bakışlarında beliren hüsrana dolu ifadeyi, birlikte geçirdikleri ilk gecenin sabahında onu yatağa bastırıp gitmesine izin vermediğinde gözlerinde açığa çıkan karanlık ifadeyi, Yılbaşı partisinde ona Alcatraz yapbozunu verdiğinde hissettiği aynı sabırsız ifadeyi görebiliyordu.

Tanrım, onunla sevişmesinin hatırası bile içinde bir sıcaklığın yükselmesine sebep oluyordu. Adamın peşinden koşmaması için bu kadar hızlı gitmeyeceğinin sözünü kendine yüz kez vermiş olabilirdi... Ancak bedeni her seferinde bunu yalanlıyordu.

"Valentina." Adamın alçak ses tonu sinirlerini gerdi. "Benden istediğin dosyalar ofisimde."

"Harika," dedi sakın çıktığını umduğu bir ses tonuyla. "İlk fırsatta uğrayıp..."

"Hemen."

Ortada dosya falan yoktu. Olsaydı bile, onu Tatiana'yla bir sonraki sahnenin çekimlerini tamamlayana dek bekleyebilirdi. Ama içinden bir ses onu şimdi ofisine kadar takip

etmezse adamın setteki herkesin gözü önünde yanlış bir şey yapacağını söylüyordu.

Onun karar vermesini bekleyecek ruh halinde olmadığını görebiliyordu, o yüzden Lori ve Tatiana'ya hızla, "Hemen döneriz," demesinin ardından Smith'in ofisine yöneldi. Gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu, bakışlarının yaydığı sıcaklıkla her hassas kıvrımı sızlamaya başlamıştı.

Ofisine adımını attığı an kapının ardından kapanıp kilitlendiğini duydu.

"Smith." Onunla yüzleşmek için usulca arkasına döndü. "Lori o adamın sen olduğunu bilseydi, yani şey yaptığım adamın..."

Smith tek kaşını kaldırarak bekledi... Ve Valentina o an ne söylerse söylesin yalnızca onu yeniden kıracağı gerçeğiyle midesinin kasıldığını hissetti.

Yalnızca seviştiklerini söyleyemezdi çünkü *bu* paylaştıkları şeyin bundan çok daha öte bir şey olduğunu inkâr etmesi anlamına gelirdi. Bundan çok daha fazlasıydı. Kendini aksine ne kadar ikna etmeye çalışmış olursa olsun.

"Yaptığımız şeyi nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum," dedi usulca. "Aslında, konuşabilmemiz için bu sabah ofisine uğramıştım." *Tanrım*, bunu kabul etmekten nefret ediyor olsa da Smith'in bilmesi gerekiyordu. "Aramızda gelişen şeyle nasıl baş edeceğimi bilmiyorum. Ve her gün kendime bunun son olduğunu söylememe rağmen aramızdakiler giderek..."

"Soyun."

Bu sert emir dilinin ucunda titreşen *kötüleşiyor* –yoksa güzelleşiyor muydu?– kelimesinin çıkmasına engel oldu.

Her gün onun set ekibini yönlendirmesini izliyordu. Bunu sakince yapıyor olsa da Smith herkese karşı her daim böyleydi. Onun yanındayken de çok yumuşaktı. O sabah yatağındayken bile ağırlığını üzerine vermemek için özen göstermişti.

Ta ki şu ana dek.

“Soyun.”

Valentina böyle bir emir verdiği için ondan rahatsız olması gerektiğini biliyordu. İlişkilerini sona erdirmek için önlem almaya çalıştıkça adamın onu sürekli engellemesinden bahsetmiyordu bile.

Sesindeki sahiplenici tınıyla anında sıcaklık ve rahat dışında herhangi bir şey hissetmesi gerekiyordu. Ayrıca adam da Valentina’nın bu emre uymakla kalmayıp her saniyesinden de keyif alacağından epey emin görünüyordu.

O kadar emindi ki Smith onun kıyafetlerini çıkarmasını beklemeden soyunmaya çoktan başlamıştı. Ne yazık ki haklıydı, çünkü onun ceketini çıkarıp gömleğinin düğmelerini çözmesini izlerken Valentina’nın hissettiği tutku giderek daha da önüne geçilmez bir hal alıyordu.

Kemerine uzandığında güçlkle yutkundu ama bir şekilde konuşmayı başardı. “Kısa süre içinde seni setten çağıracağız.”

“O halde hızlı olmamız gerekiyor, öyle değil mi?”

Ayakkabılarıyla çoraplarını, hemen ardından pantolonunu çıkardığında dikkat çeken tek şey *boxer*’ının ardındaki uyarılmış erkekliğiydi.

“Kız kardeşlerimiz kıyafetlerinin neden kırıksık olduğunu merak edecekler,” diye mırıldandı onun üzerini işaret ederek.

Haklıydı. Ofisini terk etme cesareti göstermeyecekse kıyafetlerini bir an önce çıkarması gerekiyordu. Dizginlenemez arzu onu öyle bir ele geçirdi ki parmakları titreyerek ceketine uzandı. Ama Smith ellerini onun saçlarının arasına geçirip onu öpecek kadar yakınındaydı.

Adamın elleri ceketinden onun geniş omuzlarına kayarken Valentina *hayır* demesi gerektiğini bile bile onu daha da yakınına çekti. Ve sonra Smith onun ceketini çıkardı ve gömleğinin düğmelerini çözüp eteğinin fermuarını indirdi.

Üzerinde yalnızca topukluları ve adamın ona armağan ettiği bir diğer dantelli iç çamaşırı takımıyla orada öylece dururken, Smith'in nefesi kesildi.

"Keşke önümüzdeki on saati seni takdir ederek geçirebilsem," diye mırıldandı dudakları arasından ve dişleriyle boynuna sataştı. "Ama yalnızca on dakikamız olduğu için..."

Valentina onun niyetlendiği şeyi algılayamadan, Smith göz açıp kapayıncaya dek onu masasına oturttu, bu esnada kalçası bir yığın kâğıtla zımbayı yere düşürdü.

"Hayatım boyunca hiçbir şeyi seni arzuladığım kadar istemedim. Sınırı aşmama, kuralları yıkmama sebep oluyorsun. Sana ihtiyacım var, Valentina. Öyle çok ihtiyacım var ki bu boşluk içimi parçalıyor."

Bu şekilde olduklarında, Smith tenini okşayıp içini sıcaklığıyla ısıtırken, Valentina adamın ona ne kadar ihtiyaç duyduğunu hissedebiliyordu. Bununla birlikte, en az onun kadar çaresiz durumdaydı, çünkü Smith'le tekrar tekrar birlikte olma çılgınlığına düşmesinin sebebi bunun seksin ötesinde bir şey olmasıydı.

Bu ona yakın olma ihtiyacıydı.

Kendini ona teslim etme ihtiyacı.

İlişkiye girme ihtiyacı.

İhtiyaç duyulma ihtiyacı.

Onlar annesiyle babasının paylaştığı her şeydi... Ve babasının ölümünün ardından annesini mahveden her şey.

Buna karşın onun ihtiyacın reddedemediği gibi kendi ihtiyacına da karşı koyması imkânsızdı. "Benim de sana ihtiyacım var."

Bu itiraf üzerine Smith onun dudaklarını yeniden ele geçirip sahiplenici bir edayla inleyerek bacaklarının arasına yerleşti. Yalnızca, "Kalçanı kaldır," demek için geri çekildi, ardından külotunu çıkardı. Bir an sonra *boxer*'ından kurtulup bulduğu kondomu erkekliğine geçirdi.

Kız kardeşleri ve ekip onu önemli bir sahnenin çekimi için beklerken Smith'in masasında sevişmek yapmaları gereken en son şeydi. Ne var ki Smith bacaklarını beline sarıp çaresizce inleyerek onun içine girerken, Valentina'nın dünya üzerinde bundan daha çok istediği ve ihtiyaç duyduğu başka hiçbir şey yoktu.

Yalnızca on dakikaları olabilirdi, fakat Smith onun bedenini ve ruhunu fethederken, kalçası onunkiyle uyum içinde hareket ederken, dudakları göğüslerinin kabartısını yalayıp öperken bu tam anlamıyla bir saatin altıda birlik zamanında yaşanan bir zaferdi.

Daha önce kaç kez seviştiklerinin bir önemi yoktu, Valentina onun sıcaklığına, tutkusuna asla doyamayacaktı. Özellikle de Smith onu başka bir zirveye çıkarıp, birkaç saniye sonra masayı zeminde kaydıracak kadar sertçe içine girerek kendi doyumunu yaşarken.

Smith dudaklarına bir öpücük daha kondurup kıyafetlerini giymek için geri çekildiğinde, Valentina nefesini düzene sokmaya çalışırken hâlâ kendine –Lori’nin sorusunun ardından– bu noktaya nasıl bu kadar hızlı gelebildiklerini soruyordu.

Onun güzel yüzünü ve bedenini çaresizce özlemek dışındayapabileceği hiçbir şey yok muydu? Smith onunla tutkuyla sevişip saniyeler sonra karakterine bürünebilirken? Bu bir aktörle birlikte olmak istememesinin nedenlerinden biriydi. Tüm bunların ustaca oynadığı başka bir sahne olmasına dayanamazdı:

Ne var ki Smith gözlerinin içine baktığında, karakterinin kostümünü yeniden üzerine geçirmiş olmasına rağmen, Valentina serseme dönerek onun rol yapmadığını anladı. Çünkü karşısındaki adam kariyeriyle milyarder olmuş film yıldızı Smith Sullivan değil, hatta Lori’nin ağabeyi bile değil, sadece onun âşığıydı.

Ona aitti.

Bu farkındalık, Smith’in kendini tamamen ona vermesi, Valentina’nın bocalamasına neden oldu. Smith tam o an, “Kız kardeşimin vereceği cevabı merakla beklediğini düşünürsek, ona cesaretlendirmek istemediğin adamın kalbini kazanmak için *kesinlikle* hâlâ çaba gösterdiğini söyleyebilirsiniz,” dese de.

Bir diğer sahiplenici öpücük verip onu orada yarı çıplak bıraktığında, Valentina sadece şehvetten değil, aynı zamanda ne kadar engel olmaya çalışırsa çalışsın hissettikleri nedeniyle de titriyordu.

Çünkü *sonunda* —az önce paylaştıkları ateşli, baş döndürücü cinselliğin ötesinde— onu asıl şaşırtan, sunduğu tüm bahanelere rağmen Smith’in ondan vazgeçmemiş olmasıydı.

Kalbi hızla çarpıp bacakları titrerken kıyafetlerini giyip görünümüne elinden geldiğince çekidüzen verdi. Bir fırça ya da kurutma makinesi olmadığından saçları önceden olduğu kadar düzgün görünmüyordu, öyle ki çekimler başlamak üzereyken sete geri döndüğünde, Lori’nin yüzünde yargılar bir ifadeyle kendisine baktığına yemin edebilirdi.

Valentina önünde canlandırılan sahneye *tam anlamıyla* odaklanmaya çalıştı. Neyse ki hikâyeye kendini kaptırması fazla uzun sürmedi.

Jo oturmuş, küçük kızı Leah’ı lüks çocuk odasında emziriyordu. Parlak sarı renkteki duvarları kaplayan resimler bezdirici olmaksızın sevimlilerdi. Altı ay önce olsa hayatının kontrolünü bu şekilde ele geçiren bir adama karşı öfkelenirdi... Fakat gururun bir annenin hayatında çok az yeri olduğunu hızla öğrenmişti.

Graham ona ve Leah’ya, onun kendi kendine veremeyeceği bir hediye armağan etmişti. Şehrin kötü kısmındaki berbat apartman dairesinden çıkarıp onları her sabah ve akşamüstü mutlu çocukların oynadığı bir parkın karşısında yer alan güzel bir daireye taşımıştı. Bunun karşılığını ödemek için hayatının sonuna kadar çalışması gerekirse, Jo bunu yapacaktı. Seve seve. Öfkelenmeden.

Kapı zilinin çaldığını duyunca üstünü düzeltti ve Graham’ın

her zaman ona destek olmasına, onun ihtiyaçlarını daha o fark etmeden öngörmesine öfkelenmeksizin, neyse, diye düşündü.

Graham her gece yeni doğum yapmış annelerin yediği en lezzetli, en besleyici yemekleri getiriyordu ve Jo bu lezzetli yemekleri ya da onu reddedemeyecek kadar yorgun olduğundan enerjisinden geri kalan kısmı kullanmak zorunda kalmadığı için mutluluk duyuyordu. Aynı zamanda, Graham yoğun programında ona ve bebeğe zaman ayıracak kadar nazikken, Jo da onu geri çeviremeyecek kadar kibardı.

Ve aslında öfkelendiği şey apartman dairesi ya da yemekler de değildi.

Hayır. Bundan çok daha öte, çok daha tehlikeli bir şeydi, öyle ki bebeği sonunda uykuya daldığında, yatağına uzanıp uykuya çekilmesi gerekirken bu onu serseme çeviriyordu.

Ondan nefret etmek çok daha kolay ve çok daha güvenli olabilirdi. Hatta ondan korkmak. Fakat kızının doğumuyla her şey değişmişti. Kahve dükkânına geldiğinde onu hayatından çıkarmaya çalıştığı günlerle yedikleri akşam yemekleri arasında bir yerde artık onunla arkadaş olduklarını inkâr edemezdi.

Ve Leah'ı dünyaya getirirken geçen saatleri hayatı boyunca asla unutamazdı. Graham bir an olsun yanından ayrılmamış, elini bir an olsun bırakmamıştı ve Jo istemsizce yeni doğan bebeğini onun kollarına vermişti.

Graham'ın nezaketi öyle belirgin, öyle tatlı, öyle saftı ki. Ve Jo'nun onunla ilgili gerçek olmasını dilediği her şey, kendini gerçek olmasına inandırmaya çalıştığı her şey baştan sona değişmişti, ta ki Jo artık hiçbir şeyden emin olamayana dek.

Onun yanında kendini güvende hissetmesi dışında. Öyle ki Graham onun kızını emanet edebileceği dünya üzerindeki tek kişiydi.

Geçen haftalarda, adamın ziyaretlerini sabırsızlıkla beklediğini inkâr etmeye bile çalışmıştı, özellikle de Graham onun geçmişini kurcalamadığı için. Tüm bunlar –yiyecekler, arkadaşlıkları, adamın bebeğe taptığı gerçeği– böyle sürüp gidebilirdi ama bu bir sorundu, gerçekten arkadaş olmalarından bile daha korkutucuydu.

Ondan etkileniyordu. Her geçen gün daha da fazla. Ve onun da kendisinden etkilendiğini göremeyecek kadar kör ya da toy değildi.

İkisi de birbirinin tipi değildi. Ne var ki bu zamana dek hep serseri tipleri tercih etmiş olmasına ve –birkaç kez kendine hâkim olamayarak internette adamı araştırdığında karşısına çıkan fotoğraflardaki– o sarışın kadınların kutupsal karşıtı olduğunu bilmesine rağmen bu bir sorunmuş gibi görünmüyordu.

Ön kapıyı açtı ve bebeğin uyanık olduğunu gören Graham'ın yüzü birden ışıldadı. Mutlu olan bir tek o değildi, Leah da neşeli sesler çıkararak ona uzandı. Ama adam Jo'nun izni olmadan onu asla kucağına almıyordu. Yiyecekleri mutfak tezgâhının üzerine bırakmasının ardından, içini acı tatlı bir şey kaplayınca Jo herkesi mutlu ederek bebeğini onun kollarına uzattı.

Yiyecekleri küçük yemek masasına yerleştirirken, pahalı takım elbiseli bu nüfuzlu adamın bebeği mutlu etmek için

çıkardığı her saçma sesle kalbi daha da yumuşadı. Ona bir şişe bira çıkarıp kendine bir bardak süt doldururken Leah çoktan Graham'ın kollarının arasında uykuya dalmıştı.

Jo bebeğine uzandı ama Graham, "Soğumadan yemeğini ye. Ben onu yatırırım," dedi.

Onunla kızı arasına bir sınır koyması gerektiğini biliyordu. Fakat bu adil görünmüyordu, özellikle de Graham açıkça Leah'ya taparken. Hayatı boyunca böyle bir erkekle karşılaşmamıştı, zira Graham kızını koşulsuz şartsız seviyordu. Jo bebeğini bu sevgiden mahrum bırakamazdı.

Yemek boyunca ona gününün nasıl geçtiğini sordu ve Graham ofisindeki insanlarla, ilgilendiği yatırımcılarla ilgili hikâyeler anlatıp onu güldürdü. O da ona gününün nasıl geçtiğini sorunca, Jo parka gittiklerini, bu sayede Leah'nın kumda emekleyebildiğini ve kocaman açılmış meraklı gözlerle kendinden büyük çocukları izlediğini söyledi. Bunun üzerine Graham ona internetten takip ettiği bahçecilik kursu hakkında bir şeyler sordu, fakat Jo'nun onunla giderek daha çok şey paylaşmasını sağlarken bile aralarında yazılı olmayan bir anlaşma varmış gibiydi, ikisi de aileden, anne babalardan ya da kız ve erkek kardeşlerden asla bahsetmiyordu.

Yemeğin sonunda Jo'nun gözleri kapanıyordu, masayı toplarken Graham'a yardımcı olmak istese de adam ona son çıkan Çiçekler Ansiklopedisi'ni verince bir gün açacağı çiçekçi dükkânının hayalini kurarak ansiklopedide yer alan fotoğrafları, çiçeklerin açıklamalarını özümsemek için heyecanla kanepeye çöktü. Ve sonunda yorgunluğuna yenik düştü.

Bacaklarını kıvrımlı küçük bedeninin altına sıkıştırmış, güzel yüzünü ellerine yaslamış, kanepede uyumasını izlerken Graham'ın hissettiği aşk yüzüne yansiyordu. Bebek ağlamaya başladığında hızla gidip dolaptan bir biberon anne sütü çıkarıp ılınması için sıcak suyun içine koydu, ardından tam anlamıyla bayıldığı küçük kızın yanına, çocuk odasına yöneldi.

Sakinleştirici sesler çıkarıp –pembe tutamlar dışında annesinden aldığı– güzel siyah saçlarını okşayarak onunla birlikte mutfağa döndü.

Küçük kızı beslerken, Leah onu iri mavi gözleriyle izliyordu. Graham ona annesine söylemekten korktuğu şeyi söyledi.

“Seni seviyorum.” Bebek küçük elini onun bir parmağını kavramak için kaldırıncı, onu daha da yakınına çekip fısıldadı: “Seni kimsenin incitmesine izin vermeyeceğim. Asla.”

Bebek sütünü tamamen içtiğinde, Graham onu kollarının arasında usulca salladı, söylediği ninni Leah'nın yeniden uykuya dalmasını sağladı.

Jo adam Leah'yla birlikte oturma odasına döndüğünde uyanmıştı ama gördüğü şey öyle güzeldi ki bir defa olsun sessiz kalmış ve Graham'ın onu beslemesini izlemişti. Hafif araladığı gözleriyle ikisini izlerken, adamın Leah'ı ne kadar çok sevdiğini bilmesine rağmen dudaklarından dökülen o tatlı kelimeleri, ardından ninniyi duyunca sersemlemişti.

Daha da sersemlemesine neden olan şey ise o iki kelimeyi kendisi için de duymayı ne kadar çok istediğini fark etmesiydi.

İçten içe, ondan nefret ettiğinden çok daha uzun bir süredir, ona âşık olduğunu biliyordu. Ama bu gece, açıkça onun için çok şey ifade eden birine kalbini açmasını izlerken, kalbini güvende tutma şansının olmadığını fark ediyordu.

İlk kez, hislerinden kaçınmaya çalışmak yerine onlara uymaya karar verdi. Graham hem hamilelik döneminde hem de doğumdan sonra birçok kez özel şekilde ona yardımcı olmuştu. Şimdi Jo ona yardım edebilmek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Onun derinlerinde saklı yaraları tanımlayabilecek kadar çok yara almıştı. Bir keresinde kız kardeşinden bahsederken yüzünde beliren ifadeyi unutamıyordu, bunun üzerine internetten araştırdığında adamın acı kaybını öğrenmişti.

Kız kardeşi iki sene önce ölmüştü. Jo'nun internetten okuduğu kadarıyla kazara ölümdü. Ama Graham'ın gözlerindeki hiç dinmeyen acıya bakılacak olursa bundan çok daha fazlası vardı.

Jo yerinden kalktı ve usulca ona doğru ilerledi. Adam uyuyan bebeği ona uzatmak için harekete geçti, ama Jo başını sallayarak onu durdurdu.

Graham'ın gözleri karardı ve Jo aralarında bir nefeslik mesafe kalana dek ona daha da yaklaştı. Dudakları hiçbir kelimenin ifade edemeyeceği bir aşk itirafıyla sonunda yumuşak, tatlı bir öpücükle onun dudaklarıyla buluşurken etraflarını saran, üçünü de koruyan gece sessizdi.

Yirminci Bölüm

Bir sahne çekiminin tamamlanmasının ardından gerçek dünyaya dönmek Valentina'nın her zaman birkaç dakikasını alıyordu, fakat Smith'le Tatiana'nın her sahnesiyle duyguları daha da derinleşirken kendine gelmesi giderek zorlaşıyordu, özellikle de senaryosunu George'a yolladığı ve duygularını aktaracak yeni bir senaryoya başlamadığı düşünülürse. Yine de birkaç gündür Smith'le konuştuğu Alcatraz'daki yasak aşk hikâyesini kafasından çıkaramıyor ve yakında kelimeleri kâğıda dökceğini biliyordu.

Neyse ki derin bir nefes alıp kurgu dünyasından çıkması gereken tek kişi o değildi, çünkü Smith'in konuşkan kardeşi de önlerinde canlandırılan sahne karşısında en az onun kadar sersemlemiş görünüyordu.

"Aman Tanrım," diye bağırdı Lori. "Sanırım kalbim bir milyon parçaya bölündü ve aynı anda kendini tekrar yapıştırdı."

"Çekimlerin ilk gününden beri böyle," dedi Valentina ona.

Lori ona doğru döndü. “Tatiana büyük bir yıldız olmaya hazır mı? Çünkü bu film gösterime girer girmez öyle olacak.”

“Umarım olur. Tek istediğim onun mutluluğu.”

Lori başını salladı. “Ben de Smith hakkında aynı şekilde düşünüyorum. Çoğu sıradan erkeğin doğal karşıladığı bir fincan kahve veya ilk randevu gibi pek çok şeyi Smith’in etrafındaki insanlar onu tanıyıp çılgına dönmeden önce gerçekleştirmesi cidden çok zor. Fakat onun bu konuda şikâyet ettiğini hiç duymadım, bazen tüm bunlar oldukça can sıkıcı olsa da. Herkes bir yıldız olmanın göz kamaştırıcı olduğunu sanıyor, ama bu sadece işin küçük bir parçası. Bazen Smith’e baktığımda hayatının sadece yorucu geçen saatlerden, aşırı özveriden ve korkunç bir şekilde kaybedilmiş özel hayattan ibaret olduğunu görüyorum.”

Valentina ona bundan daha fazla katılamazdı. Bazı oyuncular bu işe ün kazanmak için girerdi. Bazılarıysa elde ettikleri üne rağmen özveriyle çalışmaya devam ederdi. Smith kesinlikle ikinci gruptandı, Valentina onun adının basında yer almasını sağlamak için tek bir hamlede bulunduğunu bile görmemişti. Ve onunla geçirdiği haftaları hesaba kattığında Lori’nin haklı olduğunu biliyordu: Smith genellikle katlanılmaz bir durumla bile çok iyi başa çıkabiliyordu.

Normal olmayı onun için daha da zorlaştırdığı için suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Adam onunla çıkmak istemişti, fakat Valentina tek bir şans bile tanımadan onu hemen reddetmişti. Alcatraz’dan sonra onunla sadece bir geceden daha fazlasını geçirmek istemişti, fakat Valentina kardeşi ve

setteki diğer herkesin bunu fark edeceğinden korkmuştu. O onu önemsediyini onlarca farklı yolla göstermişti, Valentina ise onlarca farklı şekilde onu önemsemediğini belli etmişti, hem de geçen her saniye ona daha da çok değer vermesine rağmen. Tamam, kendine has nedenleri vardı ve adamın bunları bir yere kadar anladığını biliyordu, ancak *bu* durumu ikisi için de daha adil bir hale getirmiyordu.

Lori onun bakışlarını yakaladı, ifadesi alışılmışın aksine çok ciddiye. “Smith dünya üzerindeki en iyi ağabeydir ve beni, kardeşlerimi, annemi sahip olduğu her şeyle sevmiştir.” Bakışları yumuşadı. “Başka türlü sevmeyi bilmiyor. Bizlerin, Sullivanların hepsi öyle.”

Lori’nin onu suçladığı falan yoktu, fakat Valentina birden af dilemek, Lori’ye Smith’in kalbiyle oynamak gibi bir niyeti olmadığını ve aralarındaki yoğun çekime –dahası dayanılmaz ihtiyaca– rağmen onunla arkadaş kalabilmek için elinden gelen her şeyi yapacağını söylemek istedi.

Fakat hiçbirini söyleyemeden, Lori ona içtenlikle sımsıkı sarıldı. “Bugün seni tekrar gördüğüme çok sevindim, Val.” Sırttı, sözlerine devam ederken gözlerinde hınzır bir parıltı belirdi. “Ağabeyime sataşma zamanım geldi.”

Valentina onun uzaklaşmasını izlerken Smith’le göz göze geldi ve bir anda hissettiği sıcaklık ve duygu seliyle kendini ne kadar işe vermeye çalışırsa çalışsın sabah adamın ofisinde yaşananları unutamayacağını anladı.

Ve ona hak ettiği her şeyi verebilmeyi ne kadar çok istediğini.

Fakat bu oldukları kişileri değiştirmeleri anlamına geliyordu... Ve Valentina bunu birbirlerine yapmayı istemeyeceklerini biliyordu.

Smith'in ofisine doğru yürürlerken Lori ağabeyinin koluna girip geniş geniş sırtarak, "Valentina'nın kurtulamadığı o gizemli adam sensin, değil mi?" dedi.

Onun Valentina'nın adı konmamış erkek arkadaşı olduğunu fark etmesiyle Lori'nin keyiften yerinde duramadığı anlaşılıyordu. "Bu seni sevindirdi, değil mi Afacan?"

"Şaka mı yapıyorsun? Bu bana yıl boyu yeter!" dedi Lori ona takılarak. "Valentina güzel ama senin tipin değil sanki."

Lori haklıydı. Genellikle Valentina'nın kız kardeşine benzeyen kadınları tercih ederdi. Uzun ve inceden ziyade kısa ve yumuşak.

"Valentina'nın herhangi bir kalıba uyduğunu sanmıyorum." Bu gerçek onu hem cezp ediyor hem de usandırıyor. "Daha önce onun gibi biriyle hiç karşılaşmadım."

Lori ofise adım atar atmaz masanın garip bir açıda durduğunu, üzerindeki kâğıt yığınlarının ve zımbanın yere düştüğünü anında fark etti. Valentina'yla ne işler çevirdiği bundan daha belirgin olamazdı.

"O bu zamana dek gerçekten umursadığın ilk kadın ve yapabildiğinin en iyisi masanın üzerinde sevişmek için onu buraya sürüklemek mi?" Lori kafasını tiksinti dolu bir ifadeyle salladı. "Senin hakkında hâlâ karar verememiş olmasına şaşmamak gerek."

Kahretsin, Smith kardeşinin yaşananlar üzerine yaptığı sinir bozucu analize hak vermeden edemedi.

Valentina'yı kazanmak gerçekten zordu. Yatak odası dışında, en azından. Onu sadece bir film çekimi kaçamağından daha fazlası olduğuna ikna edene dek yanında çıplak ve nefes nefese bırakma fikri çok daha cezp ediciydi.

Fakat sorun seks olmadığına göre açıkça *daha fazla sevişmek* bu işi çözmeyecekti.

Valentina'nın ona kız kardeşi konusunda güvendiğini biliyordu... Ama yine de bundan daha önemli sorular cevapsız kalmıştı: Valentina'yı yalnızca kalbini ona emanet edebileceğine değil aynı zamanda ikisinin sahne ışıklarının arasında kendilerine bir yol bulacaklarına da inandırması gerekiyordu.

"Val'ı seviyorum," dedi Lori. "Hem de çok. Hatta o kadar çok ki önümüzdeki kırk veya elli yıl boyunca aile buluşmalarında onu da görmekten inan hiç rahatsızlık duymam." Ona keskin bir bakış attı. "O nedenle *bundan* daha iyi bir planın olduğunu umuyorum, gerçekten." Rahatsız bir ifadeyle yeniden başını sallayarak masayı işaret etti.

Smith canlandırdığı karakterin her daim taktığı kravati boynundan çekip çıkardı ve kaşlarını çatarak aynada kendisine baktı. Lori'nin bu kadar bilgece laflar etmesinden nefret ediyordu, set içinde gizli bir ilişki yaşamak yerine Valentina'yı herkesin gözü önünde onunla bir ilişki yaşama konusunda ikna edene dek ellerini ondan uzak tutması gerekiyordu.

Fakat Graham'ın ceketini koltuğa asarken, Valentina'nın duvarlarını indirip kendini ona teslim ettiği o kıymetli an-

lardan asla vazgeçemeyeceğini biliyordu. O öğleden sonra söylediği gibi, onun kalbine giden o hâlâ saklı olan yolu bulmaktan vazgeçmiş değildi.

Lori arkasına geçip kollarını onun beline doladı. “İnan bana,” dedi sıkıntısını paylaşarak, “kendini nasıl hissettiğini bilen biri varsa, o da benim. Aşk berbat bir şey, değil mi?”

“Hayır,” dedi Smith her şeyin en iyisini dilediği kız kardeşine. “Aşk işin güzel kısmı.”

Bir şekilde bu işin kalanıyla da ilgilenmenin bir yolunu bulacaktı.

Smith son görüşmeden çıktığında şehrin havası karanlık ve fırtınalıydı. Telefonunun şarjı birkaç saat önce bitmişti, ancak cevaplaması gereken onlarca e-postayla mesaj olduğunu bilse de cihazı şarj etmek için ne ofisine ne de evine yöneldi.

Bunun yerine arabasını Tatiana’yla Valentina’nın paylaştığı, birkaç sokak aşağıdaki kiralık eve doğru sürdü.

Lori’yle yaptığı konuşma tüm öğleden sonra boyunca içini kemirmişti. Valentina konusunda meseleyi yanlış ele aldığının farkındaydı. Günler haftalara, haftalar aylara dönüşükçe hüsrânı daha da yoğunlaşıyordu.

Aptal.

Valentina’nın, yaptığı her kur dolu hamleden daha güçlü bir kadın olduğunu anlamadığı için tam bir aptaldı. Ne de olsa Tatiana’yla ilgili verdiği mesajla onu hakladığı gün, ona âşık olmuştu.

Valentina'yla yaşadığı her cinsel buluşma fiziksel olarak tatmin ediciydi, fakat bunların hiçbirisi Smith'i kadının diğer katmanlarını soymaya yaklaştırmıyordu. Özellikle de ikisi için arzudan *çok daha derin* bir şey istediği düşünülduğünde.

Peşinde sayısız kadın vardı. Fakat Smith *onu* istiyordu.

Ve uğruna ne kadar çok çabalaması gerekirse gereksin Valentina buna değerci.

Kapının zilini çalarken sağanak yağmur giysilerine ve ayakkabılarına sıçırıyordu. Kapıyı ablası yerine Tatiana açtığında hissettiği hayal kırıklığını üzerinden atamadı.

"Harika, mesajımı almışsın," dedi Tatiana kenara çekilip sırtarak onu içeri alırken. "Valentina'nın senaryoyu kıvrıp kafama kafama vurmaya başlayacağından emindim."

Smith onun yanından geçip içeri girince, kadın hızlıca bir merhaba diyerek bunu geçiştirmeye çalışsa da Valentina'nın onu evinde görmekten memnun olduğunu belli eden ifadesini gözünden kaçırmadı.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu Valentina.

"Tabii, su iyi olur."

Smith o yanından geçerek mutfığa gittiğinde kokusunu içine çekmemek için kendine zar zor hâkim oldu. Tıpkı ona masasında sahip olduğu gibi kokuyordu, lavanta aromalı şampuan, seks ve çılgına dönmesine neden olan o kendine has büyüleyici kokusuna karşı koyamıyordu. Buraya iki iş arkadaşıyla bir şeyler içmek ya da Tatiana'yla film üzerinde çalışmak için gelmemiştir, fakat Valentina yapabileceği hamlelerin hızlıca önünü kesmekten çekinmedi.

“Tatiana’yla çalışmaya geldiğin için çok teşekkürler. Kardeşimin bunun için ne kadar minnettar olduğunu biliyorum. Özellikle de...” Sadece onun duyabileceği kısık bir sesle ekledi: “Yarın zor bir sahne çekileceği için.”

Kahretsin, yarınki sahneyi unuttuğuna inanamıyordu. Graham ve Jo’nun sevişme sahnesi. Bu akşamı burada geçirmesi her zamankinden daha önemliydi ve Valentina’nın yarın onunla Tatiana’nın elleriyle dudakları birbirlerinin üzerindeyken *sadece* birer oyuncu olacaklarını kavradığından emin olmalıydı.

“Valentina...”

Dolaptan bir şişe su çıkarıp ona uzattı ve “Ben erken yatacağım,” diyerek onun sözünü kesti.

Fakat Smith kadın ondan bir kez daha uzaklaşmadan önce vücuduyla Tatiana’nın görüşünü kapayarak Valentina’nın boшта kalan elini kavradı. Şaşkınlıkla nefesi kesilen kadının gözlerinde ona baktığı zamanlarda saklayamadığı tutku dolu bir ifade belirdi.

Smith başparmağını bileğinin iç kısmında gezdirdi ve onun usulca inlediğini hissetti. “Aslında...” Tatiana’nın da duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyordu. “Nicola ve Marcus fırtına altında Napa’ya dönmek yerine benim evimde kalacaklarından, aşk kuşlarına biraz mahremiyet tanımak adına geceyi burada geçirmem sizin için sorun olur mu?”

Tatiana, “Mutluluk duyarız, değil mi Val?” derken bile Valentina’nın bu kadar kolayca tuzağa düşmesiyle gözlerinde çakan ateş Smith’in sırtmasına neden oldu.

“Elbette,” dedi Valentina dişlerini sıkıp elini hızla adamın avcundan çekerek.

“Tatlı rüyalar, Valentina.”

Valentina yatak odasının kapısını kilitleyecek kadar kızgındı. Fakat Smith’e onu yatağından uzak tutmak için böyle saçma bir girişimde bulunduğunu duyma tatminini yaşatmayı reddediyordu. O etrafındayken bacaklarına hâkim olmak için bir kilide ihtiyaç duyması ne kadar da acınası olurdu.

Bu gece yanına gelmeye cüret ederse ona karşı koyabilecek, kardeşi koridorun karşısındayken bu gizli kaçamağı devam ettirmenin uygunsuz olduğunu söyleyebilecek kadar güçlü olduğunu görecekti.

Yağmurun soğuğunu üzerinden atmak için küveti doldurup banyo yapmaya karar verdi. Ah evet, Tatiana’yla yarınki sahnesi üzerinde çalışırken Smith’in onun –yanında sadece plastik ördeğiyle cırlıçılakken– çıkardığı sesleri dinlemek zorunda kalacağını bilmek oldukça hoşuna gidecekti.

Yarının neler getireceğini düşününce midesi düğümlendi. Sadece Jo ve Graham’ın sahnelerinin bugün sonlandığı o yumuşak ve nazik öpücük yüzünden değil, bu haftaki fotoğraf çekimlerinde birbirlerine atacakları sevgi dolu bakışlar yüzünden de değil ama...

Hayır.

Bu konuda kendini kandırmamalıydı. En başından beri Smith ve Tatiana’nın samimi ve seksi bir aşk sahnesi çeke-

cekleri günün geleceğini biliyordu ve bu Smith'ten uzak durmaya çalışmasının sebeplerinden biriydi... Bu sayede çekim sırasında yaşanacaklar onu mahvetmeyecekti.

Valentina parmak uçlarını suya daldırıp sıcaklığı kontrol etti, çok sıcak olduğunu fark edince bir an nefesi kesildi. Birkaç saniye boyunca soğuk suyu açtı, fakat bu sefer de suyu tekrar test ettiğinde çok soğuktu.

Fayans kaplı alanda yankılanan bir küfür mırıldanarak ısıyı doğru ayarlayabilmek adına bir deneme daha yapmak için tıpayı kaldırıp suyun akmasına izin verdi. Fakat suyun döne döne delikten akmasını izlerken bir anda suda kendi yansımasını gördü, gittikçe daha derine, daha hızlı, yerçekiminin karşı konulamaz kuvvetiyle aşağı çekiliyordu.

Smith'e hissettiği çekimle ne kadar sert mücadele ettiğinin ya da uçuşunun kenarından ne kadar uzakta durduğunun bir önemi yoktu... Doğrudan onun o açık kollarının arasına düşmekten başka hiçbir şey başaramayacaktı.

Peki ya, kendini bir anda merak ederken buldu, buna karşı koymasaydı?

Ona âşık olmasının yerçekimi kadar doğal akışında ilerlemesine izin verseydi?

Peki Smith'in onu içten içe her daim özlediği şekilde sevmesine izin verseydi? Kariyerinin yaratacağı olası sorunları çözmeleri, kameralara ve flaşlara yakalanma korkusunun üstesinden gelmeleri mümkün müydü?

Küvetin yanında diz çökmüş, aklından türlü sorular geçerken suya doğru boş boş bakıyordu. Sadece delikten akan

suyun son damlalarının çıkardığı gürültüyle kendine gelip ayağa kalktı ve yatağına yöneldi.

Çıplak bir halde örtülerin altına girdi ve Smith'le Tatiana'nın oturma odasından gelen rahatlatıcı konuşma sesleriyle uykuya çekilip rüyalara daldı. Ve kırık kalpler ya da hayal kırıklıkları değil, dışarıdaki fırtına dinene dek onu saran güçlü sıcak kolları gördüğü.

Smith, Tatiana'yı iyi geceler diledi ve onun yatak odasına girip ardından kapıyı kapamasını beklerken saniyeler saatler gibi geldi. Sonunda koridor boyunca ilerleyip Valentina'nın odasına gitti ve kapısını usulca açıp içeri süzüldü.

Karanlıkta önünü görebiliyor, zor da olsa Valentina'nın örtülerin altında kıvrılmış bedenini seçebiliyordu. Uyumasını izlerken kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Derin derin nefes alıp verirken o kadar güzel, o kadar huzurlu görünüyordu ki. Uzun saçları yastığının üzerine dağılmıştı ve yüzünde onun hakkında rüya görüyor olmasını ummasına sebep olan hafif bir gülümseme vardı.

Smith onun yanına uzandı, kokusu tatlı ve baştan çıkarıcıydı. İkisinin de uykuya ne kadar ihtiyaç duyduğunu bildiği için onu uyandırmak istemiyordu, fakat ona sarılmadan edemedi.

"Geldin."

Sesi uykulu ve o kadar tahrik ediciydi ki Smith vücudunun her bir zerresinin yanıp tutuşmaya başladığını hissetti.

Yatağına gizlice girmesine kızmadığı için Tanrı'ya şükreder-

ken bir elini onun kıvrımları boyunca gezdirmeden duramadı. Onu çok istiyordu, ama onunla aynı yatakta olma şansı bile o kadar kıymetliydi ki bu, sadece ona sarılmak anlamına geliyorsa da mutlulukla onunla sevişme fırsatından vazgeçerdi.

Smith her zaman kadınları kontrolü altında tuttuğunu düşünmüştü, canı istediğinde giderebileceği bir ihtiyaçmış gibi ve hiçbir kadın ona hiçbir zaman acı yaşatmayacakmış gibi.

Valentina sayesinde yanıldığını anlıyordu. Hem de fazlasıyla.

Ona âşık olduğunu böyle anlamıştı. Ve aşk, ebeveynlerinde, ardından kardeşlerinde ve onların eşlerinde gördüğü gibi özleme ve acıya değerd, kesinlikle her şeye değerd.

Kadının omzuna bir öpücük kondurdu, ardından boyun kıvrımına. Valentina tam o an ürpererek döndü ve kollarını ona doladı. Göğsü onunkine değiyor, bacakları bacaklarına dolanıyordu. Sonra da onun adını fısıldadı, fakat Smith onun tam olarak uyanmadığını biliyordu.

“Şşşş...” diye fısıldadı dudaklarına küçük bir öpücük kondurarak ve kadının hızlıca yeniden uykunun derinlerine çekildiğini hissetti. “Yanındayım.”

Sonsuza dek, tabii izin verirse.

Yirmi Birinci Bölüm

Valentina setteki ofisine yönelirken gecenin ilerleyen saatlerinde dinen fırtına geriye parlak mavi bir gökyüzü ve temiz bir San Francisco havası bırakmıştı. Dizüstü bilgisayarını çantasından çıkarıp masasına yerleştirdi, Smith’le o sabahki yavaş ve tatlı sevişmeleri tenini hâlâ karıncalandırıyordu.

Gecenin karanlığında yatağına geldiğinde onu uyandırmamış, sadece güçlü kollarıyla bedenini sıkıca sarmıştı. Valentina daha önce hiç bu kadar derin ve iyi uyuduğunu hatırlamıyordu. Bir erkek tarafından dokunulmaya, okşanmaya, *sevimye* bu kadar muhtaç, bu kadar aç uyandığını da.

Beraber geçirdikleri ilk gece –ardından yaşanan tüm o kısa kaçamaklar– baştan çıkma, keşfetme ve kaçınılmaz haz üzerineydi. Fakat bu sabah birbirlerine duydukları ihtiyaç ikisinin de yadsıyamayacağı bir gereklilikti.

Şimdi bile geriye dönüp baktığında sabahki sevişmeleri insani bir gerçekten ziyade rüya gibi geliyordu. Kusursuzca, neredeyse kıpırdanamadan o kadar doğallıkla beraber

olmuşlardı ki... Smith'in vücudu sanki onun için tasarlanmış gibi bedenine uyum sağlıyordu, Valentina'nın vücudu da onunkine.

Elini, adamın üzerine eğilip kalp atışlarını dinlerken art arda öpücükler kondurduğu boğazının kıvrımında gezdirdi ve kalbinin onun dudaklarının arasında olduğu zamanki gibi aynı ritimle attığını hissetti. Hızlı değildi, onun içine her kaydığında yükselttiği tembel bir ateşle çarpıyordu. Smith'in ona ait olmadığı bir zamanı, onun yanında olmadığı bir sabahı hatırlamakta güçlük çekiyordu.

Kendini ona verdiğinde sabahın ilk ışıkları karanlığı delip geçiyordu. Adamın dudakları çıkardığı haz dolu sesleri bastırmış, diline dolanan dili onu daha da yükseklere taşımıştı.

İsteddiği tek şey kendi özel cennetlerinin dışındaki dünyanın geri kalanını unutmak ve sonsuza dek onunla orada öylece kalabilmektir.

Buna karşın onun erkenden kalkması gerektiğini unutamamıştı. Dahası, zor bir sahne çekiminde, hatta tüm sahneler arasında en zor olanı çekilirken Tatiana'yı desteklemek için kendisinin de sette olması gerektiğini biliyordu.

Ayrıca kız kardeşi Smith'i onun yatak odasından çıkarken görürse foyaları ortaya dökülürdü... Ve Valentina'nın sır saklamamaya yemin ettiği tek kişiye karşı oldukça zor bir açıklama yapması gerekirdi.

Dün akşam Smith evlerine gelince bir hesaplaşma yaşanacağını düşünmüştü, ancak sabah olduğunda adam ondan zihninin içinde girdap gibi dönen düşünceleri dile getirme-

sini bile istememişti. Bunun yerine, “Bugün Tatiana ve ben o sahneyi çekerken...” demişti.

Valentina onu dudaklarından öpüp daha fazla konuşmasını engellemişti. Seks sahneleri çekmek işinin bir parçasıydı. Geçen haftalarda onun yanında duvarlarını koruyamadığı için *artık* bu meseleyle ilgilenmenin bir yolunu bulmalıydı, öyle değil mi?

Günahkârca tatlı dudaklarından kendi dudaklarını ayırdığında, Smith ona sadece nefes kesici bir gülümsemeyle bakmıştı. “Beni fazlasıyla mutlu ediyorsun, Valentina.” Onu bir kez daha öpmüş ve duş almak için misafir odasına geri dönmesinin ardından evden ayrılmıştı.

Valentina –Tanrı bilir kaç dakikadır– elinde bilgisayarıyla düşüncelere daldığını sonunda fark etti ve park alanını geçip kardeşinin karavanına gitmeden önce zihnini boşalttı. Bir an için duraksayıp kapıyı çalmadan önce yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

Kız kardeşi kapıyı üzerinde mavi renkte ipek bir sabahlıkla açtı. Valentina’nın nefesi boğazında düğümlendi. Tatiana hiç olmadığı kadar sevimli, taze ve masum görünüyordu, dahası şehveti profesyonel makyaj, giyim ve saç bakımıyla daha da belirgindi.

“Harika görünüyorsun, T.”

Kardeşi dudağını ısırdı. “Bugünkü çekimlerde her şey yolunda gidecek, değil mi?”

Ah, *Tanrım*, kollarını Tatiana’ya sarıp hiçbir sorun yokmuş gibi kocaman gülümsemek ve “Elbette. Siz işinizi yapan iki

profesyonelsiniz. İnsanların aşk sahnesi çekimlerinin dövüş sahnelerinkinden pek de farklı olmadığını düşündüklerini biliyorsun. Kol şuraya. Bacak buraya,” demekten başka ne yapabiliirdi ki?

“Çekim süresince orada olacaksın değil mi?”

Set bugün Valentina’nın dünya üzerinde olmayı istediği en son yerdi. Smith’in dudaklarının ve ellerinin kardeşinin üzerinde olacağını bilmek bile zaten zorlukla yediği her şeyi çıkarmak istemesine neden oluyordu.

“Elbette orada olacağım,” diyerek ona söz verdi Valentina. “Ve senin işin bitene dek oradan bir santim bile uzaklaşmayacağım.” Tatiana’nın tamamen rahatlamadığını gördüğünde ekledi: “Smith’in söylediği gibi olacağından eminim... Büyük ihtimalle kendini onunla birlikte Twister oynuyormuş gibi hissedeceksin.” Espri yapmak için kendini zorladı. “Biz Landon’ların Twister oyununda ne kadar acımasız olduğumuzu bilmiyor tabii.”

Tatiana kahkaha atıp birkaç dakika daha çalışmak için senaryosunu eline alıp oturduğunda Valentina rahat bir nefes aldı.

Şimdi tek yapması gereken Twister şakasının gerçek olduğuna inanmanın bir yolunu bulmaktı. *Bugün* hiç gelmeyecekmiş gibi davranmaya çalışmıştı. Fakat bunu görmezden gelmek umursamamasını sağlamamıştı.

Tatiana ilk kez oyuncu olmak istediğinde Valentina tek bir katı kural dahilinde onunla anlaşmıştı: Stüdyo ya da yapımcı ne kadar büyük bir teşvik sunarsa sunsun reşit olana kadar hiçbir seks sahnesi çekmeyecekti. Yasal olarak içki içemediği

gibi bir set dolusu yabancınn önünde kıyafetlerini çıkarıp milyonlarca insanın ağzı sulanarak izlemesi için etrafta çıplak vaziyette dolanamazdı.

Valentina onun sonsuza dek küçük bir kız olarak kalmasını beklemiyor ya da bunu istemiyordu. Tam aksine, Hollywood'dan gelen ve onu piyasadaki diğer oyuncuların bir kopyasına dönüştürmeye çalışan baskılara rağmen, ne kadar harikulade bir genç kadına dönüştüğünü sevinerek izliyordu.

Tatiana'nın artık istediği restoranda bir kadeh şarap içmesiyle ilgili tek sorun, seks sahnelerini de çekebilecek olmasıydı.

Valentina aynı zamanda kimsenin Smith'in filminde yer alan seks sahnesini abartılı bulmayacağını da biliyordu. Aslında bu sahne, filmin örgüsünün ve Jo'yla Graham'ın arkadaşlıktan sevgililiğe geçerkenki karakterlerinin gelişiminin önemli bir parçasını oluşturuyordu.

Ama yine de Smith'in kardeşiyle sevişmesini izlemekle nasıl başa çıkacağı hakkında bir fikri yoktu. Daha da kötüsü *bu* büyük olasılıkla Tatiana'nın kariyerinin en heyecanlı anlarından biriydi. Valentina hislerine kardeşinin duygularından daha çok önem verseydi kendini bir daha nasıl affederdi?

Yapımcı asistanı Tatiana'yı almak için geldiğinde, kız kardeşi neyse ki bir diş macunu reklamı çekecekmiş gibi sakın görünüyordu.

Valentina ise kanal tedavisi olmaya gidiyormuş gibi göründüğünün farkındaydı... Hem de anestezi olmadan.

Smith ilk çektiği sevişme sahnesini hâlâ hatırlıyordu. İntikam yüzünden babasının yeni karısını baştan çıkaran öfkeli bir oğul rolünü canlandırmıştı. Bayan oyuncu ondan on yaş daha büyüktü ve Smith öylesine heyecanlıydı ki bunu yansıtmamak için ciddi anlamda çaba sarf etmek zorunda kalmıştı. Neyse ki partneri güzel olduğu kadar nazikti de. Aynı zamanda mutlu bir evliliği de vardı.

Kadın onun için bu tecrübeyi o kadar kolaylaştırmıştı ki Smith de yıllar boyunca partneri olan yıldızlara aynı şekilde özen göstermişti. İşin profesyonel boyutta kalmasını partnerlerinden hiçbiri istememişti, ancak onların sahnedeki yataklarından gerçek hayattaki yataklarına geçmenin doğal gidişatından Smith asla şikâyet etmemişti.

Fakat Tatiana farklıydı. Roller gereği sevişmek zorunda olmalarına karşın Smith gerçek hayatta onunla seviştiğini aklının ucuna bile getiremiyordu. Bugün kameraların önünde sahnelenen bir şeyin *gerçekten* yaşanma olasılığı yoktu. Bu tamamen hayal ürünüydü. Uydurmadan başka bir şey değildi.

Bir senaryo yazarı ve yönetmenin bakış açısından seks sahneleri sadece anlatılan hikâyenin bir parçasıydı. Yine de Smith iki karşı cinsin onlarca çekim ekibi üyesinin ve kameraların önünde böyle bir fiziksel yakınlığı canlandırmasının ne kadar zor olduğunu biliyordu.

Geçen haftalarda bu sahneyi dikkatlice parçalara ayırmış ve her açıdan incelemişti. Şu ana kadar gerçekleştirenler ara-

sında en mekanik çekim listesini hazırlamıştı. Sahnenin tam olarak nasıl gerçekleşeceğini biliyordu, merkezindeki o derin duygusal bağ, Jo ile Graham arasında sadece nihai sonuca ulaşmıyor, aynı zamanda karakterlerin tekrar hayata dönmek için birbirlerine ne kadar ihtiyaç duyduklarını fark etmeleriyle her ikisi için de yeni bir başlangıca dönüşüyordu.

Yine de sahneyi bir tür mekanik egzersize dönüştürmesi sadece Tatiana yüzünden değildi.

Bunu kendisi için de yapmıştı.

Seks sahneleri daha önce onun için hiçbir sorun teşkil etmemişti... Şimdiye kadar... Ta ki sonunda sevişmenin gerçek gücünü gerçek hayatta keşfedene kadar.

Çünkü Valentina'ya dokunduğunda, omuzlarının kıvrımlarını öptüğünde, onun içine girip ruhunun derinliklerine kadar işleyen o zevk iniltilerini hissettiğinde seks çok daha büyük bir şeye, haz ve doyumdan daha önemli bir şeye dönüşüyordu.

Tatiana, ardından Valentina sete adım atarken senaryosunun kenarlarına karaladığı notlardan başını kaldırdı. Bütün duyuları ona giderek daha da çok anlam ifade etmeye başlayan kadına odaklanmışken dikkatini rol arkadaşının üzerinde tutması zordu, fakat Landon kardeşlerin gencine tamamen uyumlu olması gereken bir zaman varsa o da şu andı.

"Twister oyunumuza hazır mısınız?"

Tatiana'nın ona sırtıttığını gördüğü için memnundu. "Hem de nasıl. Hadi yapalım şu işi."

Tatiana sahnedeki yerini almaya gittiğinde, Smith, Valentina'nın koluna dokunduğunu hissetti.

“İşleri onun için kolaylaştıramayacağını...” dedi kadın, “ve sahneyi tam olarak yazdığın gibi çekmek zorunda olduğumu biliyorum.”

“Bunu olabildiğince acısız halledeceğim,” diye cevap verdi Smith ona yumuşak bir ses tonuyla. “Hepimiz için.”

Fakat Valentina ona bakmıyordu. Bunun yerine gözlerini öyle kasvetli bir ifadeyle kardeşinin sırtına dikmişti ki Smith çaresizce onu kollarına alıp bugün sahnede yaşanacakların ikisinin arasında gelişenleri etkilemeyeceğine yemin etmek istiyordu.

Gözleri onunkilerle buluştuğunda, Smith kadının itirazlarını ve ilişkilerini saklama kurallarını boş vermekten bir kalp atışı kadar uzaktı.

“Onu sana emanet ediyorum.” Valentina kendini söylediği şeye inandırmaya çalışıyormuş gibi bir yandan da başını sallıyordu. “Gerçekten ediyorum.”

Kız kardeşinin onun için ne kadar önemli olduğu düşünüldüğünde, kadının bugün Tatiana’yı incitmeyeceğine dair kendisine olan inancını oldukça anlamlı buluyordu.

Fakat Valentina’nın *bizzat* incinmeyeceğine dair Smith’e güveneceği düşüncesi kadar anlamlı değildi.

Valentina ellerini birbirine öyle sıkı kenetlemişti ki Smith’le Tatiana sahnedeki yerlerini aldıktan dakikalar sonra tırnakları avuç içlerini çizmişti. Buna karşın hiçbir fiziksel acı duymuyordu, göğsündeki o sıkışıklıkla zar zor nefes alırken zaten duymazdı.

Smith kız kardeşine onu güldüren bir şeyler söyledi, ardından bir anda kameralar çalışmaya başladı ve Tatiana artık kollarının arasındaydı. Dudaklarının tutkuyla birleştiğini gördüğü an içi öyle bulandı ki iki eliyle ağzını kapayıp herkesin gözü önünde kusmamak için sertçe yutkunmak zorunda kaldı.

Öpüşmeleri tekrar tekrar, farklı açılardan çekilirken bu işini hiç de kolaylaştırmıyordu. Kız kardeşi *onun* gerçek hayattaki sevgilisinin kollarında eriyormuş gibi görünürken acısı daha da yoğunlaşıyordu. Bunun gerçek olmadığını, bunu yalnızca rolleri gereği yaptıklarını, bu bitmeyen öpücüğün kariyerleri için gerekli olduğunu kendisine kaç kez hatırlattığının bir önemi yoktu.

Yine de bu bitmeyecekmiş gibi görünen öpücük, bir sonraki sahneye kıyasla çok ama çok daha iyiydi, zira Smith ve Tatiana artık rolleri gereği beraberce yatağa doğru ilerlerken bir yandan da kıyafetlerini çıkartıyorlardı.

Kardeşine söz vermeseydi olabildiğince hızla, elinden geldiğince uzağa koşardı. Ama artık bunu yapamazdı. Olduğu yerde kalması, gözlerinin önünde müthiş bir inandırıcılıkla canlandırılan sahneyi en önden izlemesi gerekiyordu.

Graham-olan-Smith'in Jo-olan-Tatiana'yı yavaşça yatağa yatırmasını izlerken nefes almak dışında her şeyi unuttu. Adam kocaman elleriyle Tatiana'nın üzerindeki sabahlığı çıkardı ve böylesi bir güzellikle hayatında ilk kez karşılaşılmış gibi ona uzun uzun baktı.

Valentina teninin her köşesine bıçaklar saplanıyormuş gibi hissederken setin her yanına kanlar sıçramadığına ina-

namıyordu. Kardeşi onun dokunuşuyla sırtını kavislendirirken, Smith'in dudaklarıyla ellerini onun teninde gezinirken sahne uzadıkça uzuyor gibi geliyordu.

Gözlerinin önünde siyah noktalar uçuşurken, Smith'in aniden kafasını Tatiana'nın karnından kaldırıp, "Kestik," dediğini duydu. Bu tam olarak suratına çarpmak istediği soğuk su etkisi yaratarak, oturduğu sandalyeden yere yığılmasının önüne geçti.

Bir an sonra her iki oyuncu da yataktan kalkıp Valentina'nın birkaç metre ilerisinde durarak çekilen sahneyi izlemeye başladı.

Bu Valentina'nın bir düzenleme ya da eklenti olmaksızın hayatı boyunca gördüğü en güzel aşk sahnelerinden biriydi. Smith'in yatakta *bildiği kadar* becerikli olduğunu görmek kalbini kırmış olsa da dikkatini sonunda hayatındaki en önemli iki insanın konuşmasına verdi.

"Şu kısımda gözlerimi açık tutmayı hatırlamam gerekiyor, değil mi?" dedi Tatiana. "Yoksa iyi zaman geçirmekten ziyade yüzümü buruşturuyormuş gibi görünüyorum."

Smith başıyla onayladı. "Aynı zamanda ellerimiz de burada yanlış duruyor. Şöyle yapmayı denemeye ne dersin?" Elleri onun omuzlarına koydu, ardından kollarını beline doğru indirdi.

Tatiana, "Peki ya bacaklarım? Onların aşağı tarafta öylesine salladığını hissediyorum," dediğinde Valentina nefesini ancak düzene sokmaya çalışıyordu.

Görüntü yönetmeni alt vücut çekimi için en iyi açı tavsi-

yesini sunarak konuya girdi ve Valentina bir an aydınlandığını hissetti. Filmdeki iki vücudun koreografisini canlı olarak izliyordu. Yıllar boyunca bunu yüzlerce kez görmüştü ve seks sahnesi içermeyenlerde bile önemli kesintiler olurdu, fakat daha önce buna hiç kafa yormamıştı. Çünkü bu zamana dek tüm bunlar ona hiç kişisel gelmemişti.

Ve bu zamana dek oyuncularından birini *tamamen* kendine saklamayı hiç istememişti.

Yirmi İkinci Bölüm

Ne yazık ki düzgün düşünebildiği kısıtlı anlar, bitmek bilmeyen bir gün boyunca Smith'le Tatiana'nın bir yatağın üzerinde yuvarlanmasını izlerken pek de fayda sağlamadı.

Saatler geçtikçe kulağına, Smith'in yanı başında yatarken ona karşı hissettiği her şeyi şimdi de kız kardeşi için hissetmeye başlayacağını söyleyen ve giderek daha da ikna edici olan iç sesiyle adeta savaş vermek zorunda kaldı.

Onun bir oyuncu olduğu gerçeğini nasıl göz önünde bulundurmazdı? Bugüne kadar gördüğü en başarılı isimlerden biriydi. Smith dünya üzerindeki herhangi bir kadını ona karşı hisleri olduğuna inandırabilirdi. Aksi nasıl olabilirdi ki? Nüfusun yarısı ayaklarına kapanıp terk edilmemek için yalvarmamaya dünden hazırды.

Smith ona karşı rol yapmadığını, hem de hiçbir zaman, söylediğinde bile... Buna nasıl inanabilmişti?

Sadece bir budala dünya çapında bir oyuncuya güvenirdi.

Gözü dönmüş, istenmeye aç bir budala. Arzu edilmek isteyen. Fakat her şeyin ötesinde, sevilmek isteyen.

Uzun süren çekimlerin ardından malum sahne sona erdiğinde Valentina'nın vücudundaki bütün kaslar ağrıyordu. Gülümsemeye çalışması, yere kapaklanmadan yerinden kalkması mümkün değildi, özellikle de kendini, *kalbini* böylesine uyuşmuş hissederken.

Aralarında epey mesafe varmış gibi, kıskançlık ve kendinden iğrenme merceğini kullanarak, Smith'in Tatiana'yı güldürmesini, kıyafetlerini üzerlerine geçirmeden önce kucaklaşmalarını izledi. Birbirlerini hem sahnede hem de sahne dışında tamamlayan bir çift oyuncu, uyumlu bir çift olduklarını fark etti.

Smith çekimler boyunca ona tek bir bakış bile atmamıştı ve Valentina bunun için minnettardı. Kız kardeşini baştan çıkarırken onunla bağ kurmaya çalışsaydı işte *bu* bardağı taşıran son damla olurdu.

Unutulmak daha kolay, daha iyi bir seçenektir.

En azından her öpücüğün, her dokunuşun acısı en derinlerine saplandığında ve kendini sonunda kanamaktan bile aciz halde bulduğunda kendine söyleyip durduğu şey buydu.

Sonunda Smith dönüp ona baktığında kaşlarını çatı. Emin adımlarla yanına gelirken, Valentina'nın yapabileceği tek şey onu izlemektir.

Ona ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu, özellikle de içgüdüleri kendi canının yandığı gibi onun da canını yakmak isterken. Daha da kötüsü, ekibin işitme ihtimaline rağmen buna karşı koyacak kadar güçlü olabileceğini hiç sanmıyordu. Adam burada onunla konuşmaya, ona dokunmaya çalışırsa, patlayacağından emindi.

Bunun sebep olacağı ekstra acıyı bilmesine ve Smith Sullivan'ın onu yatağa atmaktan öte bir şey istediğine inandığı için bir budala gibi görünecek olmasına rağmen duygularının taşmasını engellemesinin imkânı yoktu.

Tüm bu zaman boyunca mesafeli davranırsa kendini onu daha sonra kaybetmenin kaçınılmaz acısından koruyabileceğini düşünmüştü. Ne var ki onun Tatiana'yla sevişme sahnesini izlerken sadece kendini koruyamadığını değil aynı zamanda onu kendinden uzak tutamayacağını da fark etmişti.

Çünkü Smith onun korumaya çalıştığı her duvarı aşmıştı.

Yanına yaklaştıkça, kalp atışları daha da hızlanıyordu. Bu o andı, asla olmaması gereken bir başlangıcın sonu. Ve gerçekten, bu en iyisiydi, değil mi? Smith'in ondan çok daha yukarılarda olmasını önemsemese de hayatı boyunca onun başka başka çekimlerde başka başka kadınları öpmesine, dokunmasına nasıl dayanabilirdi ki?

Kalbinin etrafını saran duvarları aşmanın yolunu bulan tek erkekle olan duygusal bağlarını koparmak için kendini hazırlarken içinde yanan ateşin üzerine buz serpiliyordu.

"Smith amca!" Summer, yakında yeğeni olacak sekiz yaşındaki küçük kız koşarak Smith'in üzerine atladı. "Daha önce de sete gelmek istedim ama gelemeyeceğimi, çünkü uygunsuz şeyler çektiğini söylediler. Kimse bana ne yaptığını söylemiyor, fakat sen söylersin, değil mi? Söylersin, değil mi Smith amca?"

Tuttuğunu fark etmediği nefesi verirken serseme dönen Valentina iki eliyle birden sandalyenin kollarını sıkıca kavramak zorunda kaldı.

“Val?” Kız kardeşi elinde bir bardak soğuk suyla tam karşısında duruyordu. “İyi görünmüyorsun.”

Valentina suyu çölde bir hafta geçirmişçesine kafasına dikti.

“Biraz uzanmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.” Tatiana kolunu beline dolayıp onu sandalyeden kaldırdı ve karavanına doğru götürdü.

Kız kardeşi onu deri kanepeye yatırıp üzerini örttüğünde Valentina ilk kez kardeşinin kendisiyle ilgilendiğini düşündü. Yıllar içinde soğuk algınlığı ya da nezle geçirmişti ama o zamanlarda bile Tatiana çalıştığı için ona yük olmamaya özen göstermişti.

Tatiana yanına otururken güzel mavi gözlerinde endişeli bir ifade vardı. “Bu aralar yeterince uyumuyorsun, değil mi?”

Ah, nihayet iyi bir uyku çekebildiğini ama bunun sebebinin sadece Smith’in yanında yatıyor olmasından kaynaklandığını nasıl itiraf edebilirdi ki?

Fakat olanları anlatmayarak kardeşine zaten yalan söylüyordu, bu yüzden yalanlarına bir diğerini daha eklemek yerine yalnızca başını salladı. “Dün akşam iyiydi ama son birkaç haftadır uykumu pek alamadım.”

Bu sabah onun kollarının arasında kalmayı ne kadar da çok istemişti. Bu zamana dek hiçbir şeyi böyle yoğun arzu etmemişti.

Tatiana’yı yüzde yüz on destekliyor olması gereken bir günü mahvettiğini düşünerek bir şekilde kendini toparlamaya çalıştı. “Sen kendini nasıl hissediyorsun? Biliyorum, bugün senin için çok zordu.”

“Ben iyiyim,” dedi kız kardeşi usulca, sesinde, Valentina’nın dizginlenemeyen kıskançlığından sıyrılmasına yol açan bir tını vardı. “Asıl endişelendiğim sensin, Val.”

Valentina gülümsemeye, bir elini havaya kaldırıp kız kardeşinin endişelerini geçiştirmeye çalıştı. Fakat dudakları doğru düzgün kıvrılmadı ve elini kaldırdığında gün boyu yumruğunu sıkıldığını için avuçlarına geçen tırnak izlerini fark etti.

Tatiana izleri görünce çok şaşırdı. “Ah Val, bugün kendimle o kadar meşguldüm ki bu sahnenin seni nasıl etkileyeceği aklımın ucundan bile geçmedi.” Ellerini ablasının ellerine kenetlerken kaygılı bir ifadeyle gözlerinin içine baktı. “Smith harika biri ama benim için ağabeyden farksız. Bugün aramızda gördüğün her şey roldü, bundan başka hiçbir şey değildi, sana yemin ederim.”

Valentina dudaklarının aralandığını, ardından nasıl söyleyeceğini bilmediği kelimeleri dile getirmeksizin kapandığını hissetti. Ve sonunda yapabildiği tek şey başını sallamak ve kız kardeşinin Smith’le geçirdiği her saniyeyle daha da derinlere inen hislerini inkâr etmeye çalışmak oldu.

“Yapamam...” Tekrar denedi. “Yapamaz...”

Fakat Tatiana ellerini sıkıp ona nazıkçe gülümseyince bunu denemesine bile gerek olmadığını anladı. Kız kardeşi kısık bir sesle, “Onun hakkında nasıl hissettiğini biliyorum,” dediğinde ise farkına vardı. Gözleri şaşkınlıkla kocaman açılırken, Tatiana ekledi: “Bana söylemedin ama ben senin kardeşimim ve seni herkesten daha iyi tanıyorum. Daha önce hiçbir adama ona baktığın gibi bakmamıştın.”

Vereceği ani bir tepkinin ne kadar işe yaramaz olduğunu bilse de haftalarca kendine yalan söylemesi Valentina'yı, "Herkes ona öyle bakıyor," demeye itti.

"Hayır. Hepsi ona gözlerinde yıldızlarla bakıyor. Hepsi onu fantezi için istiyor, film yıldızı olduğu için, *olduğu adam hariç* her şey için. Fakat sen onda *o adamdan* başka hiçbir şey görmüyorsun Val."

Aman Tanrım, bu doğruydı. Bununla yüzleşmekten daha da kötüsü, kardeşinden hislerinin en küçük kırıntısını bile saklayamamış olmasıydı. Bunu başka kim fark etmişti? Daha da önemlisi, bunu kim gözden kaçırmış olabilirdi?

Bir anda bütün mazeretleri yitip gitti. Elinde kalan sadece tek bir itiraftı. "Öyle yapmamaya çalıştım. Hâlâ deniyorum."

"Fakat Val," diyerek araya girdi Tatiana, "onun da sana aynı şekilde baktığını göremiyor musun? Seninle aynı oda-daysa, bir sahneyi çözmemiz gereken zamanın yarısında sana kur yapmakla meşgul oluyor."

"Saçmalama. Bu film onun için *her şey* demek."

"Onun için anlamı büyük ama *her şeye* yakın değil."

Gün boyunca bastırmaya çalıştığı gözyaşları sonunda yanaklarından süzölmeye başladı. "Bunca yıl boyunca seni setteki meslektaşlarına âşık olmaman konusunda uyardım ve bak şimdi bunu kim yaptı. Böyle tamamen dağıldığım için üzgünüm."

Tatiana yılgın ama kararlı bir ses çıkardı. "Ben artık on yaşında değilim. Her zaman yanımda oldun, fakat görmüyor musun, ben de artık senin yanında olmak istiyorum."

Valentina aralarındaki rolün gün içinde *ikinci kez* değişmesiyle şaşkına döndü. Kız kardeşiyle ilgilenerek geçirdiği onca yıl boyunca Tatiana'ya bir kez olsun bu izni vermiş miydi? Kendini setin ilk günü Smith'in karavanında görebiliyordu. *"Kız kardeşin sana, kendisini koruyup gözetken bir ahlaya sahip olduğu için çok şanslı Valentina. Peki ama seni kim koruyup gözetiyor?"*

Kendine kardeşinin büyüdüğü, içki içecek yaşa geldiği ve bir seks sahnesi çekebileceği gerçeğini kabul ettiğini söylemişti. Peki ama Tatiana'ya bir yetişkin gibi davranmak istemiş miydi? Korkularını ve acısını kardeşiyle paylaşabileceğini bu zamana dek hiç düşünmüş müydü?

Peki o zaman Tatiana'nın bu destek takımının bir parçası olmasından neden korkuyordu?

Aşması gereken pek çok şey olduğunu bilerek sonunda itiraf etti. *"Ne yaptığımı bilmiyorum. Ondan uzak durmalıyım ama bunu yapamıyorum."*

Tatiana kaşlarını daha çok çatı. *"Neden ondan uzak durmak istiyorsun ki?"*

Bu sorunun cevabı gerçekten acı vericiydi ve Valentina bunları gerçekten yüksek sesle dile getireceğine inanamıyordu. *"O dünya üzerinde en fazla dikkat çeken film yıldızlarından biri. Bense sadece benim. Onunla bir ilişki asla bir yere varamaz."*

"Şaka mı yapıyorsun? Siz ikiniz birlikte çok güzelsiniz."

Birden paniğe kapıldı. *"Bizi gördün mü?"*

"Başka kimse görmedi," dedi Tatiana onu temin ederek.

“Ama ben sizinle diğer herkesten daha fazla zaman geçirdim. Bakmadığımı düşündüğü *her an* sana dokunuyor.” Gözleri hınzır bir ifadeyle parıldadı. “Bir de siz öpüşürken odaya girdiğim zaman var.”

Valentina’nın yanakları kızardı. “Ne zaman?”

Tatiana sırtıttı. “Küçük sinema odasında olduğunuz gece, üzerine not aldığım senaryomu orada unuttuğumu fark ettim. Kapı açıktı, o yüzden çalmadan içeri girdim ve...” Elle-riyle yüzünü yelpazeledi. “Tek diyebileceğim şey, vay canına. Gerçekten etkilendim. Her ikinizden de.” Ona sokulup sesini alçattı. “Sandalyenin üzerinde demek?”

Smith’in kollarında kendini kaybederken küçük kardeşi tarafından basılma fikrinin getirdiği utanç dalgasıyla telaşa kapılarak, “Neden bir şey söylemedin?” diye sordu.

Tatiana’nın bakışlarında incinmiş bir ifade belirip kayboldu. “Bu konuda kendini biraz garip hissettiğini görebiliyordum, o yüzden senin bana söylemeni bekledim.”

“Sana anlatmadığım için üzgünüm,” dedi Valentina, gerçekten üzgündü.

Neden kardeşiyle konuşmamıştı? Özellikle de anlam veremediği hisler yüzünden perişan olmuşken. Kendisine, Tatiana’yla partnerinin arasına girip bilmeyerek de olsa filmin başarısını etkilemek istemediğini söylemişti. Ama bu konudaki endişesinde gerçeklik payı olsa bile asıl olan Tatiana’nın artık büyüdüğünü kabul etmek istemeyişiydi. Bu yüzden de ona yetişkin bir kadın değil de bir çocukmuş gibi davranmıştı.

“Yemin ederim, ortada söylenecek bir şey olduğunu dü-

şünmemiştim, amacına ulaşınca ilgisini kaybedeceğini sanmışım,” diye açıklamaya çalıştı. Hâlâ bunun olmasını bekliyordu ve neden gerçekleşmediği konusunda kafası karışık.

“Açıkça ilgisini kaybetmedi, Val. Böyle bir şey olmayacak da. Nasıl kaybedebilir ki?” Tatiana ona kardeşler arasında görülen derin bir sevgiyle baktı. “Sen harikasin. Güzelsin. Komiksin. Ve dünya üzerindeki en iyi ablasın. Bunun *tamamını* gördüğünü biliyorum. Senin tamamını.”

Valentina haftalar boyunca kardeşinden hislerini saklamasını telafi edemeyecek olsa da hislerini artık paylaşarak bir şeyleri değiştirebileceğini düşündü. Derin –ve titrek– bir nefes aldı ve son birkaç haftadır içinde debelenen duyguları kelimelere dökmeye çalıştı.

“Mesele şu ki bazen onun yanında kendimi olduğum gibi hissetmiyorum.” Bu gece zaten bir itiraf gecesiydi, o yüzden bir tane daha ekledi. “Ve bu beni korkutuyor. Hem de çok.” Özellikle de bir bakışıyla, tek bir dokunuşu ya da tek bir öpücüğüyle kontrolünü kaybettiğinde.

“Anlamıyorum,” dedi Tatiana ve Valentina bunu duyduğuna hiç şaşırmadı. Genç kardeşi nadiren korkardı. Korktuğu zamanlarda ise endişesinin onu ele geçirmesine asla izin vermezdi. “Sen *kim olduğunu* düşünüyorsun?”

Valentina cevap vermek için ağzını açtı ve “Ben...” derken sözlerinin devamını getiremedi.

Kariyerinden memnundu ve son birkaç yıldır onunla çalışmaktan da hoşlanıyordu.

Fakat “Sen *kim olduğunu* düşünüyorsun?” sorusu onun

ne iş yaptığından çok bir kadın olarak nasıl bir hayatı tercih ettiğiyle ilgiliydi.

Yıllar boyunca içindeki duygusal kadınla şehvetli kadını inkâr etmişti. Tabii arada bir hoş adamlarla bazı hoş birlik-telikler yaşamıştı, duygularını tamamen görmezden geldiği falan yoktu, fakat kız kardeşinin herhangi bir şekilde ona ihtiyacı olması ihtimaline karşın her şeyi beklemeye almıştı. Varlığı o kadar uzun bir süredir Tatiana'yla sarılıydı ki kendini annesinin yaşadığı acılardan sakınabileceğine inandırmış ve bu sırada da *kim olduğunu* unutmuştu.

Ama yine de içinde uzun bir süredir tuttuğu onca şeyi kız kardeşinden saklayamamıştı.

“Seni bu peri masalının gerçek olmasını dileyecek kadar çok seviyorum, Val.” Tatiana tüm dünyada ekranları parlatan gülümsemesiyle ona baktı. “Neden hak ettiğin gibi seni sevmesi için Smith’e bir şans tanımıyorsun? Onun mücadeleye hazır olabileceğini düşünmüyor musun? Ya da kendin bu mücadeleyi verebileceğini?”

Sevmek mi?

Ah.

Tanrım.

Valentina onunla arasında titreşen çekimi kabul ettiğinde bile hazdan başka bir şey hayal etmemeye çalışmıştı. Smith onu her öptüğünde ne kadar tatlı, ne kadar içten, ne kadar nazik veya sevgi dolu olursa olsun.

“Ya öyle değilse? Ya ben yapamazsam?” diye fısıldadı önüne geçmeden.

Tatiana'nın mavi gözlerine yerleşen endişeli ve sevgi dolu ifadeyi hâlâ görebiliyordu. "Jayden'ı tanıyor musun?"

Valentina konunun aniden değişmesi karşısında hissettiği şaşkınlığı gizlemeye çalıştı. "Elbette. O gerçekten hoş biri."

Kız kardeşinin yanakları kızardı. "Ben de öyle düşünüyorum. Hatta birkaç haftadır bana çıkma teklif etmesini bekliyorum."

Valentina'nın aklından geçen ilk şey Jayden'ın Tatiana için ne kadar mükemmel olduğuydu. Sakin, dikkatli, sevimli, genç ve tatlıydı. İlgi odağı olmayı sevmiyordu, fakat hayatı boyunca setlerde film yıldızlarıyla çalıştığı için Tatiana'nın hayatıyla nasıl başa çıkılacağı konusunda bir fikri vardı.

Kardeşiyle set teknikeri arasında gelişen aşkı nasıl gözden kaçırabilmişti? Burada durmuş iyi bir abla olabilmek için ne gerekirse yapacağını iddia ediyordu ama bunu bile yüzüne gözüne bulaştırmıştı.

"Sorun şu ki..." dedi Tatiana. "Bana hiçbir zaman çıkma teklif edeceğini düşünmüyorum."

"Neden düşünmüyorsun ki?" deme sırası şimdi Valentina'daydı.

Kardeşinin bakışlarındaki anlam o kadar açıktı ki Valentina kanepeye gömülmek zorunda kaldı. "Çünkü o benim etkili bir film yıldızı, kendisinin ise..." dedi Tatiana. "Sadece kendisi olduğunu düşünüyor."

Olayı kardeşinin bakış açısından gördüğünde Valentina bir film yıldızı olarak el üstünde tutulmanın ne kadar can sıkıcı olduğunu görebiliyordu. Ve *bu* –Smith diğer herkes gibi

olduğunu kanıtlasa bile— bizzat yaptığı bir şey değil miydi? Kendini tanımlayamadığı ya da açıkça göremediği bir gelecekten korumakla o kadar meşguldü ki Smith'in ününü ondan uzak durmak için bir bahane olarak kullanıyordu.

Sersemliği rekora koşuyordu.

Özellikle de konuştukları onca şeye rağmen hâlâ Tatiana'nın, Smith'in kolları arasındaki hali kafasının içinde dönüp dururken.

Kardeşinin elini bu kez sıkıca tutan Valentina'ydı. "Evet dediğin zaman Jayden'la ne yapacaksın?"

"Onunla bir restoranda romantik bir yemek yiyeceğim." Dudaklarını yaladı. "Sonra da onu baştan çıkaracağım."

Eğer Valentina kendini hâlâ Tatiana'nın küçük bir kız olduğuna inandırmaya çalışıyorsa, bu anın o huydan vazgeçme zamanı olduğunu artık biliyordu. Kardeşi yetişkin bir kadındı ve kadınların ihtiyaçları olurdu. Bir kadının kalbi aşkı özler, mümkün olduğunda uzanıp onu yakalamak isterdi.

Valentina kardeşine sarıldı. "Seni seviyorum, T."

"Ben de seni seviyorum," dedi Tatiana ve tam o an kapı tıklatılınca hızlıca ekledi: "Hem de Smith'e bir şans vermen gerektiğini düşünecek kadar. Ona bir şans tanı, bu sayede sana gerçekte kim olduğunu gösterebilir ve sen de ona içinde nasıl biri olduğunu gösterebilirsin."

Tatiana kanepeden fırlayıp karavanın kapısını açarak Smith'i içeri aldı. "Burada," dedi ve karavandan çıkıp ikisini baş başa bırakmadan önce ablasının duymayacağı alçak bir sesle ekledi: "Onu incitirsen ben de seni incitirim."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Smith içeri girdiğinde Valentina karavanın ortasında duruyordu. *Tanrım*, ışıklardan, kameralardan ve ekipten uzakta şu an ona bakarken bile, çekimi bitirdikleri sıradaki ifadesini aklından çıkaramıyordu.

Smith pamuk ipliğine bağlı olduğunu bildiğinden seks sahnesini çekmeye başlar başlamaz kendini ona bakmamak ve tüm dikkatini Tatiana'ya vermek için zorlamıştı. Fakat Valentina'yı zihninden çıkarmak imkânsızdı ve çalışırken ilk defa tamamen ikiye bölünmüş hissediyordu.

Yalnızca filmde mutlaka olması gereken bu sahneden vazgeçmek değil, aynı zamanda günün tüm çekimlerini tamamen durdurmaya varacak bir ani karar alması için tüm yapması gereken Valentina'nın harap olmuş gözlerine bakmaktı. Bu filmi doğru bir şekilde çekmesi için ona güvenen oyuncular, ekip, stüdyolar, yatırımcılar olmasaydı setten çıkar ve elini tutarak onunla birlikte Hollywood ve uydurma şeylerin olmadığı bir yere gidebilirdi.

Ne var ki Tatiana'yla kariyerinin en zor sahnesini çekmeyi tamamladıktan sonra Valentina'ya yeniden göz atmak için kendine izin vermişti. Kadının teni solmuş, gözlerini dehşet bürümüş, yüzünde hıyanete uğramış üzüntülü bir ifade belirmişti ve Smith onu böyle görmeye hiç ama hiç hazır değildi.

Yanlış karar mı vermişti?

Ve gerçekten önemli olan tek şeyi mi kaybetmişti?

Beklenmedik bir şekilde, Summer'la kardeşi Gabe onu sette görmeye gelmişti ve Smith onları çok sevse de Valentina'dan ayrı kaldığı her saniyeyi acı verici bulmuştu. Valentina'nın yanına gidip işleri yoluna sokması gerekiyordu. Neyse ki kardeşi bir şeylerin ters gittiğini anlayabilmişti. Gabe yakın zamanda tekrar sete uğrama sözü vererek Summer'ın dikkatini ekibin şekerlemeleriyle dağıtmıştı.

Onlar gittikten sonra Smith koşturarak Valentina'nın karavanına gelmişti. Kimse yoluna çıkmaya cesaret edememişti, yapsalardı hepsini biçerdi. Sonunda onun yanındaydı ve Valentina yakınındayken doğru düzgün düşünemiyordu. Onu kollarına çekti... Ve içten içe uzaklaşmamasını diledi.

"Üzgünüm. Bugün seni incitmek istemedim. Seni yıpratmak istemiyorum. Seni tekrar asla incitmeyeceğim, söz veriyorum." Her cümleyle Valentina'nın sırtını okşarken kadının elleri onun göğsünde tutsak kalmıştı, Smith'in yerinden çıkacakmış gibi çarpan kalbini hissedebiliyor olmalıydı.

Valentina usulca onun boynuna doğru, "Canım yandı," dedi ve bu kısa cümle Smith'in kalbinin parçalanması için yeterliydi. "Ama..." Titrek bir nefes aldı, "canımı yakan sen değildin. Bunu kendi kendime yaptım."

Smith onun gözlerinin içine bakabilmek için geri çekildi. Valentina'nın ne söylediğini tam olarak anlamamıştı ve kavraması gerekiyordu. "Öyle fena batırdım ki buna inanamıyorum. Tatiana'yı bugüne hazırladım ama kendimi..." Lanet olsun, tüm bunlar yaşanmadan önce Valentina'yla *bugün* hakkında konuşmak için daha fazla çaba göstermeliydi, ama korkmuştu. Bu konuda konuşmanın bile onu kaçırmāsından korkmuştu. "Kariyerim boyunca seks sahneleri çekme konusunda hiçbir sorun yaşamadım. Fakat bugün canıma okundu. Lütfen sende başka birine dokunmanın beni öldürdüğünü söylemem için çok geç kalmadığımı söyle."

"Bu senin işinin bir parçası Smith. Ben ne düşünürüm ya da nasıl hissederim diye endişe ettiğin için seni işinden soğutmak istemiyorum."

Görmüyor muydu? Smith yatırımcıların, stüdyonun ve itibarının önemi hakkında o kadar endişeliydi ki neyin gerçekten önemli olduğunu neredeyse çok geç olana dek fark etmemişti.

Onun.

"Bugünün bu kadar zor geçeceğini düşünmemiştim. Evli aktrislerle, hoşlanmadığım kadınlarla, tamamen yabancılarla ve hatta arkadaşlarla sevişiyormuşum gibi yaptığım tüm o seferlerin ardından." Onu bırakıp kendinden nefret ederek bir adım geri çekildi, ellerini başına götürüp siyah tutamları avuçladı. "Bugün kız kardeşinle sahnede beraber olmak yaptığım en zor şeydi."

Valentina'nın gözlerinde kendi ruhunun derinliklerinde

hissettiği aynı umutsuzluğu görebiliyordu. Onu aldatmamıştı ama artık hiçbir şey gözüne doğru görünmüyordu. Ona vermek istediği tek şey sorunsuz ya da karmaşıklıkların olmadığı basit, saf bir aşk hikâyesiydi. Fakat bugün ona bunun tam aksini vermişti.

Ve yine de ondan başka bir şey istemek adil olmasa bile, çok daha fazla şey istiyordu.

Başka bir kadından istediğinden *çok daha* fazlasını.

“Sana yalan söylemeyeceğim,” dedi Valentina usulca. “Bugün kötüydü. Gerçekten ama gerçekten kötüydü.”

Smith ona acı çektirdiği gerçeğiyle irkildiğinde Valentina’nın kendisine yaklaştığını gördü. Ön kol kaslarının üstüne kapanan narin parmaklarına baktı, ardından kadının ellerini yavaşça onunkine doğru indirmesiyle kendini nefesini tutarken buldu.

Parmakları onunkilere kenetledi ve –Valentina onu istesin ya da istemesin– bir öpücük kondurmak için elini dudaklarına götürdü.

“Birine karşı bu kadar kıskançlık besleyebileceğimi bilmiyordum,” diye itiraf etti Valentina kimsenin bir gülümseme olarak yorumlayamayacağı şekilde dudaklarını büzerek. “İkinizin arasında hiçbir şey olmadığını biliyorum, asla olamayacağını ve ikinizin kardeş gibi hissettiğinizi de...” Smith’in, göğsüne yumruk yemiş gibi hissetmesine neden olan titrek bir nefes aldı. “Ama bunu hatırlamak çok zordu, siz o şekilde...” Başını iki yana salladı. “Hayır. Artık bunu tekrar yaşamak istemiyorum, özellikle de günün çılgın film müziği aklimda çınılırken.” Biraz daha yaklaşınca Smith onun vücut

ısısını bedeninde hissedebildiğine yemin edebilirdi. “Bunu atlatmama yardım et, Smith.”

Smith’in tek yapmak istediği onu öpmek, onu sevmekti ama yalnızca bu sebepler yüzünden değil.

“Daha önce hiçbir kadını senin kadar çok arzulamadım ama sevişmemizin bugün olanları unutmak için bir yöntemden daha fazlası olmasını istiyorum. Bundan daha fazlası olmamız gerekiyor, Valentina.”

Kelimelerinin etkisini yüzünde görebiliyordu. Artık kendini tutamayacaktı. Tutamazdı. Özellikle de bugün onu kaybetmeye bu kadar yaklaşmışken.

“Ne...”

Valentina duraksadığında, Smith hayatında tanıdığı en sıra dışı kadınlardan biri olarak bu soruyu dile getirmesinin ne kadar zor olduğunu fark etti ama yine de onun sözlerini tamamlamasını beklemek zorundaydı.

Valentina en sonunda sordu: “Ne istiyorsun? Neye ihtiyacın var?”

“Sana.”

İşte bu kadar basitti. Her zaman böyle olacağını düşünmüştü. Onunla tanıştığı o ilk andan itibaren bu kadına çekilmişti. Onunla sevişmekse aralarındaki kıvılcımı tutuşturmuştu. Yalnızca onun vücudu, yalnızca onun dizginlenemeyen tutkusunu değil, aynı zamanda içiyle dışıyla Valentina’yla ilgili her şeyi istiyordu.

“Ben de seni istiyorum.”

Valentina öyle alçak sesle konuşmuştu ki Smith tüm ru-

huyla bu kelimeleri duymak için yakarmasaydı hiçbirini işitemeyebilirdi.

Bugünkü çekimin sebep olduğu tüm acılara rağmen, belki de ikisinin de ihtiyaç duyduğu dönüm noktası tam olarak buydu.

Smith başparmağını onun dolgun altdudağında gezdirdi ve kollarında her zaman harika bir şekilde titreyen o güçlü kadın dokunuşuyla ürperdi. “Sen zaten bana sahipsin Valentina. Bunu biliyorsun. O yüzden söyle bana...” Kontrolüne hâkim olmakta zorlanıyordu. “Başka ne istiyorsun?”

“Ben...”

Valentina tekrar duraksadı, fakat bu kez onun gözlerine baktığında, Smith kadının gücünü yüzünde net olarak görebiliyordu. Ve kararlılığını.

“Ben denemek istiyorum. Sana *—bize—* bir şans vermedim. Yani seninle yatarak risk aldığımı biliyorum ama yine de...” derken yüzünün kızarması Smith’in onu hemen öracıkta kollarına almak istemesine neden oluyordu. “Ama yine de kendime bunun ötesinde bir şeyin yaşanabileceğini düşünme izni vermedim.” Pişman görünüyordu. “Ve sana karşı adil davranmadım. Ve düşünüyorum da...” dedi yavaşça. “Sanırım kendime de.”

Hâlâ Smith’in gözlerinin içine bakıyordu ve bu değilse bile böyle bir anda yumuşaması Smith’in aklını başından alıyordu. Ah, gerçi tüm hatları ve biçimi, keskin kenarları ve yuvarlak kavisleri, ateş ve buz etkisiyle... Valentina’yı oluşturan her hücre onun aklını başından alıyordu.

“Benimle çıkmak ister misin?”

Valentina’nın bu sorusuyla duyduğu coşku öylesine keskin ve tatlıydı ki gülümsemesine yansıdığından emindi. “Bundan daha fazla istediğim hiçbir şey yok.”

Fakat Valentina gülüşüne karşılık vermek yerine Smith’in tüm kanının alt tarafına hücum etmesine neden olan bir baştan çıkarıcılıkla, “Hiçbir şey mi?” diye sordu.

“Şey... Şimdi sen öyle deyince...” derken Valentina aralarındaki mesafeyi kapatıp kendini ona yasladı. “Bir iki şey olabilir belki.”

Valentina dudaklarını adaminkilere bastırdı ve Smith şehvetli danslarının kontrolünü ona bırakmaya çalışsa da bu kadına duyduğu arzuda kendini kaybetti. Valentina’nın dili dakikalar önce Smith’in başparmağıyla yaptığı hareketi onun altdudağında tekrarlarken yirmi yıl boyunca bildiği tüm kadınlar tamamen bilincinden silinmiş ve geriye Valentina’dan başka kimse kalmamıştı. Onun dilini emerken kadın çoktan gömleğini çekiştirmeye başlamıştı.

Düğmeleri kopararak gömleği omuzlarından sıyrıp yere bıraktı. Smith onu tanıyan birilerinin, en yakın arkadaşlarının bile, şu halini görseler onu tanıyamayacağını düşündü. Her seviştiklerinde Valentina muazzam bir tutkuyla onu serseme çeviriyordu.

“Bugün böyle olmaması gerekiyordu.” Boynuna bir öpücük kondurdu. “Kız kardeşimi seviyorum ve bugün yaptıklarınızın gerçek olmadığını bilmeme rağmen Tatiana’yı o yaktan çekip almak istiyorum.”

Kız kardeşinin dudaklarının dokunduğu her noktaya *şu an* Valentina kendi dudaklarını bastırıyordu. Öpücükleri adamın omuzlarına, sonra da köprücük kemiğine doğru kaydı ve adama sahip olduğunu belirten inlemelerinin her biri Smith'i delip geçiyordu.

Tanrım, ayakta kalmak istiyorsa bir şeylere tutunması gerekiyordu. Onu kalçasından kavrarken teninin avuçlarının arasında bu kadar dolgun ve yuvarlak olmasına bir kez daha şaşırdı.

Valentina tutkusundan beklenmedik yumuşaklığına, olağanüstü zekâsından kız kardeşine beslediği sınırsız sevgiye kadar onu sürekli şaşırtıp keyiflendiriyordu. Onunla hayat hiçbir zaman sıkıcı olmayacaktı. Valentina ona duymak istediği şeyi hiçbir zaman söylemeyecek, meşhur bir film yıldızı olduğu için egosunu okşamaya bir dakika bile zaman ayırmayacaktı. Dizinin dibinden ayrılmayan pek çok insana rağmen, evet, Valentina ona asla ama asla bu şekilde davranmayacaktı.

Ve kalbini fethetsin ya da fethetmesin, Smith ona ne zaman bakıp dokunsa, onu ne zaman öpüp koklasa kadın kendisini her geçen saniye daha fazla memnun ediyordu.

Smith'in hatırladığı sonraki şey kadının onu kanepeye doğru ittiği idi. Gözleri tatmin dolu bir ifadeyle parıldarken Valentina ona uzun uzun baktı. Smith üst gövdesi çıplak vaziyette, bacaklarını iki yana açmış, nabız gibi atan erkekliği pantolonunu zorlayarak deri kanepede oturuyordu.

Valentina bir an sonra gidip karavanın kapısını kilitledi ve yeniden ona yönelirken atkuyruğunu çözdü. Siyah ceketini, ardından gömleğini çıkarıp kısa süre sonra onun tam karşı-

sında topukluları ve Smith'in aldığı bir başka dantelli iç çamaşırı takımıyla kaldı.

Bu zamana dek gördüğü en güzel manzara karşısında Smith'in dudaklarından hafif bir küfür çıktı.

Kaba sözleri üzerine kadının dudakları hafifçe kıvrıldı. "Hediyelerinden bir diğerini giydiğimi gördüğünde vermeni beklediğim tepkinin tam olarak bu olduğunu nereden bildin?"

"Hediye sensin," dedi ona Smith bunu derinden hissederek.

Duygu dolu ses tonu karşısında Valentina bir an için sersemlemiş göründü. Ama sonra usulca yaklaşıp bacaklarının arasında dizlerinin üzerine çöktü ve kemerine uzanmaksızın ona sadece nefesini kesen bir öpücük verdi.

Tanrım, bundan kurtulamayacaktı. Bu akşam zevkten öleceğinden film için yerine başkasını bulmaları gerekiyordu.

"Öpüşmek zorunda kalacağın başka aktrisler olacağını biliyorum," dedi Valentina, geri çekilip avuçlarını onun karın kaslarına bastırmaya başladı. "Ama aklındaki tek kadın olmak istiyorum." Tırnaklarını hafifçe tenine batırırken elinin altındaki kasların dalgalandığını hissetti.

"Aklındaki tek kadın sensin," diye yakardı Smith.

Tenine dokunduğu ilk andan beri onu istiyor, arzuluyor, sürekli düşünüyordu. Gerçeği inkâr edemezdi. Özellikle de Valentina'nın kalbini kazanmanın önem verdiği tek şey olduğu düşünülürse.

Yakarışına bir karşılık vermek yerine Valentina başını eğip onun göğsünü yaladı. Saçları tenini okşarken diliyle ve diş-

leriyle ona sataştı. Smith çaresizliğini yansıtarak tutkuyla inlemeden edemedi.

Ondan daha iri ve güçlüydü. Kolayca onu altına alabilir ve derinlerinde kendini kaybedebilirdi. Bu oldukça iyi, hatta muhteşem olurdu. Fakat bugün çektiği acıların ardından Valentina'nın gücünü geri kazanmak için sevişmelerini baştan sona yönetmek istediğini biliyordu. Yine de Valentina tenini dudakları, dili ve dişleriyle ele geçirirken, ellerini ipeksi saçlarının arasında gezdirmeden edemedi.

Gün ışığında herkesin gözü önünde o kadar tutucuyken şu an bacaklarının arasında üzerinde sutyeni, tangası ve topuklularıyla diz çökmesinin ne kadar seksi görüldüğüyle ilgili bir fikri var mıydı? Sonunda başını kaldırıp dudaklarını yaladı.

"Böyle çok daha iyi," diye mırıldandı bağcıklarını çözerek adamın ayakkabılarını çıkarırken. Bir an sonra kemerine uzanmasaydı Smith bu tatlı yorumu karşısında gülümseyebilirdi.

Deri kemeri usulca çıkarırken karnına değen parmak uçlarının dokunuşuyla Smith'in nefesi kesildi. Bundan önce kaç kez birlikte olduklarının bir önemi yoktu, her sevişmeleri yeni bir başlangıç, aklını tamamen başından alan bir keşif yolculuğuydu.

Valentina fermuarını yavaşça indirirken bakışlarını ona çevirdi. Smith her zaman tutkuyla ilişkilendirdiği onun o güzel ela gözlerine bakarken nefes almayı unuttuğundan oldukça emindi. Sonra, kadının pantolonunu sıyırdığını fark edince, kumaş parçasından tamamen kurtulabilmesi için istemsizce kalçasını kaldırdı. *Boxer'ı* çıktığında hayatı boyunca hiç olma-

dığı kadar uyarılmış olarak kanepede, tam karşısında, çıplak oturuyordu.

Onun nabız gibi atan erkekliğine dikkat kesilerek sessizce bakarken Valentina'nın gözleri derin bir zevkle parılıyordu.

"Benim," dedi alçak bir ses tonuyla, dudakları şehvetle kıvrılarak.

Dudaklarını yeniden yaladığını ve –ah kahretsin– başını üzerine doğru eğdiğini görünce bir kez daha inledi. Dili erkekliğinde gezinirken, kadının saçlarını daha da sıkı kavradı ve istemsizce erkekliğini daha derinden alması için başını aşağı bastırdı.

Kadının hafifçe güldüğünü sandı, ama sonra Valentina onu tamamen ağzına alırken duyduğu sıcacık zevk dışında her şeyi unuttu.

"Valentina."

Dudaklarının arasından çıkan adı bir dua, bir yakarış, bir kutsamaydı.

Ve kısa süre sonra ona da aynı şekilde ilgi göstereceğini işaret eden bir yemin.

Daha iyi, daha güçlü bir adam olsaydı kendini düşünmeden önce, onu tatmin ettiğinden emin olana dek durmazdı. Fakat Valentina'nın bu kadar belirgin şekilde tadına varması, kontrol kaybından böylesine zevk alırken geri çekilmeyecek olması onu çaresiz bırakıyordu.

Smith hayatı boyunca hep kontrollü davranmıştı. Ailesine, annesi ve kardeşlerine karşı; film setlerinde, basın önünde. Ama onunla birlikteyken kontrolünden eser yoktu.

Kendini tamamen Valentina'nın dudaklarına, ellerine bırakarak zirveye yükselirken zevk dolu inlemesi karavanda yankılandı.

Valentina halinden memnun bir kedi gibi dudaklarını yalayarak topukluları üzerinde hafifçe doğrulurken, Smith ona uzun uzun bakmak dışında hiçbir şey yapamadı. Saçları ellerinin arasındaydı, ruju çoktan çıkmıştı, teni hafif nemlenmişti ve yanakları kızarmıştı.

Seni seviyorum, kelimeleri diline ucuna gelse de az önce başına gelenlerin ardından bunu şimdi söyleyemezdi. Hislerini sonunda ona söylediğinde, kadının bunu örtülerin altında –ya da kanepede– açığa çıkardıkları şehvetle dışa vurduğunu iddia etmeye çalışmayacağından kesinlikle emin olmalıydı.

Ama *onu sevdiğini* bu akşam söyleyemiyor olsa da *gösterebilirdi*. Ve kadının bunu duymaktan korktuğunu bilmesine rağmen dudakları, elleri, bedeniyle dinlemesini sağlayabilirdi.

Tıpkı az önce onun yaptığı gibi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Valentina hayatı boyunca hiç bu kadar çılgınca, bu kadar ateşli ve bu kadar harika bir şey yapmamıştı.

Ellerinin ve dudaklarının altında Smith'in kontrolünü kaybetmesiyle damarlarında kabaran zevk dalgalarını hâlâ hissedebiliyordu. Kusursuzdu. Ve çok tatlı.

Ve şaşırtıcı.

"Şimdi sıra sende," dedi Smith büyük ellerini beline sarıp onu kanepeye çekerken, Valentina ne olduğunu anlayamadan bu kez o onun bacakları arasına çömeldi.

Kendini birden savunmasız hisseden Valentina bir espri yapması ya da seksi bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu. Bunun yerine ağzından tek çıkan, "Ama ben sıramı az önce savdım," oldu.

İki eliyle onun yüzünü kavrarken, Smith'in çoktan karar gözlere daha da koyulaştı. Onu öperken dili şehvetli bir ritimle, az öncekinden de daha ateşli bir şekilde dilinin üzerinde geziniyordu.

“O zaman...” dedi alçak bir sesle kadının içini ürperterek. “Sıra bende, öyle mi?”

Valentina’nın tek yapabildiği yutkunmaktı. Ve belki de düşündüğünün bu olduğunu anlamasını sağlamak için hafifçe başını sallamak.

Ne var ki Smith ona aldığı dantelli iç çamaşırının açıkta bıraktığı teninin her zerresine aç, sahiplenici bir ifadeyle uzun uzun bakmak dışında hiçbir şey yapmadı.

Dizlerinin üzerine çökmüşken bile uzundu ve yerinden doğrulduğunda Valentina ona bakmak için başını kaldırmak zorunda kaldı. Kısa süre önce doyuma ulaştığını ortaya koyan erkekliğine karşın Valentina bacaklarını kullanarak onu yakınına çekip çıplak göğsünü ipeksi sutyenine, erkekliğini *daha fazlasını* arzu ettiği hassas tenine bastırdı.

“Smith, bekleyemem. Bu gece olmaz. Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. *Şu an.*”

Bir kez daha açıkça onu ne kadar çok istediğini itiraf etmişti.

Ona *ihtiyaç* duyduğunu.

Gözleri zevkle ışıldadı ve dudaklarını kendisinininkilere bastırduğunda Valentina’nın nefesi kesildi. Ve sonra Smith kalçasını kavrayarak onu tangası, sutyeni ve topuklularıyla kanepede altına aldı.

Dudakları boynuna temas edince, Valentina kulağının alt kısmındaki hassas tenini dişlediğini hissedince ona doğru kıvrıldı. Parmakları ipeksi dokuyu sıyrarak tek bir hamlede içine girdiğinde ise zevkle soludu. Tırnaklarını adamın omzuna geçirip bacaklarını sıkıca kalçasına dolarken... Korkularının dağıldığını biliyordu.

Çünkü bu şekilde, sınırlamalar olmadan, kontrolsüzce sevişirlerken o artık bir film yıldızı değildi, milyonlarca kadının hayran olduğu Smith Sullivan'dan eser yoktu.

O her gülüşle, her sarılışla, her öpücükle giderek daha da derinden kapıldığı basit bir erkekti. Ve ona attığı her sıcak bakış, elinin teninde gezinmesi Valentina'nın bilmekten korktuğu bir şeyle yüklüdü.

"Valentina."

Gözlerini açtığında adamın ona baktığını gördü, güzel yüzü arzu ve artık başka bir şeye yoramayacağı bir şeyle ışıldıyordu.

Aşkla.

Zihninde yankılanan bu kelime ve Smith'in, Valentina'nın başının iki yanına koyduğu ellerini tutmasıyla içi aydınlandı.

"Sen benimsin," dedi Smith ve öyleydi.

Tamamen ona aitti.

Smith onu istediği sürece, Valentina ona ait olacaktı çünkü hayatına düşündüğünün ötesinde, çok ama çok daha ötesinde bir yer etmişti.

Artık kelimelere ya da korkulara gerek yoktu. Adam onu sıkıca kavrayıp içine girerken hissettiği sadece tatlı bir zevkti. Zirveye yükselirken Smith'e yalnızca bedenini değil aynı zamanda *ilk kez* kalbini emanet edecek kadar kendini serbest bırakabilirdi.

Yarım saat sonra giyinik olarak karınları guruldarken Smith gözlerinde inanmaz bir ifadeyle ona baktı.

“İlk gerçek randevumuzda beni getirdiğin yer *burası* mı?”

Aralarındaki yıldızı fark edemeyecek kadar bezgin görünen anne babaların peşlerinden koşturduğu çocuklar izbe binaya girip çıkıyorlardı.

Valentina kızardı. “Tatiana’yla mini golfu severiz. Çocukluğumuzdan beri oynamayı hiç bırakmadık. Ayrıca buraya geldiğimizde kimse onun kim olduğunu önemsiyormuş gibi görünmediği için düşündüm ki...”

Smith’in geniş gülümsemesini görünce tuhaf açıklamasına devam etme şansı bulamadı. “Güzel düşünmüşsün.”

Ardından, meyve suları ve şekerli çubuklarla mest olmuş görünen sekiz yaşındaki çocuk heyecanı ile onu binaya doğru çekti. Sosisli sandviçle patates kızartması kokusunu alınca karnı daha da guruldarken Smith’in her ikisi için de yemek siparişi verdiğine bundan daha memnun olamazdı. Abur cubur yemek geçirdikleri uzun günün ardından ilaç gibi gelecekti.

Tabii kasadaki çocuk karşısında duran adamın kim olduğunu algılayana kadar. “Ah, adamım, sen Smith Sullivan’sın.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Mark,” dedi Smith çocuğun parlak mavi renkli gömleğindeki isim etiketine göz atarak.

“Arkadaşlarım burada olduğunu duyunca çılgına dönecekler! Geçen sene izlediğimiz filmin, *İmha Güçleri* harikaydı!”

Mark ceptelefonuna uzanacakken Smith araya girerek, “Senden bir iyilik isteyebilir miyim?” dedi.

Çocuk başını salladı. “Elbette. Ne olursa, ahabap.”

Smith sesini alçalttı ve sanki Valentina onu duyamıyor-

muş gibi davranarak, “Bugün önemli bir ilk randevudayım ve bunu mahvetmekten gerçekten korkuyorum. İyi bir izlenim bırakabilmek için bu akşamı sakın geçirmeyi umut ediyorum,” dedi.

Gözleri kocaman açılan çocuk sonunda Smith’in hemen yanında duran Valentina’yı fark etti. Onu uzun uzun süzmesinin ardından Smith’e doğru eğilip fısıldadı. “Dostum, o harika.”

Smith de fısıldayarak karşılık verdi. “Biliyorum. Aşırı derecede. O halde anlaştık?”

“Elbette,” dedi çocuk. “Sorun yok.”

“Teşekkürler. Sete bir ara uğramak istersen diye neden bana ceptelefonu numaranı vermiyorsun?”

“Ciddi misin?” Çocuk ceptelefonu numarasını hemen bir peçetenin üzerine karaladı. “Kimsenin bu akşam canını sıkmayacağından emin olacağım.”

Yemeklerini alıp oturduklarında ne kadar aç olursa olsun Valentina bir lokma bile yiyemeyeceğini biliyordu. Henüz.

“İlk randevumuzu mahvedebilmen mümkün değil.”

Smith de yemeğine dokunmadı. “Bundan emin misin?”

Gözlerinde beliren ifade Valentina’nın sevişirlerken ona nasıl baktığını –sanki onsuz yaşamayı hayal bile edemiyormuş gibi– hatırlamasına neden oldu.

Daha önce olsa ona yalan söyleyebilir, iyi hissettiğini iddia edebilirdi. Ama birbirleriyle paylaştıkları şeylerden, kendini ona bu kadar yakın hissettikten sonra *gerçeği* söylemek istiyordu.

“Hayır, tam olarak emin değilim ama...” Gözlerinin içine bakarak duraksadı. “Emin olmak istiyorum. Fena halde.”

Smith'in istediği cevabın bu olmadığını biliyordu, yakının-
dan bile geçemezdi. Bu kendisi için de yeterli değildi. Ama
Smith hardalla mayonezi aldı ve –onun tam da en sevdiği
gibi– sosisli sandvicinin içine sıkı.

Valentina sandvici ondan alırken düşünmeden edemedi:
Sosisli sandvici *nasıl* yemekten hoşlandığını Smith nereden
öğrenmiş olabilirdi ki? Ve fark edilmek neden onu bu kadar
geriyordu?

Henüz fark etmeye başladığı *yerçekimi* ayırım yapmıyor-
du; ne içlerinden birinin parlak ışıklar önünde olmak için ya-
ratılmış olmasına ne de diğerinin gölgeler arasında ne kadar
rahat olduğuna bakıyordu.

Smith bir dilim patates kızartması kapıp ağzına attı.
“Pekâlâ, neyine oynuyoruz?”

Valentina tek kaşını kaldırdı. “Arkadaşça bir mini golf
oyununu bir bahse mi çevirmek istiyorsun?”

“Ben bir erkeğim. İşimiz bu,” dedi gözleri hınzır niyetini
ortaya koyarcasına parlayarak.

Kadın gözlerini devirdi. “En azından eğlenceli bir oyun
hakkında bu kadar rekabetçi davranarak ne kadar gülünç
olduğunu itiraf ediyorsun.”

“Tatiana’yla birbirinize karşı az da olsa rekabetçi davran-
madığınızı mı söylemeye çalışıyorsun bana? Ya da karde-
şinin topu deliğe girmeden önce bir kez olsun oyuna hile
karıştırmadığını?”

Bu soru üzerine kahkaha attı. “Tamam, deliğe girmesi ga-
rantiyken ‘kazara’ atışıma bir kez engel olmuştu.”

Başını salladı. “Kardeşler baş belası oluyorlar, öyle değil mi? Ama ona bunun bedelini ödettiğine eminim, ödettin değil mi?”

Ona en masum bakışını attı. “Vazelin sürülen bir golf topunun düz gitmesinin neredeyse imkânsız olduğunu kim bilebilir ki?”

“Kazanmanın senin için ne anlama geldiğini artık biliyorum,” dedi Smith kahkahalara boğulurken. “Belki de oyuna başlamadan önce üzerinde bir vazelin kutusu olup olmadığını anlamak için vücudunu yoklamam gerekiyordu.”

Valentina bir kez daha sersemledi, öyle ki sette, bir toplantı salonunda, yapboz yaptıkları oturma odasında ya da yetmişlerin başından beri yenilenmemiş –ve temizlenmemiş– görünen bir mini golf salonunun ortasında olmalarının hiçbir önemi yoktu: Onu istiyordu.

Ve ondan çok ama çok hoşlanıyordu.

“Kazanırsam...” dedi Smith alçak bir sesle zaten son derece hassas olan teninin ürpermesine neden olarak. “Gecenin ilerleyen kısmında elimi tutacaksın.”

Valentina birden Tatiana’nın sözlerini hatırladı: *Neden hak ettiğin şekilde seni sevmesi için Smith’e bir şans tanımıyorsun? Onun mücadeleye hazır olabileceğini düşünmüyor musun? Ya da kendin bu mücadeleyi verebileceğini?*

Formika masanın altında, kucağında duran elleri titremeye başlamıştı. Yine de elini kaldırdı ve kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarparken onun eline uzandı.

Elini usulca avcuna alıp parmaklarını birbirine kenetlerken Smith’in nefesinin kesildiğini düşündü.

Dokunuşunun yumuşaklığıyla kalbi sıcacık kesildi.
“Bunun için bir bahis kazanmana gerek yok.”

Mini golf oyununda berabere kalmalarının ve el ele tutuşup Valentina’nın evine dönmelerinin ardından Tatiana’yı kanepeye oturmuş kitap okurken buldular.

Kitabın üzerinden bakıp onlara gülümsedi. “Marcus ve Nicola geceyi yine senin evinde mi geçiriyorlar Smith?”

Smith de ona gülümseyerek karşılık verdi. “Hayır.”

Valentina’nın görüştüğü hiçbir erkek evinde geceyi geçirmemişti. Kız kardeşini rahatsız etmek istemediği için aksi hiç yaşanmamıştı. Ama gerçek şu ki bu zamana dek görüştüğü hiçbir erkekle birlikte uyanacak kadar yakınlık kurmak istememişti.

Şimdi, ilk kez, bunu Smith’le yaşamak istiyordu.

“Erkek arkadaşımın geceyi burada geçirmesi seni rahatsız eder mi, T?”

Erkek arkadaşım ifadesini duyan Tatiana daha çok sırtıttı. “Hayır. Kulak tıkaçımı taktığımdan emin olurum.”

Valentina kız kardeşinin arsız yorumuna gülümseyerek ceptelefonunu şarjdan çıkarınca George’un öğleden sonra bir mesaj yolladığını fark etti. Tek istediği Smith’le bir an önce yatağa girmek olsa da on yıllık iş ahlakını boş verip geçemedi ve sesli mesaj servisine bağlandı.

Telefonu kapadığında elleri titriyordu. Onun için çok şey ifade eden iki insana bakarken her ikisinin de vereceği haberi sevinçle karşılayacağından emindi.

“George senaryom için bir teklif savaşının başladığını söylüyor.” İçi kıpır kıpırken sesinin nasıl bu kadar sakin çıkabildiğini merak etti. “Teklifte önde olan stüdyodan gerçekten memnun kalacağımı düşünüyor.”

“Ah Tanrım!” Tatiana kanepeden fırlayıp ona sarıldı.

Smith onun çenesini kaldırıp gözlerinin içine baktı. “Tebrik ederim Valentina,” dedi ve onu öptükten sonra daha da çok gülümsedi. “Keşke senaryonu okuyabilme şansım olsaydı...”

Valentina kakhaha atarak kız kardeşiyle birlikte odada dans ederken onu da yanlarına çekti. “Bir sonraki senaryomu okuyan ilk kişi sen olacaksın, söz veriyorum.”

Tatiana bir şişe şampanya buldu ve kadeh kaldırıp bir kadeh içmelerinin ardından lavabonun karşısında Smith’le yan yana dişlerini fırçalamaları, birbirlerini soyup sonra da beraberce örtülerin altına süzölmeleri dünya üzerindeki en hoş, en doğal şeydi.

Başka gecelerde kız kardeşinin kulak tıkatıcına ihtiyaç duyacağından hiç kuşkusu yoktu, fakat bu gece Smith yalnızca onu kollarının arasında sıkıca tutuyordu.

Valentina da ona aynı şekilde karşılık veriyordu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Ertesi sabah Smith ve Valentina mutfğa girdiklerinde Tatiana çoktan kalkmıştı, önünde yarısı yenmiş bir kâse yulaf ezmesi vardı ve bir fincan kahve içiyordu. Smith, “Günaydın,” dediğinde Tatiana ikisine de gülümsedi, fakat ablası dolaba uzanıp iki fincan alırken, Smith’e dönerek sessizce, “*Konuşmamız gerek,*” dedi.

“Hey, Val,” dedi sonra ablasına dönerek. “Geçen hafta sana ödünç verdiğim küpeleri hatırlıyor musun? Üstünde yakutlar olan. Her yere baktım ve onları bulamıyorum. Senin yatak odanda olup olmadığına bakabilir misin?”

Valentina mutfaktan çıkar çıkmaz Tatiana masanın altından bir internet çıktısı çıkarıp Smith’in eline tutuşturdu. “Şuna bak.”

Sayfada önceki hafta filmin tanıtımı için Tatiana ve Smith’in çektiirdiği kurgusal “romantik” fotoğraflardan biri vardı... Ardından diğerk fotoğraf... Smith ve Valentina’nın önceki gece mini golf salonunda el ele tutuşmuş bulanık bir

fotoğrafi. Fotoğrafların arasındaki başlıkta şöyle yazıyordu: *Smith Sullivan göz kamaştırıcı rol arkadaşını zevke ulaştırırken ablasıyla da gizli ilişki yaşıyor! Film yıldızının kavurucu aşk üçgeni hakkında merak ettiğiniz tüm detaylar iç sayfalarda.*

Tatiana'nın konuşmasıyla Smith elindeki kâğıdı buruşturdu. "Valentina'nın bunu görmesini istemiyorum. Çılgına döner." İkisi de bunun durumu ifade etmekte ne kadar yetersiz kaldığını biliyordu. "Fakat haberin bu dergide basılması akşamüstüne kadar her yere sızması anlamına geliyor. Onun bunu görmesine nasıl engel oluruz, bilmiyorum."

Yirmi dört saat, diye düşündü Smith. Gerçekten çok mu şey istemişti?

Evet, dün gecedan beri, Tatiana'yla çektiği seks sahnesinin ardından epey yol kat etmiş gibiydi. Ancak Valentina'nın bu tür saçmalıkları geride bırakabileceklerine inanması için yeterince zaman geçmiş miydi? Özellikle de *"İlgi odağı olmaktan daha korkunç bir şey hayal edemiyorum..."* sözleri hâlâ Smith'in kulaklarında yankılanırken.

Yoksa toplum içinde ilk defa el ele tutuşurken çekilmiş fotoğraflarının başlığı yalnızca Valentina'nın onunla hayatın ne kadar zor olacağıyla ilgili korkularını mı teyit ediyordu?

"Val'ın sana ne kadar değer verdiğini biliyorum," dedi Tatiana elini onun koluna koyarken, Smith onun teskin eder bir tavır takındığını görebiliyordu. "Yani, bu gibi şeylerden nefret eder, fakat ikiniz birlikte harikasınız."

Valentina küpeler elinde mutfığa geri döndü. "Özür dilerim, onları sana geri verdiğimi sanıyordum..." İkisine birden bakıp kaşlarını çatı. "Sorun nedir?"

Olmamış gibi yapmanın ya da gerçeği saklamaya çalışmanın artık bir anlamı yoktu. Smith kâğıdı ona doğru tuttu. “Bu.”

Valentina “güvenilir kaynakların” onun yalnızca Tatiana’dan uzak durmamakla kalmayıp aynı zamanda kariyerini yöneten ablasıyla da eğlenceyi iki katına çıkardığını okurken, Smith elini onunkine götürdü.

Tatiana’nın sesi konuşurken titredi. “Bu gibi şeyleri kontrol edemeyeceğimizi biliyorum ama bu seni incitiyorsa hiç adil değil, Val, özellikle de bizim gibi bu hayatı kabullenmediğin düşünülürse.”

Adil. Smith Hollywood’da ya da onun etrafında dönen dünyada adil pek bir şey olmadığını biliyordu.

“Ama yine de...” diye ekledi Tatiana. “Herkes beraber olduğunuzu ve benim yalnızca filmde Smith’le çalıştığımı öğrendiğinde tüm bunların geçeceğinden, her şeyin yoluna gireceğinden eminim.”

Belki de Tatiana haklıdır, diye düşündü Smith, ama öyle olsa bile bu Valentina’nın ilgi odağı olmayacağı anlamına gelmiyordu.

Valentina henüz tek kelime etmemişti ve Smith’i en çok endişelendiren de buydu. Çünkü sadece Tatiana’yla olan fotoğrafları basılmış olsa, bu sahte görünümün onu rahatsız etmeyeceğini biliyordu, o zaman Tatiana’nın ablasını böyle bir şey olmadığına dair rahatlatmaya çalışacağından da emindi.

Smith kendini bu çılgın hayatın kontrolünün elinde olduğuna o kadar çok inandırmaya çalışmıştı ki her şeyin yıkıldığını hissetse de Valentina’ya şöyle dedi: “Filmlerde,

televizyon dizilerinde ve kitaplarda dünyaya anlatmak için hikâyeler uyduruyoruz. Bu insanlar da aynı şeyi yapıyorlar.”

Tabii arada büyük bir fark vardı, filmlerdeki karakterler hayaliyken, fotoğrafçılar ve bloglar gerçek hayatlarla oynuyorlardı. Onun ve Tatiana’nın hayatı bir süredir onların oyncağıydı.

Artık Valentina’nınki de öyleydi. Smith yüzünden.

Valentina onunla olmayı kabul ettiğinde *bir noktada* basın onun hakkında daha fazla şey bilmek isteyecekti. Fakat Smith o anın bu kadar çabuk geleceğini hiç düşünmemişti.

Ya da bu kadar çirkin olacağını.

Valentina sonunda konuştuğunda öfkesini güçlükle bastırmaya çalışırken sesi boğuk çıkıyordu. “Bunun zor olacağını biliyordum. Her şey oldukça iyi gidiyor gibi görünürken, bu sabah üçümüzün birlikte kahvaltı yapmasıyla her şey çok kolay ve kusursuzmuş gibi görünecekken *bunun* olacağını biliyordum. Böyle olacağı belliydi, bunu istemediğimi biliyor...”

Cümlesinin ortasında aniden durdu ve onun kâğıdı elinden bırakmasını izleyen Smith’le Tatiana nefeslerini tuttular. Valentina en sonunda bakışlarını ona çevirdiğinde, Smith kadının solgun yüzünde dikkat çeken güzel ela gözlerinde beliren kararlı ifadeyle irkildi.

Ardından Valentina ona uzandı, elleri Alcatraz’da yata binmeden öncekinden bile daha soğuktu. Valentina’nın benden buraya kadar demesini, artık yapamayacağını, her şeyin sona erdiğini söylemesini beklerken kalbi neredeyse duracaktı.

Valentina derin bir nefes aldı. Ve ardından bir kez daha.

En sonunda, “Deneyeceğimi söylerken ciddiydim,” dedi. “Bu gibi şeyler yaşamak istemiyorum, fakat denemek istediğimi söylemem başka bir şey, bir şeyler kusursuz olmadığında denemeye devam edebileceğimi bilmem bambaşka bir şey.”

Smith rahatlayarak onu hemen kollarına çekti ve öyle sıkı sarıldı ki ancak bir süre sonra göğsünü sıkıştırabileceğini fark etti. Kurduğu cümleler, özellikle de Tatiana oradayken, çok kıymetliydi. Çünkü nihayet artık hislerini saklamaya çalışmıyordu.

Smith, bu uydurma haberin bir lanet değil de onlar için bir lütuf olma ihtimalini düşünmeden edemedi.

Kısa süre sonra Smith hayatı boyunca hiç bu kadar yanılmadığını anladı. Valentina ve Tatiana’nın evinin dışındaki kaldırımında üçünü bekleyen paparazziler bir lütuf olmaktan çok ama çok uzaktı.

Smith yapımcı asistanından gelen son beş mesajı görmezden gelerek sete yöneldi, çoktan geç kalmıştı, tam o sırada flaşlar yüzlerinde patlamaya başladı ve paparazziler üçünün ayrı ayrı fotoğrafını çekerken onlarca görüntü Smith’in gözünün önünden geçip gitti.

Tatiana’dan uzak durmasını söylediği zamanki gibi Valentina gözlerinden ateşler saçarak paparazzileri sindirirken.

Marcus ve Nicola’nın nişan haberini kutlarken yüzünde beliren o tatlı sevinç ve özlemle.

Aileleri ve bir ebeveyni kaybetmenin acısı hakkında konuşurlarken şöminenin önünde onu kollarına aldığı zaman.

Ofisindeki ilk öpüşmelerinin şaşırtıcı sıcaklığı ve sonra Alcatraz'da, dolunay ışığında yemek yemeleri.

Filmin duygusal bir sahnesi çekilirken yanaklarından yaşların süzülmesi.

Ve sonra, sonunda onunla cesurca yüzleşmesi, ilgi odağı olmak istememesine karşın kariyerine rağmen denemek istediğini söylemesi.

Smith'in bu gibi durumlarla sakince başa çıkma konusunda on beş yıllık tecrübesi vardı. Bir hafta önce olsa, yeni aktörlere ders verebileceği hakkında böbürlenebilirdi. Lanet olsun, daha dakikalar önce Valentina'ya bunun filmlerde ve kitaplardaki hikâyelere benzer bir şey olduğunu söylüyordu.

Fakat Valentina'yı paparazzilerden korumaya çalışarak onlara tekrar tekrar durmalarını söylediğinde ve durmadıklarında ve fotoğrafçılardan birinin diğerine, "İki ateşli kardeş becererek hayaller âleminde yaşamaktan bahset," dediğini duyduğunda tüm düşünebildiği *beni şimdi terk edecek, beni şimdi terk edecek, beni şimdi terk edecek, beni şimdi terk edecek* oldu, ta ki kelimeler aklında karışana ve sert bir yumruğa dönüşene kadar.

Smith'in yumruğu önce kameralardan birine sertçe indi, ardından daha da sertçe kamerayı tutan adamın çenesine.

Yirmi Altıncı Bölüm

Tanrım, diye düşündü Valentina, Tatiana arka koltuğa geçerken Smith'in arabasının yolcu koltuğuna otururken. Bu hayatı istemiyorum. Hiçbir zaman bu hayatı istemedim.

Smith motoru çalıştırıp birkaç sokak ilerledi ve hâlâ fotoğraflarını çeken paparazzilerden uzaklaştı. Valentina'nın zihni bir an bomboşken, bir sonraki an karmakarışık olmuştu. Kavga esnasında canının yanmasından korkarak Smith'in onu ve Tatiana'yı korumasını izlerken hissettiği o tuhaf tatminle nasıl baş edeceğini, ne düşüneceğini bilmiyordu. Kontrolünü tam anlamıyla kaybetmesinden bahsetmiyordu bile.

Arka koltukta oturan Tatiana hasar kontrolü yapabilmeleri için hemen filmin baş reklamcısını aramıştı. Ama Valentina onun ne konuştuğuna odaklanmakta bile zorlanıyordu.

Gözlerini Smith'ten, kameraya, sonra da adamın çenesine yumruğunu indirdiği elinin kanayan ve morarmış parmak boğumlarından alıyordu. Dişlerini sıkarken, onun ne kadar öfkelendiğini ve hüsrana kapıldığını hissedebiliyordu.

“İyi misin?”

Sesi kendi kulaklarına bile tuhaf gelmişti, hatta öyle tuhaftı ki Smith cevap vermediğinde kelimeleri yeterince yüksek bir sesle dile getirmemiş olabileceğini düşünmek durumunda kaldı.

Bir kez daha denedi. “Elin. Kanıyor. İyi misin?” Ama bu kez, yeterince yüksek sesle konuştuğundan emin olmasına rağmen, Smith yine yanıt vermedi. “Smith?”

Smith kırmızı ışıktaki frene bastı ve ona doğru döndüğünde bakışlarına yerleşen ifade Valentina’nın nefesini kesti.

“Haklısın,” dedi adam, sesi normalden daha derin çıkıyordu. Ve hassas. Oldukça hassas.

Valentina hangi konuda haklı olursa olsun, ondan bunu duymak istemiyordu. İsteddiği tek şey sadece her şeyin...

“Sana iyi gelmiyorum. Hayatım sana kesinlikle iyi gelmiyor.”

Ah Tanrım. İşlerin kötüye gideceğini düşünüyordu ama *bu* beklediğinden katbekat daha kötüydü.

Smith başından beri emindi. Onu istediğinden. Valentina’nın da kendisini istediğinden. Ve her şey aksini işaret ederken işler yolunda gitmediğinde bununla başa çıkabileceklerinden.

Valentina onun bu açıklamasıyla şaşkınlıktan ve hissettiği acıdan donup kalmıştı, ne var ki kız kardeşinin omzunu sıkan eli bir parçasını yatıştırıyordu.

Smith’e yanıldığını, bu hayatla başa çıkabileceğini söyleyebilmeyi çok istiyordu. Ama kendini kurtaramayacağı bir ağa –ilgi odağı olmakla baş edebileceğine dair inancını sar-

san bir ağa, Smith kiminle olmayı tercih ederse etsin ışıklarını daima ona çevirecek olan medya ve paparazzi ordusunun ördüğü o önüne geçilemez ağa– hapsolmuş gibi hissederken bunu nasıl yapabiliyordu?

Peki ya konuşamazsa, her şeyi yoluna sokacak sözleri dile getiremezse, ne olurdu?

İlişkileri sona mı ererdi?

Bunu düşünmek bile midenin kasılması, göğsünün sıkışması, nefesinin teklemesi için yeterliydi. Üçüyle ilgili uyandırılan o korkunç hikâyeyi görmesinin ya da paparazzilerin fotoğraflarını çekmesinin ardından hissettiği şeyler... Smith'i gerçekten kaybediyor olurken hissettikleriyle kıyaslanamazdı.

Smith setin park alanına arabasını çekince Tatiana ablasının omzunu bir kez daha sıktı ve arabadan inmeden önce, "Herkesi ikinizin yakında döneceğiyle ilgili bilgilendireceğim," dedi.

Valentina yeniden Smith'in eline baktı, kurumuş kanı gördü ve ne söyleyeceğini bilmeyi diledi. Ne yapacağını. Bu zamana dek neyin üzerine gideceğinden, neden sakınacağından hep emin olmuştu. Şimdiye dek. Smith hayatına girene dek inandığı her şey, emin olduğu her şey birbirine girmiş, geriye sadece tek bir şeyi bırakıyordu: Onu ne kadar çok istediğini, onunla birlikte olmaktan ne kadar keyif aldığını, ona ne kadar ihtiyaç duyduğunu.

Fakat ne diyeceği ya da ne hissedeceğiyle ilgili tek bir fikri olmamasına karşın bir şeyden emindi: Arabadan böyle ine-

mezlerdi. *“Haklısın. Sana iyi gelmiyorum”* sözleri kulaklarında tekrar tekrar yankılanırken setteki gün geçmek bilmezdi.

Fakat sonunda tam cevap vermek üzereyken setin ötesindeki kaldırımda parlayan flaşları gördü. Paparazziler elbette buraya da gelmişlerdi. Ve Valentina sabah yaşananlar yüzünden hâlâ oldukça stresliydi.

Smith onları görünce uzaklaştırmak adına arabadan inmek için kapıya uzandığında Valentina elini onun koluna koydu.

“Smith.”

Yüzüne bakmak için döndüğünde ifadesi kasvetliydi ve Valentina kendi yüzüne de aynı ifadenin yerleştiğini biliyordu. Bir şey söylemek zorundaydı. Herhangi bir şey. Keşke Smith onun henüz vazgeçmeyeceğinden, mutlu sona ulaşabilmeyi arzu ettiğinden emin olabilseydi.

Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak dudaklarını araladı ama hissettiği korkuyla boğazı düğümlendi.

Adamın gözlerinde bir an için hafif bir umut kırıntısı belirip kayboldu.

Ve sonunda konuşan o oldu. “Kamerallardan uzaklaşmamız gerekiyor.”

Valentina onun haklı olduğunu bilerek arabadan indi ve ekstra güvenlikle korunan sete doğru onunla birlikte sessizce ilerledi. Ona söylemesi gereken her şey içinde daha da büyürken ekibin ilgisiyle ikisi de kendini aileye kavuşmuş gibi hissetti. Kimse ikisinin bir arada olmasını önemsemedi ve herkes kendi işine baktı.

Stüdyo dışında film çekmenin maliyeti düşünülürken iş her zamanki gibi devam etmek zorundaydı.

Gergin geçen altı saatin ardından, sabah yaşananlara karşın herkes elinden gelenin en iyisini yaparken, Valentina evli olan kameramanla ışık yönetmeninin birbirlerini öpmesini izledi ve bu basit, sevgi dolu hallerini görünce kalbi sıkıştı.

İnsanların ne diyeceği hakkında endişelenmeksizin Smith'i bu şekilde öpmenin neye benzeyeceğini düşünmeden edemedi.

Fakat kameralar yeniden çalışmaya başlarken, asıl sorunun bu olmadığını biliyordu. Ne de olsa insanların kendisi hakkında ne düşündüğünü bu zamana dek hiç önemsememişti.

İlişkilerinin süreceğine olan inancı konusunda tam bir korkak gibi davranmıştı, özellikle de film bitip farklı projelerde çalışmaya başlayacaklarını düşününce. Ve korkaklığını daha da desteklemeye çalışmıştı... Smith'le işlerin umulmadık bir hızla geliştiğini düşünmüştü, zaten bu projeyi –âşık olacağı– bir erkek arayışıyla kabul etmemişti ya...

“Kestik!”

Valentina şaşkın bir ifadeyle Smith'e bakıp onun telefonla konuştuğunu görünce bu görüşmeyi sabah yaşananlara bağladı. Fakat adamın yüzünde birdenbire beliren neşe dolu ifade aksini söylüyordu. Ve sonra onun dudaklarından dökülen ismi fark etti. “*Sophie...*” Ve anladı.

Kız kardeşi ikiz bekliyordu.

Smith yanına gelirken hızla yerinden fırladı. “Aileden olmadığımı biliyorum ama...” dedi.

“Benimle gelip mutluluğumu paylaş Valentina.”

Tanrım, evet, lütfen. Onun mutluluğunu paylaşmayı öyle çok istiyordu ki. Smith herkese günün geri kalanında iznli olduklarını söyledi bağırarak ve sonra beraberce koşarak arabaya doğru gittiler. İkisi ortaya çıkar çıkmaz flaşlar yenden patlamaya başladı, fakat midesinin yeniden kasılmasına ve Smith’in çenesindeki bir kasın seğırdiğini fark etmesine karşın Valentina paparazzileri görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

Bebekleri severdi. Kokularını. Masumiyetlerini. Yumuşacık tenlerini. Aç, uykulu ya da altları dolu olduğunda tüm dünyaya karşı koyarcasına ağlarken küçük yüzlerini buruşturmalarını.

Tatiana’nın doğduğu günü, onu nasıl sevdiğini hâlâ anımsıyordu. Annesi daha birkaç dakika önce doğan bebeğini onun kucağına vermiş, Tatiana iri mavi gözleriyle ona uzun uzun bakmış, Valentina tüm hayatını şekillendiren böyle güçlü bir sevgiyle ilk kez karşılaşmıştı.

“Annem sabah saatlerini kasılmalarla geçirdiğini ve bebeklerin bizi karşılamaya yakın olduklarını söylüyor.”

Tanrım, diye düşündü Valentina umutsuzluğa kapılarak, sesinin tınısına bayılıyordu. Sesini her gün duymamak o kadar zor olacaktı ki... Özellikle de muazzam bir tutkuyla derinlerinde kaybolurken ismini fısıldama şeklini.

Yine de şu an onun yanında olmak istiyordu. En azından Sophie bebeklerini doğruna dek.

“Mary, Sophie’nin şu an ne durumda olduğunu söyledi mi?” Valentina en tatlı, anlayışlı Sullivan’ın dayanabileceğinden çok daha yoğun bir acıyla baş etmeye çalışmasından endişeleniyordu. Özellikle de Smith ve Sophie’nin arasındaki özel bağı bilirken. “Fazla sancısı var mıymış?”

“Sophie görüldüğünden daha güçlüdür,” dedi Smith ona, fakat Valentina kız kardeşiyle ilgili ne kadar endişeli olduğunu görebiliyordu. “Sophie buna dayanabilir.”

Valentina hissettiği kaygının onun sesine yansıdığını duyabiliyordu.

Sabah ne kadar yakınlardı... Şimdi ise...

Öyle derin bir nefes aldı ki Smith bir an için dikkatini ona çevirdi. Dün geceyle bu öğlen arasında yaşananları düşünmek bile o kadar kötüydü ki...

Valentina zihnini boşaltıp bir şekilde ona, “Bana Sophie ve kocasından bahset,” dedi. “Nasıl tanıştılar?”

Smith cevap vermeden önce uzun bir süre duraksadı. “Jake bir aile dostuydu. Hatırladığım kadarıyla evimize hep gelip giderdi. Sophie ona âşık olduğunda çok küçüktü.”

Aşk kelimesini dile getirdiğini duyduğu an Valentina ürpertiğini hissetti.

Özellikle de Smith konuşmasına şu sözlerle devam ettiğinde: “Çok farklılardı Valentina. Oldukça farklı...” Gülümsemesi kayboldu. “Sophie bir kütüphaneci. Jake’in ise res-

toran zinciri var. Sophie sessiz sakın. Jake dövmeleri olan, zorlu bir geçmişe sahip, gürültücü bir tip.”

Valentina boğazı düğümleirken zorlukla konuşabildi. “Ama başarmışlar.”

Smith hastanenin otoparkına girerken karanlık bakışlarını ona çevirdi. “Jake kardeşimi, Sophie’nin onu sevdiği kadar çok seviyor. Evet, başarıyorlar.”

Bekleme salonuna adım atmak bir Sullivan aile partisine dahil olmak gibiydi. Smith’in kız ve erkek kardeşlerinin hepsi oradaydı, herkes bu gece doğmaları beklenen ikizlerle tanışmak için sabırsızlanıyordu.

Mutluluklarına gölge düşüren tek şey, Smith’in yüzüne yerleştiğini fark ettiği kaygılarıydı. Herkes onun için endişeleniyordu. Çünkü bu zamana dek bir kameramanı yumruklama noktasına hiç sürüklenmemişti.

Ona ilk sarılanlar Marcus’la Nicola’ydı. Smith onları ilk kez çift olarak gördüğünde ilişkilerine inanmamıştı. Hatta ağabeyini bir pop yıldızına fazla yakınlaşmaması konusunda uyarmıştı, zira kardeşler arasında en ciddi ve en gösterişten uzak görünen Marcus’un kızın hayat tarzına uyum sağlayamayacağını düşünmüştü. Ama yanılmıştı. Birbirlerine kusursuzca uyum sağlıyorlardı. Tıpkı Sophie ve Jake gibi. Hem de tek gecelik bir kaçamağın ardından Jake’in Sophie’yi hamile bıraktığını duyduğunda hissettiği şüphelere rağmen.

Smith, Valentina'yla birbirlerine kusursuzca uyumlu olduklarını da biliyordu. Ta ki parıltılı dünyası yeni ve oldukça kırılgan ilişkilerini darmadağın edene dek.

Nicola, Valentina'ya sarılmak için harekete geçtiğinde, Marcus ona okunması oldukça kolay bir bakış attı.

Lanet olsun, sana neler oluyor böyle?

Smith başını salladı. Bunu şu an konuşmak, ailesiyle paylaştığı bu özel anlara gölge düşürmek istemiyordu. Erkek kardeşlerinin onu korumak için paparazzilerin peşine düşüp her birinin kışını tekmelemekten mutluluk duyacağını biliyordu, her ne kadar bundan nefret edecek olsalar bile. Fakat aynı zamanda isteklerine saygı gösterip bu meseleye karışmayacaklarının ya da onun yerine başlarını belaya sokmaktan kaçınacaklarının da farkındaydı. Bu kariyeri seçen oydu, kardeşleri değil.

Kahretsin, Valentina'yı özgür bırakmak istemesinin nedeni de buydu. Hayatı boyunca hiçbir şey gözüne bu kadar yanlış gelmese de onun için doğru olan şeyi yapmaya çalışıyordu....

Ryan'ın nişanlısı Vicki ve kız kardeşi Lori eski bir dostla karşılaşmışlar gibi Valentina'ya selam verdiler. Smith onların Valentina'yı gülümsetmelerine bayıldı, özellikle de kadının sabah arabada ismini söylerkenki ses tonu aklından çıkmıyorken.

Ama sonra, tekerlekli sandalyede doğum sancısı çeken başka bir kadın yanlarından geçip gitti. Karnını tutarken acıyla inliyordu. Smith'in artık tek düşünebildiği Sophie'ydi.

Kendine ve diğerlerine karşı dürüst olmaya çalıştı, aslin-

da *şu ana dek* Sophie'nin ikizleri doğuracak olmasının gerçekliği –ve riskleri– hakkında düşünmek istememişti. Ve *şu an* –onu günde en az iki kez kontrol etmesine, kız kardeşinin yüzlerce kez onu dünya üzerindeki en sağlıklı hamile olduğu konusunda ikna etmesine rağmen– endişeden kontrolünü kaybettiğini hissediyordu.

Kahretsin, Jake'in ona asıldığını neden fark etmemişti ki? O zaman tüm bunların yaşanmasına engel olabilirdi ve Sophie de *şu an* hastanede olmazdı!

"Smith."

Valentina'nın tam karşısında durduğunu görmemişti, söylediklerini duyunca şaşkına döndü. "Sanırım bu film yıldızı şöhretinden faydalanman için mükemmel bir zaman, hemşirelerden birini Sophie'nin durumunu kontrol etmek için ikna edebilirsin, bu sayede her şeyin yolunda gideceğini kendi gözlerinle görmüş olursun."

Sakin tavrı bir deniz fenerinin saçtığı ışık gibi beynine inen sis perdesini dağıttı. Kusursuzca uyumlu olmalarının bir nedeni de buydu: Kontrolünü kaybetmeye başladığında –ki onun mesleğinde bu oldukça kolaydı– Valentina'nın sevgiyle ve sabırla onu yola getireceğini hesaba katabilirdi. Onun çekimler sırasında aynı şeyi kız kardeşine de pek çok kez yaptığını görmüştü, kız kardeşi ona en çok ihtiyaç duyduğunda hep oradaydı.

Gitmesine nasıl izin verebilirdi? Onun iyiliği için bile olsa? Onsuz hayatı çok daha iyi olacak bile olsa?

Bir kameranın flaşı bekleme salonunun cam kapısından içeri süzüldü. Bir an sonra Valentina öfke dolu bir sesle konuştu: “Sophie için burada kalmak ihtiyaç duyduğum tek şey. Ben bunu hallederim.”

“Tamam falan değil!”

Valentina kameralarını tutan erkeklerle kadınların yanlarına gitti. Görünen o ki setten ayrıldıklarında Smith’le nereye gittiklerinin haberini almışlardı. *Ya da belki de*, diye düşündü Valentina, *çoktan buradaydılar ve sadece tüm ailenin bir arada olduğu bir fotoğraf yakalamak için doğru anı bekliyorlardı*. Nedenler ve niçinler artık gerçekten önemli değildi, özellikle de önemli olan tek şeyin ayrılıkları olduğu düşünülürken.

“Onun bir yıldız olduğunu, fotoğraflarının gazetelerde ve dergilerde rağbet gördüğünü biliyorum, fakat en azından ailesiyle baş başa olması için ona birkaç saat tanıyamaz mısınız?”

Konuşurken, kameralar kayda devam ediyordu. Ve Valentina tam olarak şu an Smith’in sabah saatlerinde ne hissettiğini anlayabiliyordu.

“Lütfen.” Daha önce Smith’in ondan duymayı beklediği şeyleri söyleyememiş, mahremiyetini feda edememiş ve onun her zaman hayatında yer alan tüm bu soytarılıklara dahil olacak gücü kendinde bulamamıştı. Ama şimdi çok geç kalmış olsa da hiçbir şey onu şunları söylemekten alıkoymazdı:

“Sullivan ailesini bugün yalnız bırakmanız için ne istediğinizi söyleyin bana. Söyleyin, öğrendiğinizden emin olmanız için elimden geleni yapacağım.”

Nefes almaya zaman bulamadan ilk soru geldi. “Smith’in hem sizinle hem de kız kardeşinizle gizlice flört ettiği doğru mu?”

“Hayır.”

“O zaman gerçekte kiminle birlikte?”

“Benimle. Sadece benimle.”

“Ne zamandır Smith’le birliktesiniz?”

“Dört haftadır.”

“Gizli gizli mi flört ediyordunuz?”

“Evet.”

“Kız kardeşiniz bunu biliyor muydu?”

“Hayır.”

“Sizi seviyor mu?”

Valentina gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu hissederek başını salladı. “Bilmiyorum.”

“Siz onu seviyor musunuz?”

Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. “Evet, onu seviyorum.”

Onlara tam olarak istediklerini verdiğini biliyordu. Smith’e duyduğu sonsuz derinlikteki sevginin kanıtını ve bununla birlikte korkuyu ve bilinmezliği.

“Şimdi, lütfen,” dedi onlara. “Gidin.”

Şaşırtıcı bir biçimde gittiler, fakat Valentina son anda fikirlerini değiştirmeyeceklerinden emin olmak için yerinden

hâlâ kıpırdamıyordu. Sonunda arkasına döndüğünde sert bir göğüse tosladı.

“Smith?”

“Seni hak etmiyorum.”

Yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerinin içine baktı, bakışları öylesine yoğun ve sıcaktı ki Valentina onun her şeyi duyup gördüğünü anladı.

“Bundan daha fazlasını hak ettiğini biliyorum,” dedi Smith ona. “Çılgın hayatımdan çok daha iyisini hak ediyorsun, fakat gitmene izin vermeyecek kadar bencil bir piç kurusuyum.”

Dudaklarını hiçbir şeyden çekinmeksizin kadıninkilere bastırdı. Ve daha önceki seferlerde olduğu gibi, Valentina da ona karşılık verirken hiçbir şeyden çekinmedi.

“Seni seviyorum Valentina. Burada ailemle birlikte olmana bayılıyorum. Ve bir hastanenin bekleme salonunda, etrafımız parlak floresan lambalar ve mavi renkte ucuz plastik sandalyelerle çevrili dururken, ben de sana seni sevdiğimi söylediğimde ne kadar şaşkın görüldüğünü sana hatırlatmadan edemeyeceğim.”

“Smith Sullivan?” diye seslendi orta yaşlı bir hemşire. “Sizi kız kardeşinizin yanına götürmek için bekliyorum.”

Smith ona bir kez daha nefes kesici bir öpücük verdi, ardından kız kardeşinin iyi olup olmadığını görmek üzere doğumhaneye girdi.

Döner kapı Smith’le doğumhane hemşiresinin ardından kapandığında Lori hemen Valentina’nın yanına gitti.

“Biliyordum.”

Valentina paparazzilerin karşısında dile getirdiği *Evet, onu seviyorum* itirafıyla ve Smith’in ona söyledikleriyle öyle şaşkına dönmüştü ki dudaklarını kıpırdatıp Lori’ye bir yanıt veremedi. Smith’in erkek kardeşleri ve diğerleri onun kadar coşkulu görünmüyorlardı, ama yine de hepsinin bundan sonra işlerin nasıl gideceğiyle ilgili olup bitene dikkat kesildiği belliydi.

Fakat tüm enerjisi ve coşkusuna rağmen Lori tamamen anlayışsız da değildi, çünkü kolunu omzuna atıp, “Önemli bir haber bekliyorsam bir fincan kahve içtiğimden emin olurum. Bir tür batıl inanç sanırım. Bana eşlik etmek ister misin?” diye sordu.

Bir dakika sonra Valentina elinde gerçekten berbat görünen bir fincan kahve tutuyordu. Çamur gibi bulanık suya, ardından Lori’ye bakarak, “Teşekkür ederim,” dedi.

Smith’in kız kardeşi ona gülümsedi. Ağabeyi kadar güzeldi, ailelerinin her üyesi farklı bir güzelliğe sahipti. Ancak Lori’nin güzelliği ilk bakışta göz alıcı görünse de Valentina onun zor bir gün geçirip geçirmediğini düşünmeden edemedi.

Birden onun ne kadar yorgun görüldüğünü fark edince –salon dansı ayakkabıları ve tayt üzerine parıltılı bir etek giymişti– ona, “Burada birkaç dakika oturmamızı ister misin?” diye sordu.

Lori minnettar görünerek sandalyelerden birine otururken Valentina onun o güzel yüzünde yorgunluktan fazlası olduğunu düşündü. Keder gibi. Smith'in açıklaması yüzünden yaşadığı şaşkınlığı üzerinden atamasa da kendini Lori'ye hamle yaparken buldu.

"Her şey yolunda mı?"

Gözleri bir an için şaşkınlıktan kocaman açılırken yüzünü buruşturacak gibi göründü. Ama sonra başını sallayarak, "Sadece Sophie'yi düşünüyorum," dedi. "İkiz bağını bilirsin, onun acısı benim acım, hepsi bu."

Valentina onun gerçekten de Sophie'nin iyiliğini düşündüğünden emindi... Ama yine de Smith'in kız kardeşinin az önce söylediği şeye tamamen inanmıyordu.

Ne var ki ona konuşmayı arzuladığı bir şey varsa istediği zaman, istediği yerde onu dinlemekten mutluluk duyacağını söyleyemeden, Lori kahvesinden bir yudum alıp yüzünü buruşturdu.

"Tanrım, bu şimdiye dek karşılaştığım en berbat kahve makinesi olabilir." Bir an sonra dikkatini yeniden Valentina'ya çevirdi.

"Smith hepimizden çok daha çalışkandır," dedi ona ve Valentina, Sullivan ailesinin her üyesinin ne kadar başarılı olduğunu düşünerek bu ifadeyi biraz sıra dışı buldu. "Özel hayatına öncelik vermeden önce kariyerini belli bir noktaya taşımak istediğini düşünüyordum. Ama artık öyle olmadığını biliyorum."

Lori ona öyle içtenlikle gülümsedi ki Valentina göğsündeki sıkışıklığın dağılmaya başladığını hissetti.

“Yalnızca doğru kadını bekliyordu.” Valentina’nın elini sıkı. “Seni bulduğu için çok mutluyum.”

Smith hemşirenin verdiği önlüğü giyip odaya girdiğinde Sophie ve Jake’i bir kasılmayla baş ederken buldu. Zarif ve tatlı dilli kız kardeşinin acıyla dişlerini sıkarak alçak sesle homurdanmasını izlerken kalbi bir an için tekledi. Jake kulağına cesaret verici sözler fısıldarken bir eliyle onun elini tutuyor, diğer eliyle de alnına düşen nemlenmiş saçları geri çekiyordu.

Annesi kolunu ona sararak alçak bir sesle konuştu. “Anestezi uzmanı az önce uğradı. Sancısı kısa süre içinde hafifleyecek.”

Smith boğazına oturan yumruyu zorlukla yutkunabildi. Doğum yapmak dünya üzerindeki en doğal şey olsa da küçük kız kardeşini acı içinde görmeye dayanamıyordu. Evet, o ve Tatiana bunu çekimlerde canlandırmışlardı ama bir doğumu canlandırmakla bunu gerçekten yaşamak arasında ciddi bir fark vardı.

Sonunda kasılma dinince Sophie acıdan buğulanmış gözlerini açıp ona usulca gülümsedi.

“Smith. Buradasın.”

Smith hemen onun diğer tarafına geçti. “Elbette buradayım, tatlım.” Yanağına bir öpücük kondurup elini tuttu.

Yedi ay önce dördü birlikte –Sophie, Jake, anneleri ve Smith– başka bir hastane odasındaydılar. Smith hem kız kardeşinin ameliyattan sağ salim çıktığından emin olmak hem de arkadaş gözüyle baktığı adama ağzının payını vermek için uçakla Avustralya’dan gelmişti. Ne de olsa güvendiği bu adam Sophie’yi baştan çıkararak hepsine ihanet etmişti.

Sophie ve Jake arasındaki aşkı kabul etmesi, ne zamandır sürdürdüğünü anlaması neyse ki fazla uzun sürmemiştir. Sonradan annesinin bunun hep farkında olduğu da ortaya çıkmıştır, her zamanki gibi Mary Sullivan çocuklarıyla ilgili tek bir şeyi bile gözden kaçırmamıştır. Smith’in hislerini itiraf ettiği kişi de o değil miydi? Çünkü, kimi severse sevsin ya da aşkına karşılık almak istediği kadını ikna etmek ne kadar zor olursa olsun annesinin onu anlayıp destekleyeceğini biliyordu.

“Evet, onu seviyorum,” demişti Valentina. Ve bu sözleri yüzüne karşı değil de bir grup paparazziye söylemiş olsa da bunlar Smith’in hayatı boyunca duyduğu, kalbine derinden işleyen en tatlı sözlerdi.

“Valentina nasıl?” diye sordu Sophie aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi. Cevap vermesini beklemeksizin sırtıttı. *“Lori bana ikinizden bahsetmişti.”*

“İnanılmaz,” dedi Smith kız kardeşine Valentina’nın paparazzilerle yüzleşmesini ve onun için, ailesi için korkusuzca, tereddüt bile etmeden kendini feda etmesini hatırlamıştı. *“O gerçekten inanılmaz.”*

“Ah Smith, ben çok...”

Diğer bir kasılmayla sözleri yarıda kesildi. Elini öyle bir sıktı ki Smith onun o küçük, güçlü parmaklarının baskısıyla eklemlerinin çıtırdadığını duydu.

Jake dikkatini tamamen karısına, onun acısını dindirme işine vermişti, ancak Smith kontrolünü kaybetmemek için kendine zorlukla hâkim oluyordu. Arkadaşının kız kardeşine duyduğu aşka dair çekinceleri olsaydı, bunların hepsi Jake'in an itibariyle Sophie'ye olan derin bağlılığıyla son bulabilirdi.

Kasılmalar dinip elini gevşettiğinde Sophie onlara yaşlı gözlerle gülümsedi. "Bu sanırım daha iyiydi."

"Harika bir iş çıkarıyorsun, tatlım," dedi Smith, sesi hissettikleriyle kalınlaşmıştı. "Seninle gurur duyuyorum."

Sophie ona gülümsedi, bu öyle saf, öyle sevgi dolu bir gülümsemeydi ki sanki yeniden Smith'in içini titreten, ağa-beylerinden ve kız kardeşinden koruduğu o küçük kız geri dönmüştü.

Fakat, Valentina'ya söylediği gibi, Sophie insanların düşündüğünden çok daha güçlüydü. Onu bir Mack kamyonu gibi sarsan diğer bir kasılmaya karşı koyacak kadar güçlü.

Smith dönüp annesinin gözlerinin içine baktı ve Mary Sullivan'ın kızının acı çekmesini izlemekten memnun olmadığını bilmesine rağmen diğerleri gibi Sophie'nin de gücünü kimden aldığı anladı. Mary Sullivan kırılgan görünüyordu ve modellik yaptığı günlerdeki kadar güzel... Ancak tüm çocukları güçlerinin farkına varmayı ondan öğrenmişlerdi.

Smith kız kardeşine yeniden baktığında Sophie başını Jake'in

boynuna gömmüş, kasılmalar arasında nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. Smith her zaman onun yanında olacaktı ama şu an, Sophie'nin tüm dünyadan korunmak için artık ona ihtiyacı olmadığını sonunda fark ediyordu.

Jake'i vardı. Smith, kocasının onları asla yüzüstü bırakmayacağından kesinlikle emindi. Özellikle de karısının onun her şeyi olduğu düşünülürse.

Smith kız kardeşinin yanağına bir diğer öpücük kondurdu ve "Seni seviyorum, Soph," dedi. "Ve bebeklerinizle buluşmak için sabırsızlanıyorum." Arkadaşına olan güveni usulca ifade ettiğinde Jake hafifçe başını sallayarak ona karşılık verdi.

Smith elini bırakıp kız kardeşini güvendiği iki insana emanet ederek odadan dışarı çıktı. Sophie aradığı sonsuz aşkı bulmuştu.

Kendisi de.

Yirmi Yedinci Bölüm

Smith kız kardeşinin odasından çıktığında Valentina, Lori'yle birlikte bekleme salonunda oturuyordu. İkisi de hemen ayağa fırladı ve "Sophie nasıl?" diye sordu Lori hemen.

Smith gülümsedi. "Harika. Harikadan da iyi. Kasılmalar epey sert," dedi elini esneterek. "Ama uzun süreceğini sanmıyorum."

Empati kuracak kadar yakın zamanda doğum tecrübesi edinen Chase'in karısı Chloe bekleme salonunda kendi bebeğini kollarının arasında tutuyordu. "Tanrım, buradan bile onun acısını hissettiğime yemin edebilirim."

Bebek Emma uzanıp Heather'ın atkuyruğunu mutlulukla kıkırdayarak çekmek için tam o anı seçti. Geniş ailesine keyifle bakan bebekle birlikte herkes gülümsedi.

Heather bebeği aldı ve Zach'le onun yanaklarına yumuşak öpücükler kondururken, atkuyruğuna iyice tutunan bebek daha da yüksek sesle kıkırdadı.

Fakat Smith küçük yeğenine bayılıyor olsa da gözlerini

Valentina'dan alamıyordu. Sophie ve Jake'le beraber olduğu her an onu düşünmüştü. Şimdi, tüm ailesi onların etrafındayken, sanki odada yalnızca ikisi varmış gibiydi.

Hayatında ilk defa sevgiyle öylesine dolup taşmıştı ki Valentina için hızla çarpan kalbi hariç vücudunun başka hiçbir kısmını hissedemiyordu.

"Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Evet," dedi hem Sophie'nin iyi olduğunu hem de Valentina'nın onu sevdiğini bilerek.

Sohbet etraflarında akıp giderken Smith yalnızca Valentina'yı kollarının arasında tuttuğu için mutluydu. Valentina sakindi ve yanında sıcacıktı. Kısa bir süre sonra Mary Sullivan döner kapıyı açıp yüzünde Smith'in şimdiye kadar gördüğü en geniş gülümsemeyle yanlarına geldi.

"Başardı!" Gözlerinden mutluluk yaşları süzölmeye başladı. "Ah, o kadar güzeller ki. Sophie ve Jake küçük oğulları ve kızlarını görmeniz için sabırsızlanıyorlar."

Mary Sullivan gezegendeki en dengeli kadınlardan biriydi. Sekiz neşeli çocukla başa çıkmak zorunda kalmıştı, fakat ilk defa kendini neredeyse toparlayamıyor gibi görünüyordu.

En yakınında olanlar Marcus'la Lori'ydi ve onun iki yanını sarmışlardı. "Kızlarına Jack'i anarak Jackie adını verdiler."

Smith babasına hürmeten verilen bu isimle gözlerinin yaşardığını hissetti ve Valentina'nın ona daha da sokulmasından mutluluk duydu. Yanında olup onunla bu anı paylaşmasaydı bu kadar güzel olmasının mümkünatı yoktu.

"Ve oğullarına..." Mary, Smith'e baktı ve sevinç gözyaşlarıyla gülümsedi. "Ona senin adını verdiler, Smith."

Yüce İsa. Böyle bir şeyin ne kadar kıymetli olacağını hiç düşünmemişti ama artık biliyordu.

Bu dünyalara bedeldi.

Valentina sıcacık bir ifadeyle ona bakarak, “Ah, Smith,” dedi ve bu en az kız kardeşinin oğluna kendisinin adını vermesi kadar Smith’in nefesini kesti. “Bu çok hoş.”

Kısa süre önce Chase ve Chloe’nin kızları Emma’yı dünyaya getiren doğum uzmanı Marnie dışarı çıktığında artık burnunu tek çeken anneleri değildi, kadın zarıfçe bir diğer başarılı geçen doğum için dile getirilen teşekkürleri kabul etti.

“Tüm işi yapan Sophie ve Jake’ti, fakat bir şişe şampanyayı kabul etmeyeceğimi söylersem, yalan olur,” dedi kadın Marcus’a doğru göz kırparak. Herkes gülerken ekledi: “Tamamen temizlendiler ve teyzeleri ve dayılarıyla tanışmaya hazırlar, ancak bakım çalışanlarımız için fazla kaos olmaması adına tek seferde iki ya da üç kişiden fazlası girmezse iyi olur.”

Marcus, en büyük Sullivan, Smith’e dönmeden önce sessiz bir oylama yaptı. “Git, Küçük Smith ve Jackie’yle tanış. Ama unutma, hepimiz bekliyoruz.”

Valentina aileden olmadığı için buna karşı çıkamadan, Smith onu döner kapıdan içeri çekti. Elbette bebeklere karşı bir ilgisi olduğu gerçeğine de güveniyordu. İkisini de odanın dışında bekleyen önlükler ve el antiseptikleri vardı ve Valentina, Smith’in keten önlük kemerini bağlaması için arkasını döndüğünde, Smith ensesine bir öpücük kondurmadan edemedi. Ve Valentina bir an için kollarına doğru geri yaslanırken, tüylerinin diken diken olmasına bayıldı.

Fakat ikisi de ailenin en yeni iki üyesiyle tanışmak için sabırsızlanıyordu, bu yüzden hemen ayrıldılar ve Sophie'yle Jake'in odasına girdiler.

Yeni doğanları görmesiyle Valentina'nın dudaklarından şaşkınlık yüklü hafif bir ses çıktı. Hangisinin erkek hangisinin kız olduğunu anlamak pek kolay değildi, fakat Smith kesinlikle daha erkeksi, Jackie de daha tatlıydı.

Kız kardeşinin yanına vardığında Smith'in elleri çoktan açılmıştı. Sophie oğlunu onun ellerine bırakmakta bir an bile tereddüt etmedi.

"Harika, Sophie."

Valentina hâlâ kapı eşiğinde duruyordu ki "Jackie'yi tutmak ister misin, Valentina?" diye sordu Jake.

Kadın bu teklifle sersemlemiş göründü. "Çok hoşuma gider," dedi ve ardından ekledi: "Tebrikler, kesinlikle çok güzeller. İkiniz adına da inanın çok mutluyum."

Smith gözlerini küçük yeğeninden alamıyordu ama yine de Jake, Jackie'yi Valentina'ya verdiğinde kadının bebeğe gülümsemesini kaçırmadığı için memnundu. Kollarının arasında olduğu gibi Valentina yine keyifli görünüyordu.

Bir an sonra Valentina başını kaldırdı ve göz göze geldiler. Bu kez ürperen Smith'ti.

Kimileri bir film yıldızı olarak zaten her şeye sahip olduğunu söyleyebilirdi. Fakat öyle değildi. Valentina'ya kadar değil. Ve şimdi, *hepsini* istiyordu. Yalnızca Valentina'nın aşkını değil, yalnızca sonsuza dek kollarında ve yanında olacağını sözünü değil, aynı zamanda aile olmayı, bebekleri,

kahkahaları ve gözyaşlarını. Gerçekten önemli olan, kıymetli her anı onunla paylaşmayı.

Ağabeyinin en sonunda kalbini doğru kişiye kaptırdığını fark eden Sophie'nin yüzünde beliren keyifli ifadeyi ve kocasıyla bakışmalarını ikisi de fark etmedi.

Valentina hızlıca dikkatini tekrar kollarındaki yumuşak pembe bohçaya verdi, Smith de aynısını yaptı, ikisi de bebeklerin ne kadar hoş, güzel ve güçlü oldukları hakkında mırıldanıyordu.

Doğum uzmanı kapıyı çaldı ve sırtarak kafasını içeri uzattı. "Dışarıdaki diğer kardeşlerinizin isyan çıkarmak üzere olduğunu söylemek istedim."

Smith istemeye istemeye bebeği kız kardeşine verdi. "Harikasin, Soph. Bir şeye ihtiyacınız olursa..." Jake'e göz attı, "beni aramanızı istiyorum, gece ya da gündüz."

Valentina'nın kolları arasındaki küçük tatlı bohçayı bırakmakta güçlük çektiği belliydi. "Hoşça kal, tatlı kız." Ancak kısa süre sonra bebeği tekrar babasına verdi ve hem Jake'e hem de Sophie'ye sarıldı.

Smith onun beline sarılırken kadının bakışları hâlâ bebeği kucığına aldığı anki gibi sıcacıktı.

Sophie, Jake, Jackie ve Smith'in daha fazla ziyaretçi için hazır olduğunu bildirmek üzere odadan dışarı çıktıklarında, Lori, Marcus ve Nicola beraber içeri girdi ve Smith ailesiyle zaman geçirmeye bayılsa da, şu an başka bir şeye daha fazla ihtiyacı vardı.

Valentina'yı çıkışa doğru çekti.

On beş dakika sonra Smith, Valentina'yı arabasından indirdi ve göz açıp kapayıncaya kadar onu öpüp kollarının arasına aldı. Bir an sonra arabanın kapısını ayağıyla kapatıp onu tıpkı Alcatraz ziyaretlerinin ardından geçirdikleri ilk gecede olduğu gibi evine taşıdı.

Öpücüğü şehvet, aynı zamanda onu kollarının arasında eriten yumuşak, tatlı bir şeyle yüklüydü. Valentina kollarını onun boynuna doladı ve tutkuyla öpücüğüne karşılık verdi. Smith'le olduğu her an onu arzulamıştı ama hiç bu kadar çok değildi.

Arzu. İhtiyaç. Tutku.

Bu kelimelerin, bu duyguların hiçbirisi Smith, ailesi, onu aralarına kabul etmeleri, hepsinden önemlisi de bir mucizeyi kollarının arasında tutması için ona şans tanımları karşısında hissettiklerini açıklayamazdı.

Smith dudaklarını bir an olsun onunkilerden çekmeksizin kadını yatağa yatırdı, eteğinin fermuarını bulup çözmesinin ardından kumaşı kalçasından sıyırdı. Alt bedenini örten iç çamaşırı ve dizüstü çoraplarıyla Valentina bacaklarını beline dolayıp onu kendine çekti. Saniyeler sonra Smith gömleğinin düğmelerini, ardından sutyenin ön kopçasını açıp hassas tenini okşamaya başladı.

Valentina kendini zevkle ona bastırırken her öpücükle, her dokunuşla vücudunun pelteye döndüğünü hissediyordu. Dudaklarının sadece dokunuşu bile hislerini, ihtiyaçları-

nı, tutkusunu yoğunlaştırırken, Smith sonunda başını kaldırıp ona baktığında, istese de ondan hiçbir şey saklayamayacağını şaşırarak fark etti.

“Bebekler, Smith.” Dudakları öpüşmeleri yüzünden şişmiş halde zevkle iç geçirdi. “Şimdiye kadar gördüğün en güzel şeyler değil miydi?”

“Çok güzellerdi,” diyerek ona katıldı Smith alçak bir sesle kadının tenini ürperterek. Bir elini kadının yanağına götürdü ve dokunuşuyla titreyen altdudağını okşadı. “Senin gibi.”

Bebeği kollarının arasında tutmasıyla sabah yaşanan kâbus, Smith’le asla anlaşılamayacaklarına dair hissettiği hüsrana zihninden tamamen silinip gitmişti.

Ama şaşırtıcı bir şekilde anlaşılmışlardı.

Sonra, her şeyin bir çaresine bakacaklardı. Şu an, yeni hayatlarını ve birbirlerine duydukları sevgiyi kutluyorlardı.

Bu kez dudaklarını onun tenine bastıran Valentina’ydı, önce çenesinin alt kısmına, sonra da boynuna. Daha önce bir erkeğin karşısında kendine hiç bu kadar güvenmemişti ve Smith kesinlikle dünya üzerinde aradığı tek erkekti.

Peki o zaman neden burnunun dibinde olmasına karşın bunu görememişti?

Onun adına mutluydu, öyle ki kendi kız kardeşi doğum yapmış gibi hissediyordu, hem de Sophie’yi yalnızca birkaç kez görmüş olmasına rağmen. Ve şu an, neredeyse çıplak bir halde onu sararken, Smith kıyafetlerini çıkarmak için tek bir hamlede dahi bulunmuyor ve yalnızca ona bakmaya devam ediyordu.

Duyabildiği tek şey kalbinin –ve Smith’in kalbinin– sesiydi.

Ve bildiği tek şey derinden, gerçekten, çılgınca onu sevdiğiydi.

Bunun nedeni gördüğü en yakışıklı erkek olması değildi. Zengin ya da ünlü olması da. Tenine dokunurken, dudaklarını kendininkilere bastırırken ismini fısıldama şekli de.

Ailesini, annesiyle kardeşlerini –şimdi bir de bebekleri– kalbinin derinlerinden sevmeye biçimiydi.

Valentina çaresizce ondan kaçmaya çalışsa da tutku ve şehvet onları birbirine çekmişti. Şimdi, ona söylemek istediği çok şey vardı, ne var ki tek yapabildiği ismini fısıldamak oldu.

“*Smith.*”

“Ben de seni seviyorum.”

Dudakları –Valentina’nın bu zamana dek dilediği ama hiç inanmadığı– mutluluk ve arzu, neşe ve tutku dolu bir öpücükle yeniden buluştu. Hayaller, gerçekler, tutku, şefkat, tüm bunlar onu soymaya başlayıp pantolonuyla *boxer*’ını çıkarırken şehvete dönüştü.

Kıyafetlerinin geri kalanından kurtulup birbirlerine yaklaşmalarının ardından yatağa yığıldılar ve Smith sert ama yumuşak, vahşi ama sakinçe içine gömülürken Valentina kıvranarak onu daha da derinlerine çekmeye çalıştı. Birbirlerine verdikleri ve birbirlerinden aldıkları her şeyde ikisi de hiçbir çekince yaşamadı.

Ve zevk dalgaları sonunda ikisini de yükselişe geçirdiğinde Valentina bu zamana dek böyle bir tatmin yaşamadığını, böyle-sine sevilmediğini ya da şaşkına dönmediğini biliyordu.

Bir tarafının, sanki kendi gözyaşlarıyla vaftiz ediliyormuş gibi, yeniden doğduğunu hissediyordu. Fakat aynı yaşlar acıya karşı savunmasının son kırıntılarıydı. Kız kardeşi bile bu zamana dek onu ağlarken görmemişti.

Yalnızca Smith.

Sonunda, Smith gözyaşlarını öperek silmesinin ardından başını kaldırıp ona baktı. Hiçbir şey söylemiyordu ama buna gerek de yoktu, zira Valentina gözlerinden geçenleri okuyabiliyordu: Sevgi ve ona vermekten asla vazgeçmediği yumuşak öpücüklerle beslenen bir arzu.

“Seni seviyorum,” dedi Valentina bu sözleri ilk kez ona doğrudan ifade ederek.

Smith’in yüzü neşeyle kaplanırken ve Valentina bu sözleri öpücükleri arasında ona tekrar tekrar söylerken aralarındaki sevgiyi hissedebilmenin de bir o kadar hayret verici olduğunu düşündü. Bu ona *seni seviyorum* demekten milyonlarca kat daha güzeldi... Aynı zamanda daha kolay. Daha tatlı.

Ve daha kusursuz.

Duymaktan, hissetmekten bile korktuğu bu iki kelimeyi yeniden fısıldarken, Smith de aynı şekilde karşılık verip onu kollarının arasına aldı.

Valentina’nın yapmak istediği tek şey gece boyunca onun kollarının arasında kalmaktı. Setten aniden ayrıldıklarından beri aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, açıkça sorumluluklarını önemsemiyor, göz ardı ediyordu. Ama şu an kendi mutluluğu söz konusuysa gerçek dünyaya nasıl dönebilirdi ki? İsteddiği son şeyin bu olmasının bir önemi yoktu,

şu an önemseddiği tek şey Smith ve onun kollarının arasında geçen her andan aldığı keyifti.

Smith onun aklından geçenleri okumuş gibi onu kendine daha da bastırıp “Dünya bir süre biz olmadan da dönmeye devam edebilir,” dedi.

Valentina dudaklarının baskısını alnında hissederek kendini ona teslim etti ve onun bir kez daha, “Seni çok seviyorum,” dediğini duyup kalbini saran her duvarı yıkarak uykunun derinlerine çekildi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Valentina, karnı guruldayarak, salamlı pizza kokusuna uyandı. Saçlarını yüzünden çekip arkasındaki yastıklara yaslandığında pencerelerin dışındaki gökyüzünün karanlık olduğunu fark etti.

Işıklar açık olsa da içerisi Smith'i geniş yatak odasında bulabilmek için etrafına dikkatlice bakmak zorunda kalmasına neden olacak kadar loştu. Smith oturma bölümünden ona doğru bakıyordu, belli ki kahve sehпасına ikisi için henüz yiyecek bir şeyler koymuştu.

Valentina, yönetmen rolüne geçtiğini fark edecek kadar uzun bir süredir onu tanıyordu. Smith an itibariyle neredeyse bir kamera çıkarıp çekim yapmaya başlayacakmış da onun yatağın üzerindeki kadrajını ayarlıyormuş gibi görünüyordu. Onun yanına gitmek için örtüleri üzerinden çekerken, Smith adını söyleyince olduğu yerde kaldı. Odanın ötesinden onu içine çeker gibi süzmesiyle, Valentina'nın içini öyle bir sıcaklık kapladı ki bu kez onun adını uykulu ve boğuk bir sesle dile getiren o oldu.

“Seni yatağımda görmeye bayılıyorum.”

“Yatağında olmaya bayılıyorum.”

Saniyeler içinde Smith yanına gidip onu ayağa kaldırdı ve Valentina dudaklarını her öpücükle daha da ateşli bir hale bürünen bir tutkuyla onun dudaklarına bastırmak için kollarını boynuna dolarken bedenini saran çarşaflar çıplak vücudundan yere süzüldü.

Zihninin gerilerinde bir yerde, Smith’le böylesi şehvetli bir yakınlık kurmasının ne kadar kolay olduğunu fark etti. Hiçbir erkeğin *dokunulmak-öpülmek-sevilmek ihtiyacından* faydalanmadığından emin olmak için bu yanını o kadar uzun bir süredir saklı tutmak zorunda kalmıştı ki. Fakat onun gözlerinin içine baktığında karşılaştığı tehlikeli açlığa rağmen Smith’le birlikteyken kendini hep güvende hissetmişti. Bu tehlikenin normal olduğu kadar şaşırtıcı derecede güzel gelmesinin sebebi o açlığı kendisinin de duyması olabilir miydi?

Smith önceki gece üzerinde olan gömleği alıp Valentina’nın üzerine sardı, fakat düğmelerini iliklemedi, yalnızca kollarını kıvırdı ve kumaşı üstüne geçirip onu kanepeye yönlendirdi.

İkisi de yiyeceklere uzanmadı. Bunun yerine tam da Valentina ona yaklaşacakken, Smith onun ellerini avuçları arasına aldı.

“Aç mısın?” diye sordu Valentina’ya, sesi bir yandan uyarırken diğer yandan teskin ediyordu.

Valentina bunun üzerine başını salladı ama onunla konuşana dek bir şey yiyemeyeceğini biliyordu. En büyük yıldızların bile diğer herkes gibi yemeğe ve uykuya ihtiyacı vardı.

Fakat konu yıldızların sevdiklerine ve ünlerinin ilişkilerine verebileceği muhtemel hasara geldiğinde *normal* olan bekleyebilirdi.

Ne var ki Smith onun inanmasını sağlamıştı. Yalnızca aşka değil –bunun gerçek olduğunu Valentina zaten biliyordu– aynı zamanda aşklarının yalnızca hayatın değil onun şöhretinin baskılarına da dayanabileceğine.

Uzunca bir süre boyunca güçlü kalmak, kendisini savunmasız bırakmamaktır, diye düşünmüştü. Ama tüm bu süreçte yanılmış mıydı? Âşık olmak için her şeyi riske atmak aslında yapabileceği en güçlü, en cesur şey değil miydi?

Birbirine kenetlenmiş ellerine baktı, Smith’in ona çoktan sahip olduğunu biliyordu.

Ve –sonunda– o da ona daha da fazlasını vermek istiyordu.

Gözlerinin içine baktı, öyle güzel bir aşkla doluydu ki. *Onun için.* “Artık gizemli biri olmak istemiyorum. Özellikle de seninleyken.”

Smith başparmaklarıyla onun avuçlarını okşayınca, Valentina’nın içi aynı anda hem ürperdi hem de sımsıcak kesildi.

“Ben buradayım, Valentina. Şimdi ve her zaman.” Yavaşça, kendinden emin bir tavırla tenini okşamaya devam etti. “Yapman gereken tek şey bana izin vermek.”

Kulağa *kolaymış gibi* gelmesini sağlıyordu.

Ve sonra, birdenbire, aslında gerçekten öyle olduğunu fark etti.

“Babam hayattayken annem daha farklıydı.” Smith onu yakınına çekip bacaklarını kendininkilerin üzerine attı ve el-

lerini kalp atışlarını duyabileceği şekilde göğsüne götürdü. “Her zaman güzeldi, fakat aynı zamanda sıcaktı da.” Babasının ölümünün ardından geçen ilk ayları düşündü. “Babam öldükten sonra ise ufanmış, kendinden eser kalmayacak kadar parçalara ayrılmış gibiydi.”

“İkisini de kaybettin.”

Smith’in nazik kelimeleri şaşırtmasına neden olsa da sözlerini sürdürdü. “Hâlâ hayattaydı ama yine de...” Titrek bir nefes aldı. “Beraber olduğu ilk aktör benden birkaç yaş büyüktü. Bu yeterince tuhaftı zaten ama bir seferinde annemin hazırlanması uzun sürünce o adam...”

Valentina durdu ve Smith ona kaşlarını çatarak baktığında ürperdi.

“Ne yaptı? Kim o adam?”

Valentina başını iki yana salladı. “Hiçbir şey. Ve kimse. Yalnızca lafta kaldı. Ama istekli olsaydım...” Annesinin kendinden epey genç olan aktör arkadaşlarının kendisine asıldığı o zamanları hatırlayınca midesi bulandı.

“Sana dediklerini annene söyledin mi? Senden ne istediğini?”

“Hayır,” dedi usulca. “Ne ya da nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Ve yasıyla başa çıkmaya çalışırken kendini kötü hissetmesini istemedim. Geri çekilmek çok daha kolaydı. Ve eve gelip giden annemin çıktığı tüm o tuhaf adamlar hakkında endişelenmek yerine Tatiana’ya odaklanmak. Kız kardeşim o zaman bile öylesine hoş ve öylesine masumdu ki okulumu bırakıp onun yanına dönmek, seçmelerde ve aldığı

işlerde onun yanında olmak çok daha rahatlatıcıydı.” Smith’i temin etti. “Hiç kimse Tatiana’ya öyle bir şey yapmadı. Açıkçası bana asılmış olmalarının tek sebebinin hemen hemen aynı yaşta olmamızdan kaynaklandığını düşünüyorum.”

“Bunun tek sebep olmadığını biliyorsun Valentina. Bir seferinde bana dünya üzerindeki hangi kadını istesem elde edebileceğimi söylemiştin.” Gözlerinin içine öyle yoğun bir ifadeyle bakıyordu ki Valentina’nın bakışlarını kaçırmaması imkânsızdı. “Seni istiyorum.”

Valentina söylemeden edemezdi. “Ben de seni istiyorum. Fakat bilmeni istediğim şey...”

Bunların hiçbirini Smith’e söylememesinin daha kolay olacağını biliyordu, fakat annesiyle yaşadığı acı verici tecrübelerden, kolay yapılanın her zaman daha iyisi olmadığını öğrenmişti. Kısa vadede acıdan kaçmak daha sonra her şeyin daha çok canını yakmasına neden olmuş ve bunu tamir etmesini neredeyse imkânsız hale getirmişti.

Ne var ki annesi onun ve kız kardeşinin hayatının yalnızca civarındayken, Smith tam orada durmuş onun elini tutuyor ve Valentina’nın içini dökmesini sağlıyordu.

“Senden yaptığın şeyi ya da olduğun kişiyi değiştirmeni asla istemeyeceğim,” dedi ona. “İnanılmaz yeteneklerini dünyayla paylaşmana engel olmayacak kadar seni seviyorum. Fakat geçtiğimiz on yıl boyunca pek çok sette bulundum. Ve başkalarına aşklarını itiraf eden erkeklerle kadınların başrol arkadaşlarına tutulduklarında neler olduğunu, başka başka projelerde yer almalarıyla evliliklerinin başladığı gibi hızla sona erdiğini gördüm.”

“Haklısın, işim benim için önemli,” dedi Smith. “Sen de öyle. O kadar önemlisin ki artık hayatım ve kariyerimle ilgili kendi başıma karar vermek istemiyorum. Bundan böyle o kararları seninle birlikte almak istiyorum.”

Sözleri içini ısıtsa da Valentina’nın söylemesi gerekiyordu: “Ama bir film setinde tanışmamız beni korkutuyor. Ve her şey öylesine hızlı oldu ki... Normal bir ilişki sürdürmemiz çok zor. Paul Newman ve Joanne Woodward haricinde kaç tane Hollywood ilişkisi yürüdü, bilmiyorum.”

Bu sözlerin nedeni Smith’in onu isteyebileceğine inanmaması değildi. Smith’in ona olan arzusunu ya da kendisinin ona duyduğu arzuyu inkâr edemezdi. Hayır, sadece ikisinin de bu ilişkiye bilinçli bir şekilde girdiğinden emin olmak istiyordu.

“Üne kavuştuğum filmden sonraki birkaç yıl buna ayak uydurmak zor oldu,” dedi Smith ona. “Gerçekten zor oldu. Rol yapmayı seviyordum ve bunu gerçekten başarırısam daha da ünlü olacağımı biliyordum, fakat mahremiyetimi kaybetmenin nasıl olacağıyla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Ya da basının ailemi ve arkadaşlarımı arayıp hakkımda sorular sormasıyla ilgili. Önümüzde başka engeller olmayacağını, bin tane daha fotoğrafçı ve gazetecinin burunlarını ilişkimize sokarak para kazanmaya çalışmayacağını iddia ederek sana yalan söylemeyeceğim.” Valentina’nın sesi titrek çıkarken Smith’in sesi sabitti ve yüzünde sevgiyle kararlılık dolu bir ifade vardı. “Fakat hayatım boyunca sonsuza dek senin gibi bir kadınla beraber olmayı bekledim ve senden vazgeçmeyi reddediyorum. Olduğum kişi ya da sahip olduklarım yüzün-

den beni istemeyen doğru kadının asla karşıma çıkmayacağından korkuyordum. Sana kadar.”

Valentina’nın ellerini kendi dudaklarına bastırarak, “Senin için aşk ne anlama geliyor Valentina?” dedi.

Valentina’nın düşünmesine gerek yoktu. “Sen.”

Dudakları birbirini buldu ve nazikçe, tatlılıkla ve şehvetle öpüştüler. Smith karşısına çıkmadan önce biri Valentina’ya bu soruyu sormuş olsaydı, cevabı çok daha farklı olurdu. Ama birlikte oldukları her an Smith kötü beklentilerini boşa çıkarmış ve kalbinin sınırlarını zorlayıp aşmıştı.

“İlişkimizi diğer her şeyden anlamlı kılacak kadar birbirimizi sevebildiğimizi biliyorum,” dedi Smith. “Evet, Hollywood çılgın bir dünya ama bir fotoğrafçının yüzünü yumruklayarak ilk kuralı bozduğum düşünülürse...” Hafifçe gülümsedi. “Bu aşamadan itibaren gizli tehlikeleri aşabileceğimize ikna olmuş durumdayım.”

Onun karşısında dizleri üzerine çöktü. “Seni yalnızca kırmızı halı etkinliklerinde yanımda istemiyorum, aynı zamanda ikimiz için de sette uzun geçen gecelerde seninle birlikte yatağa uzanmak, hiçbir şey yapamayacak kadar yorgun olsak bile el el tutuşup uykuya dalmak istiyorum. Kahvaltıda tatlı şeyler yerken dudaklarının tadına bakmak istiyorum. Ve önceki gece sevişecek enerjimiz olmadığından bunu telafi etmek için seninle birlikte duşa girmek istiyorum.”

Yaptığı her şey gösteriştense uzaktı. Ortada Valentina’nın gözlerini kamaştıracak elmaslar ya da pahalı vaatler yoktu. Smith bu zamana dek tanıdığı hiçbir adama benzemiyordu

ve kesinlikle görüldüğü gibiydi. Ona ve ailesine asla zarar vermeyecekti, tıpkı kendi ailesini asla incitmeyeceği gibi.

Haftalar önce ona aşkın neden basit yaşanmadığını, birlikte mutlu yaşayabildiğini fark eden iki insan kadar saf olamadığını sormuştu.

Artık yaşanabildiğini biliyordu.

Valentina sonunda onun yüzünü iki eliyle kavradı. “Bu isteklerini gerçekleştirebilirsin Smith. Hepsini. Her birini. Ben de senin yanımda olmanı istiyorum. Pazar sabahları birlikte oturup gazete okumayı. Şöminenin karşısına geçip üzerimize bir battaniye çekerek ailedeki bütün kedi ve köpeklerin yapbozunu yapmayı.”

Smith onu kollarının arasına alıp yatağa taşıırken yemekler tamamen unutuldu ve açlıklarını en çok ihtiyaç duydukları şeyle bastırdılar.

Aşkla.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Üç hafta sonra...

Valentina *Yerçekimi* setindeki ofisinden son kez dışarı çıktı ve geçici bir film seti değil de daha çok evi gibi hissettiği alanı birkaç dakika boyunca izledi. Yarın sabah bütün ışıklar, geçici duvarlar ve mobilyalar buradan çıkarılmış olacak ve alan bir sonraki kiracısı için boşaltılacaktı.

Filmde çalışan oyuncular ve ekip için her şey tekrar değişecekti. Smith gibi bazıları post-produksiyon işine devam edecekti. Bazıları çoktandır ihtiyaç duyduğu bir tatile çıkacaktı. Çoğu oyuncu bir sonraki rol seçmelerine katılmak için Hollywood'a dönecek ya da bir sonraki sette yerini alacaktı. Tatiana kısa süre önce Boston'da çekilecek tarihi bir filmde başrol için anlaşmıştı... Fakat on yıldır ilk kez Valentina ona eşlik etmeyecekti.

Bunun her ikisi için de en doğrusu olduğunu bildiği halde kız kardeşini her gün göremeyecek olması göğsünü sıkıstırıyordu.

Kardeşine kendi kanatlarını açma fırsatı tanıması gerekiyordu. Smith'i yüzünde o yok edici gülümsemeyle yanına yaklaşırken görünce, sonunda kendine *kendi kanatlarını da tamamen açma fırsatı tanıması gerektiğini* kabul etti.

Ne var ki annesinin Smith'in yanında olmasını beklemiyordu. Ya da annesinin erkek arkadaşı Dave'i onlarla birlikte görmeyi. Özellikle de onları son görüşünün üzerinden haftalar geçmişken.

"Ah tatlım, Smith'in bizi çekimlerin son gününe davet etmesi ne kadar hoş, değil mi?"

Öyleydi. Hatta o kadar hoştu ki Valentina bunu bizzat akıl edemediği için kendinden utandı. Smith elini tutup onu kendine çekti ve dudaklarına, Valentina'nın Halka Açık Sevgi Gösterileri listesinde belirttiğinden çok daha uzun süren ama yine de etraflarındaki herhangi biri fotoğraflarını çekip basına yollayabilecek olmasına rağmen karşı konulmaz güzellikte bir öpücük kondurdu.

Garip ama bir tarafı basınla olan bu zorlu dönemi ilişkilerinin en başında atlamalarından memnundu. Çünkü magazin basınının Smith'le beraber fotoğraflarını basmalarını ya da Smith'i kötü adam gibi göstermeye çalışmalarını izlemek hoş olmasa da tüm bunları atlatmışlardı. Ve bunu yeniden yapabileceklerini bilmek, bir sonraki öpüşmelerini basının yakalayabileceği fikrine karşı endişelenmemesi için onu daha kararlı hale getiriyordu.

Valentina dudakları birbirinden ayrıldığında teninin –utançtan olmasa da zevkten– kızardığını biliyordu.

“Size bir şey getirmemi ister misiniz?”

Soruyu hem ona hem de annesine sormuştu, fakat Valentina elini sıkıca tutmasından onun annesiyle tek başına kalmasında bir sakınca olup olmadığını sorduğunu biliyordu. Ona keyiflerinin yerinde olduğunu söylediklerinde, Smith dudaklarına son bir öpücük kondurup Dave’i de beraberinde götürerek yanlarından uzaklaştı.

Valentina ve annesi onların köşeyi dönüp gözden kaybolmalarını izledi.

“Arkadaşlarım kızlarımdan birinin bir film yıldızı yakalamasıyla ilgili konuşmadan duramıyorlar.” Ava Landon mutlulukla iç çekti. “Ve ben hâlâ Smith Sullivan’la beraber olduğuna inanamıyorum.”

Başka zaman olsa Valentina annesinin inanmazlığı karşısında incinmemeye çalışırdı. *Bırak gitsin*, diye düşünürdü. Fakat Smith’in annesini neden bugün sete çağırdığını biliyordu. Bu sadece Ava çekimlerin son gününde Tatiana’ya destek olabilsin diye değil, aynı zamanda Smith’in aile kavramına verdiği kıymetten kaynaklanıyordu.

Ve onu o kadar çok seviyordu ki ailesinin *yeniden* bir arada olmasını istiyordu.

“Neden?” Valentina’nın sesi kısık olsa da kararlı çıkıyordu. “Neden buna inanamıyorsun?”

Annesi ona geçen on yıl boyunca genç Hollywood oyuncularını, bundan önce de yirmi yıl boyunca kocasını baştan çıkaran büyük mavi gözlerini kırıştıtarak baktı.

“Güzel olmadığından değil, Val.” Uzanıp elini onun koluna

koydu. “Görünümün her zaman benden ya da kardeşinden daha egzotikti, hâlâ da öyle. Gözlerini senden alamamasına şaşmıyorum. Sadece oyuncuların ve benim onlarla beraber olmamdan hoşlanmadığını biliyorum, hepsi bu.”

“Bunu biliyor muydun?”

“İfadenden anlaşılıyordu tatlım,” dedi annesi.

“Anlamıyorum.” Bir şey söyleyecekse şu an yapmalıydı. Ne de olsa bir zamanlar annesiyle oldukça yakınlardı. Sadece anne-kız değil, birer arkadaşlardı. “Babam öldükten sonra neden...” Sözlerine devam edebilmek için zihninde beliren babasını gerilere itmek zorunda kaldı. “Neden sadece oyuncularla beraber oluyorsun?”

“Babanın yerine asla başkasını koyamazdım ve bunu denemek bile istemedim.” Annesinin sesi artık üzüntülü çıkıyordu. “Bir oyuncuyla beraber olmanın iyi tarafı genç, güzel ve arzu edilir olmasam da kendimi öyle görebilmemdi. En azından bir süreliğine, onlara inanabileceğim kadar.”

Bu kez Valentina annesine yaklaştı. “Kimsenin *güzelmişsin gibi* davranmasına ihtiyacın yok anne, sen *zaten öylesin*.”

Annesinin gözleri yaşlarla parlıyordu. “Sana bunu yeterince söylemediğimi biliyorum ama seninle gurur duyuyorum tatlım.”

Valentina bu itirafı olduğu gibi almanın ve bununla yıllarca çektiği acıların üzerini kapamanın *en kolay* olacağını biliyordu, fakat Smith ona birini sevmenin kolaylığını öğretse de Valentina bu sevgiye sahip çıkmanın ne kadar zor olabileceğinin farkındaydı.

Smith ondan vazgeçmemiştir. Onun gücünü, kararlılığını hafife almamıştır; ya da aşkını. *Belki de*, diye düşünürken buldu kendini Valentina, *belki de artık annesinden vazgeçmeyi bırakmasının zamanı gelmişti*. Bu da birbirlerinin etrafında dolaşarak çok konuşup hiçbir şey söylememeye son vermek demektir.

“Eskiden çok yakındık. Babam ölmeden önce.” Smith’in peşinde olma nedenlerini anlamak için onunla ilişkisine bir “Neden?” ile başlamıştır. Şimdi de annesiyle ilişkisini başka bir “Neden?” ile yeniden başlatmaya çalışacaktı. Bunca yılın ardından Valentina *nedenini* bilmemeye tahammül edemiyordu.

“Neden sen de bizi terk ettin?” Yanağından bir damla yaşın süzüldüğünü hissedince elinin tersiyle sildi. “Sana ihtiyacımız vardı.” Bir damla daha, ancak bu kez yakalayamayacağı kadar hızlıydı. “Benim sana ihtiyacım vardı.”

Annesinin bir anda etrafına dolanan ince kolları çok güçlüydü. “Ah tatlım, özür dilerim.”

Fakat bu kez de darmadağın olmak yerine güçlü olan annesiydi. Valentina’nın yaklaştığını bile fark etmediği bir başka rol değişimi daha.

“Sen ve kardeşin her zaman çok yakındınız. Sizin böyle yakın olmanızı çok severdim, babanla bana bir şey olursa sizin her zaman birbirinize destek olacağınızı bilmek hoşuma giderdi. Ama o beklenmedik bir şekilde öldü ve...” Ava Landon başını salladı. “Açık konuşmak gerekirse, ilk ayları pek hatırlamıyorum. Ama tekrar dünyaya döndüğümde siz her zamankinden daha yakındınız. Tıpkı şimdiki gibi. O kadar yakındınız ki bana hiç ihtiyacınız yokmuş gibiydi. Sadece bir-

biriniz vardır.” Yanaklarından süzülen yaşları sildi. “Beni affedecek misin?”

Valentina kardeşiyle arasındaki bağın annesini nasıl etkilediğini hiç düşünmemişti. “Elbette.” Bu kez annesine sarılan oydu ve annesinin o bilindik parfümünün kokusu, yumuşaklığı, küçük bir kızken hissettiği kadar rahatlatıcıydı.

Arayı kaparken konuşacakları çok konu vardı, ancak çekimlerin başlamasına beş dakika kala bunu yapmaları mümkün değildi. Yine de Valentina annesiyle birlikte sete yönelmeden önce sormadan edemedi: “Dave’le ciddi misiniz?”

Annesi bu soruya başka bir soruyla karşılık verdi. “Öyle olsaydı senin için her şey daha mı yolunda olurdu? Babanın senin için anlamı büyüktü, hâlâ da öyle olduğunu biliyorum.”

Valetina istemsizce elini kalbine götürdü. Düşünüp hissetmek için duraksadı ve “Öyle olurdu,” dedi.

Birbirlerine sarılıp gülümseyerek boş araziye geçip sete yöneldiler. Göz göze geldiklerinde, Valentina, Smith’in gözlerinde sadece ona duyduğu aşkı değil aynı zamanda annesiyle arasının düzelmesinin sevincini de gördü.

Ve ışıklar sönüp kameralar dönmeye başlarken Smith’le Tatiana sahnedeki yatakta yan yana yerlerini aldılar. Ava Landon kızının elini sıkıca tuttu ve Valentina dikkatini sahneye vermeden önce uzanıp annesinin yanağına küçük bir öpücük kondurdu.

Jo ve Graham geçen haftalarda birçok kez sevişmişlerdi. Her ikisi de sokaktaki ilk çarpışmadan bebeğe baktıkları gecelere dek birbirine çaresizce âşık olmuştu.

Fakat tüm bu gerçeklere rağmen Jo, birbirleriyle gerçekten aşkı paylaşmadıklarını biliyordu.

Onunla yolu kesiştiğinden beri, Graham'ın hep bir amacı, kararlılığı, yoğunluğu vardı. Ve hâlâ, ilk defa sevişmelerinin ardından, kızına duyduğu sınırsız sevgiyi izlemesinden sonra bile, kimsenin tükenmeden böyle bir yoğunlukla yaşayamayacağına inanıyordu. Şu an onu uykuda izlerken, o güzel yüzündeki hatlar yumuşamak yerine hâlâ Jo'nun içini parçalayan bir keskinlikle yüklüydü.

Graham'ın alrına düşen bir tutam siyah saçı geriye çekmek için uzandığında düşünmeden edemedi: Bu ne zaman geçecek?

Graham adını mırıldanıp onu kendine doğru çekti, Jo'nun sırtı adama dönüktü. Jo onun güçlü kollarını hissetmeyi, onunla böyle yatmayı seviyordu.

Güvende. Onu ve kızını her daim güvende tutacağına söz vermişti.

İşte bu yüzden, uzunca bir zamanın ardından, gece ve gündüz arasındaki o kırılgan saatlerde, daha önce kimseye inanmadığı kadar ona inanırken konuşmaya başladı.

“Babamı hiç tanımadım. Sadece annemin hayatına girip çıkan adamlar vardı.”

Kaslarının az da olsa gerilmesinden artık onun tamamen uyanık olduğunu anlayabiliyordu. Belki de korkmalıydı. Belki de bu –ona sadece kendisinin bildiği, kendisiyle mezara gidecek bu hikâyeyi emanet etmek– almaması gereken bir riskti.

Fakat bir noktada bu riskle yaşayabileceğini fark etmişti. Olmadan yaşamayacağı şey ise aşktı.

“Bazıları iyiydi. Bazıları korkutucu. Bazıları da benden vermeyi istemediğim şeyler istediler.” Adamın göğsünün üzerinde duran eli gerilince onu sakinleştirmek için hızlıca ekledi: “Küçüktüm. Ve hızlı. Ve gerektiğinde nasıl gizleneceğimi biliyordum. Tabii bulunmadan önce gizlendiğim yerden çıkmam gerektiğini de.”

Adı dudaklarının ucundaydı. Jo ona yüzünü dönüp çirkin anıları öpücükleriyle silmesine izin verebileceğini biliyordu. Böyle de olacaktı ama henüz değil.

Ona kendini tamamen açmadan değil.

Ve Graham onun için aynı şeyi yapıp her şeyi riske atmadan değil.

“Adı Bryan’dı. Her şeyi gördüğümü düşünüyordum, konu bekâretimi vereceğim adamı seçmeye gelince akıllı olduğumu sanıyordum. Bilgisayarlarla ilgili iyi bir işi vardı. Korkutucu ya da mide bulandırıcı değildi. İyi biriydi. Nereden geldiğime bakarak bana aptalmışım ya da değersizmişim gibi davranmadı.” O zamanlar ne kadar saf olduğunu hatırlayarak iç çekti. “Hamilelikten bilerek sakındım. Ne olduğunu bilmiyorum. Kondomu patladı belki de. Fakat ona söylemeye gittiğimde, bunu yapamayacağımı biliyordum. Onu benimle kalması için kapana kısırtmak istemediğimden değil...” Sertçe yutkundu. “Ona söylemedim çünkü bizzat kapana kısılmak istemiyordum.”

Yanaklarından süzülen yaşların tadını alana dek ağladı-

ğını fark etmedi. Graham'ın gözyaşlarını teker teker öpmek için onu kollarının arasında döndürdüğünü de.

"Daha fazlası olmalıydı. Daha fazlası olduğunu biliyordum."

Jo onun gözlerinin içine baktığında gün ışığı ona karşı hissettiklerini adamın görebileceği kadar odayı aydınlatıyordu.

"Seni seviyorum ve benimle daha fazla kalman için seni kapana kısıtırmayacağım."

Bu kez onun alınına düşen saç tutamını çeken Graham'dı. *"Evlen benimle."*

Jo titrek bir nefes aldı, azıcık bile sabit durabiliyorsa bunun nedeninin Graham'ın onu tutması olduğunu biliyordu. Dünya üzerinde ona ait olmaktan daha fazla istediği hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey. Tabii Graham'ın ona kendi acısını açacak kadar güvenmesinden, ona tıpkı kendisinin yaptığı gibi yardım etme fırsatı tanimasından başka.

"Evet," dedi önce çünkü onunla sonsuzluğu paylaşıp paylaşmayacağı konusunda Graham'ı merakta bırakmaya dayanamazdı. Bundan daha fazla istediği hiçbir şey yoktu.

Evlenme teklifini kabul etmesinin ardından paylaştıkları öpücük tatlıydı ve kolaylıkla daha da tatlı bir şeye dönüşebilirdi, fakat cebinde beş yüz dolar ve karnında bebeğiyle San Francisco'ya gelmekten korkmadığı gibi bu andan da korkmuyordu.

"Paranı istemiyorum."

"Biliyorum." Milyar dolarlarını son kuruşuna kadar kaybedecek olsa bile kadının yine yanında kalacağını biliyordu.

“Daha az otoriter ya da patronluk taslayan biri olmanı dahi istemiyorum.” Onun da dudaklarının kıvrılmasını sağlayan bir gülücükle sözlerini sürdürdü. “Her zaman tek istediğim bir aileydi.”

“Leah’nın babası olmak istiyorum. Yasal olarak.”

Jo uzanıp onun yüzüne dokundu, gün ışığı artık bir fener gibi yüzlerini aydınlatmaya başlamıştı. “İkimiz de seniniz. Her zaman. Senin kocam ve Leah’nın babası olmanı istiyorum.” Dudakları yeniden birleşti. “Fakat aynı zamanda bir büyükanne istiyoruz. Bir büyükbaba. Amcalar istiyoruz. Teyzeler.”

Graham gözlerini kırıştırtarak ona uzun uzun baktı.

“Kardeşimi korumak benim görevimdi.” Her kelimesi dayanılmaz bir acıyla yüklüydü. “Leanora ailenin gözbebeği idi. Bana hep onun kahramanı olduğumu söylerdi, ben de söylediklerine, yenilmez olduğuma ve bana ya da ona kimsenin dokunamayacağına inanırdım.” Doğruca ona bakıyordu, fakat Jo onun kendisini görmediğini biliyordu. “Telefon çaldığında adını bile hatırlamadığım bir kadını beceriyordum. Ertesi sabaha kadar telefonu açmadım, onu bir serserinin yanında aşırı doz uyuşturucudan bayılmış olarak bulduklarını bilmiyordum. Adamın kalbi hâlâ atıyordu ama onunki...”

Bu kez onun gözyaşlarını silen Jo’ydu, kollarını ona doladı ve aynı anda hem hiçbir şey hem de her şey ifade eden kelimelerle onu teselli etti.

Graham’ın elinin karnına doğru kaydığını fark edince şaşırdı. “Hamileydi. Ailede söylediği tek kişi bendim. Ona evlenmemelerinin iyi bir fikir olduğunu söylemiştim. Ona

onunla ilgileneceğimi söylemiştim. Hamilelik ve tek başına ebeveyn olmakla ilgili her kitabı okudum. Ailenin geri kalanına açıkladığında ona yanında olacağıma söz verdim. Onu sevdiğimizi bildiğini düşünüyordum, hamileliğini sır olarak saklaması gerekmediğini. Hâlâ onun kahramanı olduğumu düşünüyordum, her konuda güvenebileceği kahramanı.”

Gözleri Jo’nun bakışlarıyla buluştuğunda bu kez karşısında her şeyiyle, kalbinin her parçasıyla sevdiği kadını gördü.

“Bana uyuşturucudan hiç bahsetmedi. Ben de tahmin etmedim. Çünkü tahmin etmek istemedim. Bunu görmek istemedim. Bunu görmem gerekirdi.”

Jo –kardeşinin hamile olduğu kısım hariç– hikâyeyi bilmiyormuş ya da bunu internette okumamış gibi davranmayacaktı.

Fakat bunca zaman boyunca onu yoran şeyin üzüntü olduğunu düşünmüşken, aslında günün her saati içini kemiren şeyin üzüntü olmadığını fark ediyordu.

Bu suçlamaydı. Graham kendini suçluyordu.

“Bu senin suçun değildi.”

Graham başını onun göğsüne yasladığında bu kez Jo onu dengede tutuyordu.

“Orada olmalıydım. Onu korumalıydım.”

“Hayır,” diyerek karşı çıktı Jo. “Onu sevmeliydin. Ve sen de sevdin.” Onu bebeği, adını çok sevdiği küçük kardeşinden almasını istediği bebeği gibi kollarının arasında salladı. “Öyle de yaptın.”

Otuzuncu Bölüm

Tüm ekip filmin son sahnesini neredeyse kusursuz bir sessizlikte izlemişti. Sonunda Graham-olan-Smith, Jo-olan-Tatiana'yı iki sene önce terk ettiği ailesiyle tanıştırmıştı. Ekipteki herkes kâğıt mendillere uzanmak zorunda kalmıştı, özellikle de Graham'ın ailesindeki dikkatli ve kuralcı yaşlı kadın Leah'yı kucağına alıp bebeğin yumuşak saçlarını öptüğünde, ardından pembe saçlı Jo'ya dönüp, *"Ailemi yeniden bir araya getirdiğin ve bundan keyif almama sebep olduğun için sana teşekkür ederim,"* dediğinde.

Bu sahne yüzünden saatler sonra yeniden bir aptal gibi gözyaşlarına boğulmamak için Valentina'nın kendini tutmasını sağlayan tek şey kusursuzca sürülmüş maskarasını mahvetme korkusuydu. Neyse ki bu öğleden sonra setteki arkadaşlarına veda etmek zorunda kalmamıştı. Bu gece düzenlenen çekimleri tamamlama partisi onlara kucaklaşma, gülüşme, içip eski günleri yad etme fırsatı tanıyacaktı.

Geçen haftalarda Valentina ilgi odağı olmaya uyum sağlamaya başlamıştı, en azından biraz. Smith'in elini alelen tutmaya alışmış, Şükran Gününü Tatiana'yla birlikte Mary Sullivan'ın evinde ailenin diğer üyeleriyle geçirmeye başlamış, San Francisco'da yabancıların çektiği fotoğraflarının bloglara ve gazetelere düşmesini bile kabullenmişti.

Ama bu gece farklıydı.

Nüfuzlu bir grup milyarderin kurduğu çok uluslu bir şirket olan Maverick Grup, Smith'in filminin baş yatırımcısıydı ve bu gece *Yerçekimi* için partiyi düzenleyenler de onlardı.

Valentina dünya üzerindeki en ünlü tasarımcılardan biri tarafından dikilen göz kamaştırıcı bir elbiseyi ve ülkedeki en güzel evlerin ortalama kira bedeli değerinde olan topukluları çoğu kadının giymekten keyif alacağını biliyordu. Ama o hiçbir zaman onlar gibi olmamıştı. Gençliğinde bile biraz fazla ciddiymiş, bir pop yıldızı yerine bir kitabı gördüğünde heyecana kapılırdı.

Neyse ki Tatiana onun içini de dışını da biliyordu. Geçen iki saat boyunca birlikte keyifli bir hazırlık süreci geçirmişlerdi. Bir güzellik salonuna gitmek yerine Tatiana manikür, saç ve makyaj kısmında birbirlerine yardım etmeyi teklif etmişti.

Tatiana'nın onun yardımına ihtiyacı yoktu gerçi. Son birkaç senedir o kadar ustalaşmıştı ki oyunculuktan vazgeçmeye karar verirse kendi saçını, tırnaklarını, makyajını yapmakta hiçbir sorun yaşamazdı.

Valentina aynada kendine bakarken gözlerindeki panik yüklü ifadeyi göz ardı etmeye çalışıyordu. Tatiana bir elinde fön makinesini tutarak diğer eliyle onun saçını düzleştiriyordu.

“Tamamdır,” dedi sonunda fön makinesini kapatırken. “Mükemmel.” Aynada kendini incelemesine fırsat vermeden onu oturduğu sandalyeden kaldırdı ve şaşırtıcı güzellikteki elbiseyi uzattı.

“Son dokunuşları yapma vakti geldi.” Ablasının henüz eline almadığı elbiseye bakarak gülümsedi. “Smith gerçekten çok zevkli. Üzerinde görmek için sabırsızlanıyorum.”

Geniş elbise kutusu bu hafta masasında onu bekleyen bir diğer armağandı. Valentina, Smith’in onu şaşırtmaya devam etmesine bayılıyor ve bundan asla vazgeçmeyeceğini biliyordu.

Tatiana onun zevki konusunda haklıydı. Kıvrımlarını saran yumuşak sarı kumaş çok zarifti ve üst kısmı, kıyafeti özel kılacak şekilde ışıltıyordu. Aslında, bacak kısmındaki derin yırtmaç olmasa, kusursuzdu.

Kız kardeşinin uzattığı elbiseye bakarken derin bir iç çekti. Kendine bir bebek gibi davranmaya son vermesi gerektiğini söyleyerek üzerindeki –Tatiana saçını ve makyajını yaparken üzerine geçirdiği Smith’in gömleğini– çıkarıp kollarını ince askılardan geçirerek elbiseyi giydi. Tatiana’nın elbisenin fermuarını çekmesinin ardından da o nefes kesici topukluları ayaklarına geçirdi.

Kız kardeşine dönmeden önce bir an gözlerini yumdu.

Tatiana'nın gözleri kocaman açıldı. "Val." Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "*İnanılmaz* görünüyorsun!" Elini tutup onu aynanın karşısına götürdü.

Valentina aynaya şaşkınlıkla uzun uzun baktı. Bir yabancıyla karşılaşmayı beklemişti. Ama daha önce böyle bir şey yapmamış olmasına rağmen aynada gördüğü kadın, her sabah ve akşam Smith'le birlikte dişlerini fırçalarken banyo aynasında gördüğü kadının ta kendisiydi.

Evet, saçları hiç bu kadar parlak ve düzgün, gözleri hiç bu kadar buğulu ve gizemli, dudakları hiç bu kadar dolgun ve kırmızı görünmemiş olsa da.

Kapı tıklatıldı, ardından Smith içeri girip giremeyeceğini sordu. Tatiana ona içeri girmesini bağırarak söyledi ki bu iyi bir şeydi zira Valentina'nın boğazı tamamen kurumuştı.

Smith içeri girdiği an tam anlamıyla hareketsiz kaldı.

"Valentina."

Tatiana, Smith odanın ortasında durup Valentina'ya uzun uzun bakarken, usulca dışarı çıkıp onları baş başa bıraktı. "Tanrım, çok güzelsin. Buna hiçbir zaman alışamayacağım, değil mi?"

Gecenin nasıl geçeceğiyle ilgili endişelerine rağmen Valentina onun sözlerinden şüphe etmiyordu. Dünya üzerindeki en başarılı aktörlerden biri olmasına karşın *gerçekten* inanmadığı tek bir kelimeyi bile dile getirmeyeceğinden.

"Teşekkür ederim." Gülümsemeye çalıştı ama dudaklarının kenarları kıvrılmakta zorlanıyordu.

Bunun sebebi katılmak üzere olduğu parti değildi. Seneler içinde kız kardeşiyle onlarcasına dahil olmuştu. Tek farkla: O zamanlar, ısıldayan güzel kardeşini destekleyenlerden biri olarak hep arka planda yer almıştı. Onu kimse fark etmemişti. Vegan büfelerinin ortasında erimeye bırakılmış buz heykelcikleri kadar görünmezdi.

Bu gece ise görünmez olmayacaktı. Sadece kıyafeti, ayak-kabıları, saç ve makyajı yüzünden değildi.

Koluna girdiği Smith yüzünden. Seve seve ilgi odağı olup bir kariyer edinmek isteyen aktörler ve aktrisler kadar göz hapsine alınacaktı. Tamam, bu zamana dek çoktan gazetelere, bloglara, dergilere düşmüşlerdi ama bu etkinlik tamamen farklı bir aşamadaydı.

Smith'le tanışmadan önce, böyle bir yaşamı tamamen çılgınca, onun gibi bir adamla ilişki kurmak isteyen bir kadınıysa tam bir sersem olarak görürdü. Şimdiyse onun tüm bu çılgınlığa ve sersemliğe değer olduğundan yüzde yüz emindi.

Yine de tüm bunları düşünürken dahi kalbi hızla çarpıyor, avuç içleri terliyordu...

Aklından geçenlerle şaşkına dönerken Smith'in kapıyı kilitlediğini duydu. Beyni olup biteni olabildiğince hızlı algılamaya çalışırken, Smith yanına gelip ellerini tuttu. Ellerini dudaklarına götürüp bütün parmak uçlarını öpmesinin ardından yüzünü duvara döndürüp terli avuçlarını soğuk duvara yaslayarak onu kollarının arasında çevirdi.

Valentina orada öylece dururken omzunun üzerinden ona bakmaya çalıştı. “Smith, sen ne yapıyor...”

Smith elbisenin yan tarafındaki yırtmaca uzanırken, nefesi kesilerek sorusunu tamamlayamadı. Elbiseyi ona göre mükemmel yapmayan tek ayrıntı buydu. Smith ona her dokunduğunda, onu her öptüğünde kendini ne kadar seksi hissettiğini zaten biliyordu. Fakat bunu onun yatak odasının mahremiyetinde yaşamak bir şey, dünyanın geri kalanına sunmak bambaşka bir şeydi.

Ama şu an, Smith’in sıcak parmakları hassas teninde gezinirken ve Smith bacağının üst kısmını, ardından uyluğunu usulca okşarken, Valentina elbisedeki yırtmacın varlığına içten içe şükrediyordu.

Parmak uçlarını öptüğünden beri kadınlığı sızlıyordu. Ve eli tangaanın ince dantelini sıyrıp kadınlığına dokunduğunda, artık düşünemiyor ya da endişelenemiyordu, hatta ne hakkında endişelendiğini bile anımsayamıyordu. Yapabildiği tek şey *daha fazlası* için yalvarırcasına kalçasını ona doğru bastırmaktı.

Smith ismini boynuna doğru fısıldayarak parmaklarını içine soktuğunda ve dilini boyun kıvrımında gezdirdiğinde, kıpırdanmadan edemedi ve bu nefis –ve beklenmedik– baskıyla hızla zirveye doğru yükselişe geçti.

Avuçları hâlâ duvara yaslı, boynunu dudaklarına doğru eğdi ve kendini içinde yapılanan doyuma teslim etti.

“Güzel.” Eli kusursuz bir ritimle içine girip çıkarken Smith onun bir kulak memesini dişledi. “Çok güzel.”

Yeniden nefes almayı hatırladığında içindeki her şey dönüyor, çarpışıyor, birbirine geçiyordu.

Smith onu omuzlarından kavrayarak kendine doğru çevirdiğinde, dişlediği altdudağını yaladığını görünce aç gözlerle onun dudaklarına odaklandı.

“Endişeleniyordun,” dedi ona sorulmamış soruyu yanıtlarken. Başparmağının ucuyla altdudağını okşadı. “Düşüncelere daldığını ya da Hollywood sirkiyle ilgili endişelenmeye başladığını her hissettiğimde bunu yapmaya kararlıyım, evet, yapacağım şey tam olarak bu.” Gözleri şehvetli niyetini ortaya koyarcasına daha da karardı. “Nerede, ne yapmak zorunda olduğumuzu umursamayacağım. Önceliğim her zaman sensin, Valentina. Her zaman.”

Valentina ona inanıyor, onun kastetmediği hiçbir şeyi dile getirmediğini biliyordu. Ama aynı zamanda, onun yanında ilgi odağı olma konusunu kafasına takmaya son verebilmesi için aradan epey bir zaman geçmesi gerektiğini de biliyordu. Tabii o günü görürse.

Ne var ki hissettiği panik, artmak yerine Smith’in ilgi odağı olmakla başa çıkması için ona yardım etme konusundaki seksi vaadiyle, yerini tatlı bir beklentiye çoktan bırakmıştı.

Fakat Smith dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurup ondan uzaklaşmaya başladığında Valentina onun kendini es geçerek *sadece* ona yardımcı olmakla ilgilendiğini anladı.

Doğru düzgün düşünmeye başlamasına şükrederek ellerini avuçları arasına aldı ve “Peki ya hâlâ endişeleniyorsam?” dedi. Smith’in güzel yüzünde yeniden endişeli bir ifade belirdiğinde, hızla ellerini kalçasına götürdü ve dudaklarını onunkilerin bir nefes uzağında tutarak fısıldadı: “Buna son vermem için başka ne yapacaksın?”

“Bunu,” dedi Smith sırtarak ve onu sahiplenici bir tavırla öpmeye başladı.

Elbisenin arka kısmındaki fermuarı indirip içinden çıkmasına yardım etti. Zarif sarı kumaşı dikkatlice yatak odasında duran sandalyenin üzerine koymadan önce orada öylece durup huşu içinde onun çıplak bedenine, tangasına, kenarları dantel işlemeli dizüstü çoraplarına, topuklularına baktı.

Ve sonra ellerini onun saçlarının arasından geçirip dudaklarını tutkuyla dudaklarına bastırdı. Yüzünün her köşesini öperek boynuna, omuzlarına indi ve sonra dilini önce bir göğüs ucunda sonra diğerinde gezdirdi.

Valentina çıplak tenine değen ceketinin dokusuna bayıldı ve Smith iç çamaşırlarını çıkarırken onu daha da yakınına çekmeye çalıştı. Ve bu kez her sevişmelerinde giderek daha da yoğunlaşan bir tutkuyla onu öpen kendisiydi. Birkaç dakikadan fazla zamanları olsaydı saatlerce, çaresizce daha fazlasına ihtiyaç duyana dek bu şekilde öpüşebilirlerdi.

Smith isteksizce dudaklarını kadinkilerden, elini teninden ayırıp kravatını çıkardı ve gömleğinin düğmelerini çöz-

dü. Valentina onun soyunmasına yardım etmek yerine –onu öyle çok arzuluyordu ki gömleğini yırtarak üzerinden çıkarabilirdi– kıyafetini mahvetmekten sakınarak yatağa geçip onu beklemeye başladı. Neyse ki Smith soyunup çıkardığı kondomu erkekliğine takarak yanına gelmekte gecikmedi.

Tekrar tekrar içine girip çıkarken ve keskin zevk dalgaları içinde giderek yükselirken Valentina Hollywood’a, milyarderlere, kameramanlara ve uydurma hikâyelere dair her şeyi unuttu.

Tüm bedeninin kasılmaya başladığını hissederken, Smith dudaklarını kadıninkilerden çekip gözlerinin içine baktı.

“Seni seviyorum.”

Bu basit sözle Valentina zirveye yükselirken Smith ona en tepede eşlik etti, yalnızca düşüşünde onu yakalayarak değil aynı zamanda bunun her saniyesinde güçlü ve sıcak kollarıyla onu sarıp bunun ona ne kadar iyi geldiğini göstererek.

Dakikalar sonra, her ikisi de nefesini düzene soktuğunda, Valentina onun göğüslerine düşen nemli saçlarını okşarken kendini tam anlamıyla dingin hissediyordu.

Smith dudaklarına küçük bir öpücük kondurup onu yataktan kaldırdı ve çoraplarıyla topuklularını çıkarıp onu duşa götürdükten sonra birlikte gelmiş geçmiş en hızlı duşu aldılar. Smith ıslanmasın diye onun saçını korurken, Valentina hem kendi bedenini hem de onunkini sabunlarken onun az önce birlikte olmamışlar gibi yeniden uyarıldığını fark etti.

Fakat onun bunu yeniden yapmaktan mutluluk duyaca-

ğını görse de, suyu kapadı ve önce ona sonra da kendine bir havlu kaptı.

Smith bu zamana dek şöhretinde bahanelere yer vermemişti ve Valentina bunu yapmasına müsaade etmeyecekti.

“Hadi bakalım, uyuşuk,” diyerek ona takıldı ve kasıtlı olarak bedenini saran havluyu yere bırakıp elbisesini giymek için banyodan çıktı. “Bakalım limuzine önce kim varacak.”

Elbisesine uzanmak üzereyken, Smith yanına gelip güçlü kollarını onun bedenine sardı.

“Seni seviyorum.”

Nefesi boynuna vururken söylediği bu iki kelimenin etkisi onu şaşırtmaya devam ediyordu. Bir filmi yıldızının onu sevmesinin mümkün olduğuna inanmadığından değil, sadece aşkın onu bulacağını hiç düşünmediğinden.

Kollarının arasında dönerek iki eliyle adamın yüzünü kavradı. “Ben de seni seviyorum.”

Birkaç dakika sonra Smith kadının fermuarını çekmiş, Valentina da onun smokinin kravatını düzeltmişti. Saçları ümitsiz bir haldeydi ve makyajını hızlıca tazelemek zorunda kalmıştı. Sabırla her ikisini de oturma odasında bekleyen kız kardeşinin yanına döndüklerinde Tatiana’nın gözleri kocaman açıldı.

“Öncesinde harika görünüyordun, Val, ama şu an tek kelimeyle mükemmelsin.” Tatiana beraber çalıştıkları haftaların ardından yakın arkadaş olduğu Smith’e bakarak sırtıttı. “İyi iş, Bay Sullivan.”

Smith de ona sırtıtarak karşılık verdi ve üçü birlikte dışa-

rıdaki limuzine yöneldiler. Ve Valentina onun için çok şey ifade eden iki film yıldızının arasına geçerken bu geceden korkmak yerine kendini mutlu hissediyordu.

Keyifli.

Ve sevildiğinden emin.

Otuz Birinci Bölüm

Yılbaşı gecesi

Gabe ve Megan'ın nikâhı

Geniş ahşap iskeletli binanın yerden tavana kadar uzanan pencerelerinin dışında kar yağıyordu. Dışarıdaki çam ağaçları yumuşacık kar taneleriyle kaplıyken orman zemini pofuduk kalın beyaz bir kar tabakasıyla örtülüydü ve tüm bunlar Tahoe Gölü'nü bir kış harikalar diyarına çeviriyordu.

Gabe Sullivan ve Megan Harris, çöpçatanlık konusunda mükemmel bir yeteneğe sahip olan Megan'ın kızı Summer'ın da yardımıyla, bir önceki kış Tahoe Gölü'nde birbirlerine âşık olmuşlardı. Ve bugün, Gabe'i, Megan'ı ve Summer'ı sarmalayan aşkın sıcaklığı onların nikâhını kutlamak için bir araya gelen aile üyeleriyle arkadaşlardan oluşan iki yüz kişilik gruba da yansıyor.

Bir diğer kardeşinin hayatının aşkına evet demesini izlerken Smith, Valentina'nın elini sıkıca tuttu. Yüzünde kocaman

bir gülümsemeyle Summer yanlarında dururken Gabe yüzüğü Megan'ın parmağına taktığında, Smith de Valentina'nın sol elindeki beyaz altın yüzükle oynadı.

Ona aldığı yılbaşı hediyesi hayatında yaptığı en kolay seçim olmuştu. Yine de Valentina önce büyük kutuyu, ardından en küçük kutuya ulaşana dek ufalan kutuları tek tek açarken Smith'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpmıştı.

Valentina kadife kutuya öyle uzun bir süre bakmıştı ki Smith sonunda kalbinin duracağını düşünmüştü. Ondan çok şey istediğini, mesleği yüzünden Valentina'nın onun karısı olmasının hiçbir zaman kolay olmayacağını biliyordu.

"Ben seninim," demişti Smith ona hislerini yansıtan bir ses tonuyla. "Benim ol, Valentina."

Ardından Valentina ona gülümsemiş ve o daha konuşmadan yüzünde beliren sevinç ve aşk dolu ifade Smith'e bilmesi gereken her şeyi söylemişti. "Ben her zaman senindim."

Valentina yılbaşı ağacının göz kırpan ışıkları altında sevimlilerinin ardından birbirlerinin kolları arasında uzanırken ona aldığı yılbaşı hediyesini adamın karnına koymuştu. Smith kendini yeniden küçük bir çocuk gibi hissederek paketi eline alıp sallamış ve sevdiği kadının bu maskaralığa gülümsediğini görünce içini bir sıcaklık kaplamıştı.

En sonunda paketi yırtmış ve Valentina'nın ona *Yerçekimi* setinden bir fotoğraf albümü hediye ettiğini görmüştü. Albüm Smith'in ve birlikte hayatının en güzel yedi haftasını geçirdiği ekibin onlarca siyah beyaz ve renkli fotoğrafıyla doluydu. Gülerken, çalışırken, yemek yerken, ortalıkta dolanırken. Her

şey vardı. Sonsuza dek kıymetini bileceği son bir fotoğraf da dahil.

Valentina kollarını onun boynuna, Smith ise kollarını onun beline dolamıştı. Öpüşmüyor ya da gülümsemiyorlardı. Yalnızca birbirlerine sarılıyorlardı. Bu fotoğrafın bir başlığı yoktu, fakat gerekmiyordu da. Özellikle de herkes fotoğraftaki kadınla adamın birbirine ne kadar yakın olduğunu görebilirken. O kadar yakındı ki hiçbir şey onları ayıramazdı.

Smith dikkatlice albümü kenara bırakarak onu tekrar üstüne alıp yeniden sevmişti.

O günün ilerleyen saatlerinde hediyeleri açmak için Mary Sullivan'ın evinde kardeşleriyle bir araya gelmişlerdi ve margarita kadehleri *bu kez* onların nişanını kutlamak amacıyla tokuşturulmuştu. Ailesiyle geçirdiği yılbaşı her zaman özel ve sevgi doluydu. Ve Valentina yanındayken *sevgi* her zamankinden daha da yoğundu.

Tahoe Gölü'nde herkes gelinle damadı alkışlamak için ayağa kalktığı anda, gelinle damat öpüştü, ardından ikisi de Summer'ın yanağına küçük bir öpücük kondurdu ve Summer da onların öpücüklerine karşılık verdi. Summer, Gabe'in kollarına atladı ve Gabe onu sıkıca tutarken üçü birlikte el ele koridorda yürümeye başladı.

Smith onun gözlerine bakarken Valentina'nın gözlerinde yumuşak, sevgi dolu bir ifade vardı. Ve kollarının arasındaki bedeni sıcak, dahası şehvetliydi. "Ne harika bir düğün."

Valentina boştaki elini kalbinin üstünde tutuyordu ve Smith onun dudaklarına bir öpücük kondururken avcunu onun elinin üstüne kapadı.

Kendi düğünlerinin sadece aile arasında olması konusunda çoktan anlaşılmışlardı, fakat onun Gabe'in düğününe verdiği tepkiyi gördükten sonra sormak zorundaydı: "Bunun gibi bir düğün ister misin? İstedğin şey buysa, halledebiliriz." Tanınmışlık seviyesi düşünülüğünde büyük bir düğünün üstesinden gelmeleri pek de kolay olmazdı ama yine de Valentina için dağları delerdi.

Valentina ona gülümsedi. "Tek istediğim sensin."

Başka bir yerde olsalar Smith kendine hâkim olmak zorunda kalabilirdi. Fakat bunlar onun dostlarıydı. Ailesiydi. Ve onlardan sakınmasına gerek yoktu.

Özellikle de Valentina'nın yalnızca onun kalbine değil ruhuna da sahip olduğunu biliyorlarken.

Valentina'nın gözlerindeki ifade gibi sıcak ve yumuşak olan dudaklarından öperken, sessizce, Gabe'in az önce Megan'a verdiği sözleri tekrarlardı...

Valentina'nın da tekrarladığını bilerek.

"Seni seviyorum."

Birbirlerine bu iki kelimeyi fısıldarlarken Smith nasıl evleneceklerinin –büyük bir düğünle ya da bir rahibin önünde sadece ikisi– hiçbir önemi olmadığını biliyordu. Beraber güldükleri, öpüşükleri, aileleriyle geçirdikleri her an birbirlerinin kalbine daha da dokunuyorlardı.

El ele tutuşup geniş misafir salonuna geçtiler. Summer dahil olmak üzere tüm çocuklar yemek servisinden önce dışarı çıkıp karda oynamalarına izin vermeleri için ebeveynlerine yalvarıyorlardı ve bağırışma, koşuşturma sesleri zaten sıcak olan alanı daha da ısıtıyordu.

Smith, Seattle'dan gelen kuzenleri Rafe, Adam ve Dylan'ı Valentina'yla tanıştırdı. Kız kardeşleri Mia, Gabe'in itfaiyeden arkadaşlarından biriyle flört ediyordu. Ne yazık ki en büyük Seattle'lı Sullivan olan Ian'ın İngiltere'den uçuşu iptal olmuştu ve o gecenin ilerleyen saatlerine kadar yanlarında olamayacaktı.

Smith teşekkürüyle kızaran oldukça genç bir garsondan bir şampanya tepsisi kaptı, ardından kadeh kaldırmak için gelinle damadın yanına gitti.

"Aşka," dedi Smith gözlerini devirmemeye çalışan bekâr kuzenlerine doğru sırtarak.

"Ve dışarıda oldukça çetin geçen kartopu savaşına," diye ekledi Rafe.

Smith, Summer'ın kendinden yaşça büyük oğlan çocuklarının canına okuduğunu gördüğüne şaşırmadı bile. Ne de olsa, önceki gün akşamüstü kartopu savaşı hakkında bildiği her şeyi ona öğreterek birkaç saat geçirmişti.

Valentina dans pistine göz gezdirirken onun elini sıktı. "Ne kadar tatlılar, şuna baksana."

Chase ve Chloe'nin kızı Emma boş dans pistine emeklemişti ve yürümeyi henüz öğrenmiş gibi görünen bir oğlan çocuğu onun saçlarını okşuyordu. İki bebek de külçe gibi karşılıklı yere çöktüler ve herkesin yüzünü güldüren sözsüz bir *ga ga, gu gu* sohbetine başladılar.

Ta ki oğlan çocuğu tumbul eliyle uzanıp Emma'yı itene kadar.

Yavaşça sırtının üstüne devrilmeden önce küçük bebeğin gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir feryatla topuklarını havaya savur-

maya başlamıştı ki Chase hemen onu kollarının arasına aldı.

“Zavallı şey,” diye mırıldandı Valentina. “Halbuki nasıl da eğleniyordu. Artık onu ne zaman görse tekrar bunu yapmasından endişelenecek.”

“Ya sen?” diye sordu Smith usulca. “Seni endişelendiren bir şey var mı?”

Narin tenini okşadığı başparmağının ucunda Valentina’nın nabzının hızlandığını hissedebiliyordu. Valentina du-dağını ısırdı ve Smith onun içindeki aktrisi hayata geçişini izledi. “Birazcık.”

“İzninizle, çocuklar.”

Kuzenleri, güzel nişanlısıyla ne yapmak üzere olduğunu bildiklerini gösteren bir ifadeyle ona baktılar ve Smith onların bu halini fazlaca kıskandıklarını biliyordu. Birkaçı yan-larında çıktıkları kadınları getirmişti, fakat gelen kadınların onlar için özel olmadığını anlayabiliyordu.

Aradaki tüm farkı *aşk* yaratıyordu... Ve paradan, başarıdan ya da ünden çok daha büyük bir anlamı vardı. Ancak bunu açıklamak için nefesini tüketmeyecekti. Özellikle de bunu fark etmeleri için acı çekmeleri çok daha eğlenceliydi.

Neyse ki Valentina’yla sette geçen tüm gizli seks deneyimlerinde sonraki buluşmaları için kusursuz yerleri bulmanın püf noktalarını kapmışlardı. Ayrıca Smith onun keşfedil-me tehdidinde, kimsenin onları duymaması için sessiz olmak zorunda kalmalarına içten içe bayıldığını da biliyordu, özel-likle de diğerleri kendi günlük hayatına devam ederken.

Elbette Smith kimsenin onları bulmasına, başka bir erkek

ya da kadının gözlerini Valentina'nın çıplak bedenine dikmesine izin vermezdi, fakat bu onun gizli fantezilerini gerçekleştirmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Geçen ay boyunca birçok film sektörü etkinliğine katılmışlardı ve atlatılan her etkinlikle Valentina'nın sinirleri daha da yatışıyordu. Smith onun özgüvenini kıyafetlerini giymeden önce –ve sıklıkla, giydikten sonra– yaptıkları harikulade sevişme tekniklerine bağlamaktan hoşlanıyor olsa da aslında bunun tamamen ilişkilerini yürütmek için ne yapılması gerekiyorsa onu yapma gücünden ve arzusundan kaynaklandığını biliyordu.

Çamaşır odası deterjan kokuyordu ve yakın zamanda çalışan kurutucular sebebiyle hâlâ sıcaktı. Daha da iyisi, bir kilidi vardı ve Valentina'nın çıkardığı zevk dolu sesleri yalnızca kendisinin duyacağı kadar misafir salonundan uzaktı.

Birbirlerinin kollarına atılıp kıyafetlerini çıkararak çıplak tenlerinde ellerini ve dudaklarını gezdirirlerken, Smith'in Valentina'ya duyduğu tutku onu kendine hâkim film yıldızından binlerce kilometre uzaklaştırırken, Smith onun orada, yanında olduğunu biliyordu.

Ve her zaman yanında olacaktı.

Son

Lori Sullivan dans pistinin kardeşleri ve kuzenleriyle dolmasını izledi. Sophie ve Jake bile pembe ve mavi battaniyelere sarılı ikizleriyle birlikte dans ediyorlardı. Lori son zamanlarda o kadar yoğundu ki hiçbirini yeterince göremiyordu, bu yüzden orada dans pistinde onlarla beraber olması gerektiğini biliyordu.

Fakat hayatı boyunca ilk kez canı dans etmek istemiyordu.

Çok geçmeden annesinin yanına gelip dans edenleri beraber izlemek için bir elini beline dolmasına hiç şaşırmadı. Mary Sullivan çocuklarının mutluluklarını ve üzüntülerini hissedebilen, altıncı hissi kuvvetli bir kadındı.

Annelerinin koşulsuz sevgisi –Mary’nin her zaman çocuklarının yanında olacağını bilmek– Lori’nin hayatı boyunca güvendiği bir şeydi. Fakat annesinin bir zamanlar, modelliği bırakmadan önce epey dergi sattıran baş döndürücü duruşuna bakmak için döndüğünde, bazı şeylerin değiştiği hissine kapıldı.

Yalnızca bütün kardeşleri aşkı bulduğu için değil, aynı zamanda annesi de birdenbire farklı görüldüğü için. Neredeyse parıldadığı için.

Annesinin hayatında başka bir adam olabilir miydi?

Lori bu aptalca soruyu aklından çıkardı. Elbette olamazdı. Babasının ölümünün ardından hiç olmamıştı. Kendini bu kadar dengesiz hissetmiyor olsaydı böyle çılgınca bir soruyu aklına bile getirmezdi.

Tam o sırada, Valentina ve Smith, Lori'nin daha önce fark etmediği bir kapıdan dışarı çıktılar, yüzleri kızarmıştı ve gülüyorlardı, Smith uzun süren bir öpücük vermek için onu kendine çekerken elleri birbirine kenetlenmişti.

"Birlikte çok güzel değiller mi?"

Annesi mutlulukla iç çekti. "Ah evet. Öyle güzeller ki."

Herkes sadece onların nişanlanma haberine değil, aynı zamanda ikisinin gelecek sene San Fransisco'da Alcatraz hakkında çekecekleri bir filmde beraber çalışacaklarına da çok sevinmişti.

"Henüz dans edecek ruh halinde değil misin?" diye sordu annesi yumuşak bir ses tonuyla.

"Hayır, henüz değil." Makyajla saklamaya çalışmasına rağmen annesi muhtemelen gözlerinin altındaki gölgeleri seçebiliyordu.

"Küçük bir kızken..." dedi Mary onun sırtını hafifçe okşayarak, "sürekli konuşurdun. Hatta o kadar çok konuşurdun ki dışarıya çıktığımızda diğer anneler bana halden anlar bakışlar atarlardı." Gülümsedi ve alınları birbirine değecek

kadar ona yanaştı. “Ama ben bunu çok severdim, her şeyi benimle paylaşmak istemene bayılırdım.”

Lori gözlerinin dolduğunu hissedebiliyor, annesine her şeyi –hem de her şeyi– anlatabileceğini ve Mary’nin onu asla yargılamayacağını biliyordu.

Ama anlatamazdı. Henüz değil. Hâlâ bir şans varsa...

“Seni seviyorum, anne.”

“Ben de seni seviyorum, tatlım.”

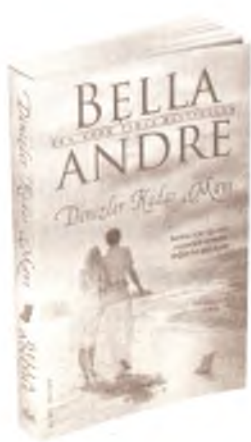
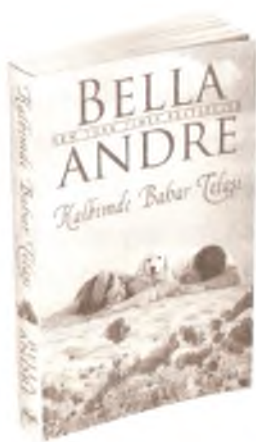
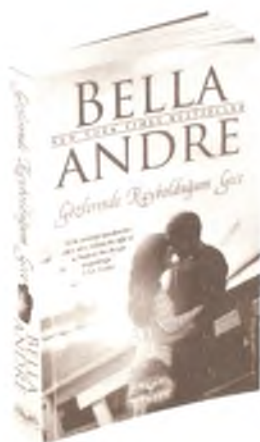
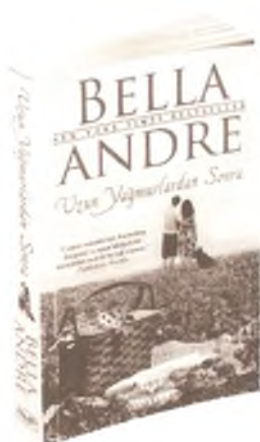
Lori’nin bildiği sonraki şey kucağındaki yumuşacık tatlı bebeklerdi. Önce küçük Jackie’nin yüzüne, ardından ikiz kardeşinin gözlerine baktı.

“En sevdikleri teyzelerinin gelip onlarla dans etmesini istiyorlar,” dedi Sophie, sanki bebekleri gelişimlerinin bu çağında bir şey söyleyebilir ya da düşünebilirmiş gibi. Fakat Lori kız kardeşinin onu kenarda kalmasına izin vermeyecek kadar çok sevdiğini biliyordu.

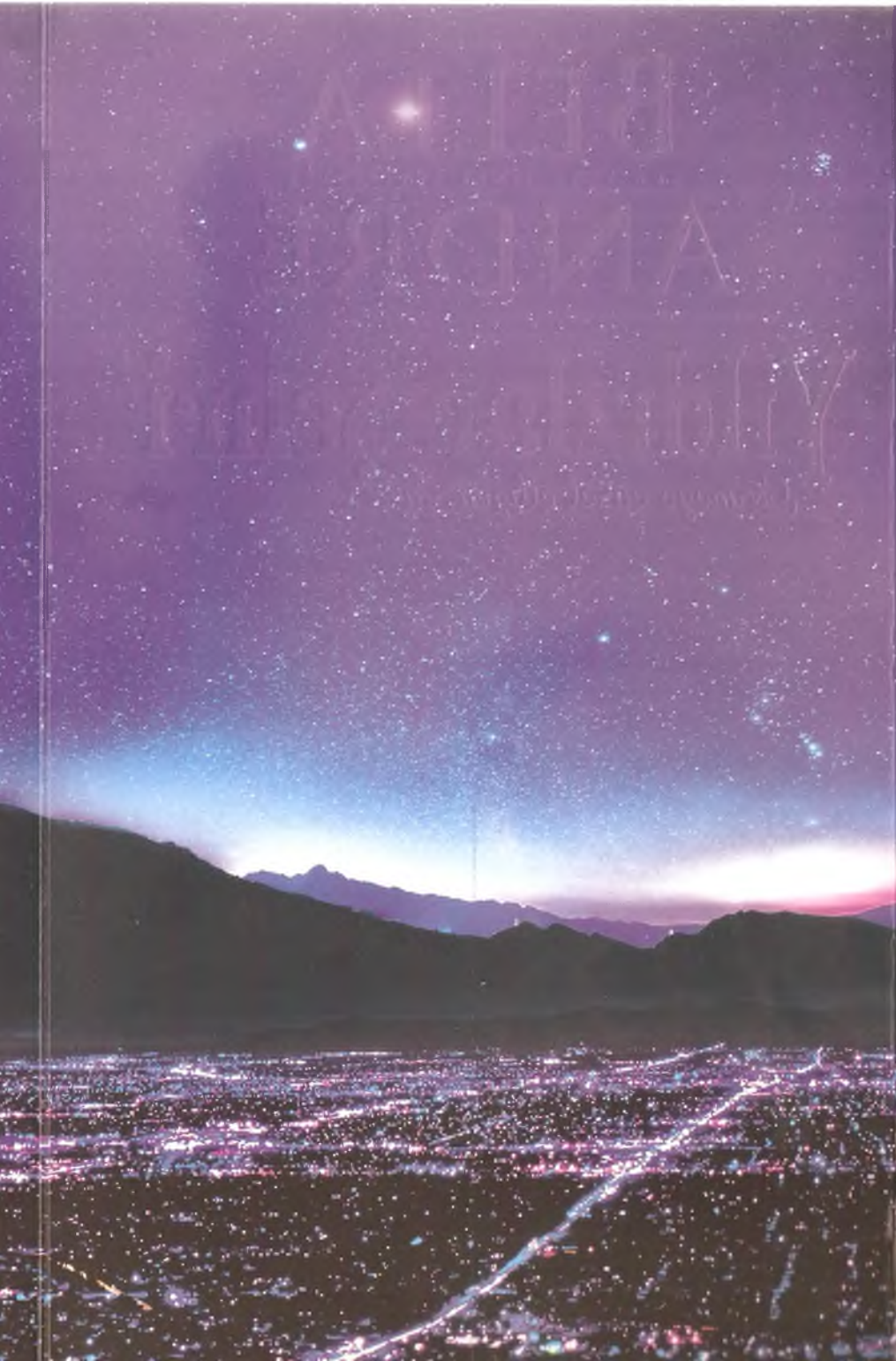
Annesiyle birlikte, kolları arasındaki bebeklerle dans pistine doğru ilerlerken ve erkek kardeşleri küçük bir ayağı gıdıklamak ya da küçük bir eli kavramak için uzanırken, Lori kendi aşk hayatında da her şey yoluna girecekmiş gibi davranmaya karar verdi.

Sullivan Serisi'nin Önceki Kitapları

The New York Times ve *USA Today* çöksäten yazarlarından biri olan Bella Andre, dünya çapında her zaman ilk beşte yer alan, romanlarıyla üç milyondan fazla satış rakamına ulaşarak geniş kitlelerce tanınmayı başarmıştır. Yazarın kitapları, *Cosmopolitan* dergisinde iki kez “Red Hot Reads” listesine girmiş ve dokuz dile çevrilmiştir. *Uzun Yağmurlardan Sonra* ile başlayan “Sullivan” serisi, Brezilya’da en iyi yirmi kitap listesinde yer almıştır. Excellence Ödülü’nü kazandığında *The Washington Post*, Andre’dan “Amerika’daki en iyi yazarlardan biri” olarak bahsetmiştir.

Zamanını Kuzey Kaliforniya şarap bölgesi ile Adirondack Dağları’ndaki yüz yıllık ağaç ev arasında paylaştıran Bella, evli ve iki çocuk annesidir.

Yıldızlar Şehri

Görmeye cürret ettiğim dünya

Henüz fark etmeye başladığı yerçekimi ayırım yapmıyordu; ne içlerinden birinin parlak ışıklar önünde yaşamak için yaratılmış olmasına ne de diğerinin gölgeler arasında ne denli rahat olduğuna bakıyordu.

Ünlü film yıldızı Smith Sullivan, yazıp yönettiği ilk filminin çekimleriyle uğraşıyordur. Hayatının projesi dediği bu filmde ona yirmili yaşlarındaki genç oyuncu Tatiana Landon eşlik edecektir. Ancak her şeyini adadığı filminde gözü başka bir şeyi görmemesi gerekirken, Smith gözlerini Tatiana'nın ablası Valentina'dan alamıyordu.

Valentina'nın hayatında arkasına bakmadan kaçtığı bir şey varsa o da; şan, şöhret ve spot ışıklarıdır. Kendisini kardeşine adanmış, annesinin ipe sapa gelmez aktörlerle birlikteliğini izlerken aşka inancını kaybetmiş bir kadın olan Valentina kararlıdır: Smith Sullivan yasak bölgededir, orada da kalacaktır.

Ancak bilen bilir, bir Sullivan “doğru kişiyi” bulduğuna inanırsa yolundan dönmez.

